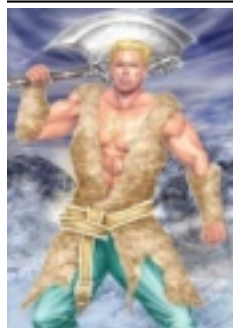

Quỷ Thủ

Contents

Quỷ Thủ	1
1. Chương 1: Lỗ Bá Phong	1
2. Chương 2: Những Con Người Tương Phản	10
3. Chương 3: Mạng Đối Mạng	21
4. Chương 4: Những Cuộc Tranh Tài	29
5. Chương 5: Bằng Hữu Thân Thiết	47
6. Chương 6: Hình Ngựa Trong Tam Giác	55
7. Chương 7: Chuyện Xưa Hiện Về	64
8. Chương 8: Người Không Nói Được	76
9. Chương 9: Lọt Bẫy Lửa	87
10. Chương 10: Ai Đúng Ai Sai?	96

Quỷ Thủ

Giới thiệu

Vốn dĩ chốn giang hồ là nơi hiểm nguy đầy rẫy nhưng bạn bè, chiến hữu cũng nơi nơi. Dưới ngòi bút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-thu>

1. Chương 1: Lỗ Bá Phong

Bóng tối choàng trên đồi núi hoang vu.

Trên trời vô số ánh sao chiếu lấp lánh, bên dưới tuyết trắng rũ nặng trĩu trên những nhánh cây, tạo thành một bức tranh thiên nhiên trắng mờ ảo trên nền đen.

Lúc này đang vào cuối đông, quang cảnh ban đêm thật đẹp, nhưng đó chỉ là cái đẹp hai màu trắng đen, lạnh lẽo, mông lung và mờ ảo.

Ở đây không có chút màu rực rỡ, hay có dấu hiệu của một cuộc sống sinh động. Cảnh vật xung quanh im lặng như tờ, lâu lâu có tiếng “rắc rắc” nhẹ nhàng của những nhánh cây chết rụng khỏi thân cây, hoặc là tiếng cơn gió bắc thổi rơi cụm tuyết nhỏ nghe loạt xoạt.

Một người cưỡi ngựa, đầu được trùm kín, từ từ hiện ra xa xa nơi đường ranh giới của mặt tuyết và cây. Vó ngựa chậm rãi nhưng vững chắc, nhún đều xuống nền tuyết dày. Người ngồi trên yên hơi gập lưng, đầu cúi xuống để tránh cơn gió đông lạnh ngắt hất vào mặt, một tay cầm dây cương điều khiển ngựa, một tay túm chặt chiếc áo choàng sát cổ. Khi bóng người đó hiện ra rõ hơn, hình như cả thân hình của người đó là trọng tâm của cơn gió đông đang gào thét dữ dội tận kia.

Không chút sợ sệt, người đó vẫn thúc ngựa tiến tới trước.

Một con cú vọ phóng mình bay ra từ một nhánh cây cao, lướt xẹt qua con ngựa và người ngồi trên yên. Cùng lúc đó một con chuột gầy vụt chạy như sao xẹt qua đám tuyết, lách nhanh mình khi móng cú vừa chạm vào lưng nó. Với cái lách mình đó, con chuột suýt nữa thoát khỏi móng cú vọ.

Suýt nữa...

Trong cái nơi lạnh lẽo này, “suýt nữa” có nghĩa là bản án tử hình. Mọi thứ ở đây chỉ có trắng đen, rõ ràng, không có chút màu xám hoặc những màu khác xen vào. Chỉ có thành công hay thất bại, sống hoặc chết, chứ không có cơ hội thứ hai.

“Suýt nữa” thoát là có nghĩa không thoát.

Khi con cú vọ bay đi với con mồi dưới những cái móng bén nhọn, người cưỡi ngựa hé mắt nhìn lên.

Trong cái thế giới không màu sắc, cặp mắt người đó phát ra một luồng sáng sắc lạnh. Hắn thúc ngựa, điều khiển con thú chạy vào khu rừng bên cạnh. Đi chậm rãi một đoạn, hắn đưa mắt ngó xung quanh một lượt rồi cúi xuống khẽ vỗ nhẹ vào cổ ngựa nói :

- Cả hai chúng ta đều đã mệt mỏi, hãy tìm một nơi nào đó nghỉ ngơi.

Con người có ánh mắt sắc lạnh dị kỳ khác lạ đó, lại có cái tên rất tầm thường Lỗ Bá Phong.

Lỗ Bá Phong nhìn lên bầu trời lấp lánh sao, thấy nó có vẻ trong và không chút gợn mây :

- Không có tuyết mới...

Hắn lẩm bẩm như thế có nghĩa là những dấu vết mà hắn đang lần theo sẽ không bị che lấp, sẽ hiện rõ lộ lộ khi ánh dương quang xuất hiện.

Ánh trăng bàng bạc, cũng không màu sắc, chiếu qua kẽ lá thân cây, Lỗ Bá Phong bắt đầu tìm kiếm một nơi nghỉ chân.

Mặc dù đã có một lớp áo choàng da thú dày cộm trùm kín từ đầu đến chân, nhưng Lỗ Bá Phong vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, nhất là hai lỗ tai của hắn.

Bình thường thì hắn trùm kín cả hai tai, nhưng trong trường hợp này thì rõ là ngu xuẩn. Hắn đang lùng bắt ba tên tội phạm đã giết người, do đó các thánh giác của Lỗ Bá Phong phải được nhạy cảm. Hắn phải lắng nghe, cảnh giới hết thảy mọi tiếng động.

Trùm kín tai thì còn nghe được những gì?

Buông lỏng dây cương, Lỗ Bá Phong đưa hai tay chà sát vào hai tai. Hắn cảm nhận một cái đau ran rát.

- Đừng sợ hãi cái lạnh...

Hắn tự khuyên bảo chính mình. Còn cảm thấy cái lạnh là còn cảm thấy mình đang sống trong hiện thực. Sợ hãi sẽ đến khi mà cơ thể hắn không còn khả năng chống lại cái lạnh. Trời lạnh mà tự nhiên cảm thấy ấm áp là điều bất tường... Đó là ảo giác của người sắp chết ở nơi xứ lạnh.

Con ngựa vẫn lần theo dấu vết như một con chó săn. Lỗ Bá Phong phải giật dây cương cho nó dừng lại.

Đâu đó ở phía trước, có lẽ những kẻ giết người kia cũng dừng lại nghỉ chân qua đêm. Lỗ Bá Phong ngửi thấy mùi, khịt khịt mũi không khí mấy cái. Hắn vẫn không phát hiện ra mùi vị của khói lửa.

Chúng phải đốt lửa sưởi ấm chứ? Nếu không thì chúng sẽ bị chết lạnh.

Nhưng Lỗ Bá Phong không còn tâm trí để tìm hiểu nguyên nhân. Hắn cho ngựa rời khỏi dấu vết trên đường, đi sâu vào trong rừng, tìm một cái hốc đá nào đó để hắn có thể đốt lửa sưởi ấm và nghỉ ngơi.

Con ngựa bất chợt vấp vào chỗ tuyết sâu, chao đảo làm Lỗ Bá Phong gần như muốn rơi khỏi yên, nhưng rồi con ngựa lấy lại được thăng bằng, tiếp tục những bước vững chãi. Khi Lỗ Bá Phong ngồi lại được ngay ngắn, hắn phát hiện ra có một căn nhà nhỏ qua một lớp cây dày. Căn nhà bị tuyết phủ ngập, nếu con ngựa không bị vấp mà đi chậm lại, có lẽ hắn không nhận ra được căn nhà đó.

Lỗ Bá Phong nhảy xuống, dắt ngựa đi lại gần chỗ căn nhà bỏ hoang.

Căn nhà vừa dài vừa hẹp, hơi nghiêng về một bên. Cánh cửa chính làm bằng gỗ sồi nặng nề xiêu vẹo, nhưng còn dính vào khung cửa.

Lỗ Bá Phong cột ngựa lại, xoa lưng xoa bụng nó mấy lượt, đoạn lấy túi cỏ khô gắn vào miệng nó, rồi lại còn lấy một miếng vải đắp lên lưng cho nó. Xong đâu đấy hắn len lỏi qua đồng tuyết đi vào.

Bên trong tối om om, nhưng hắn vẫn còn thấy lò mờ cái bếp lò làm bằng đá xám. Tuyết cũng đã len lỏi qua mái, rớt xuống thành đồng trên lò bếp. Bên cạnh lò bếp là đồng củi lâu ngày không dùng đã ẩm ướt.

Lỗ Bá Phong quét dọn sạch sẽ, rồi móc trong túi ra một mồi lửa. Hắn tính đốt lửa lên cho ấm, nhưng lại ngập ngừng.

Một mồi lửa khô này chỉ cháy được trong chốc lát, đồng gỗ ướt kia lại không thể bắt lửa ngay, cần phải đợi một thời gian chúng mới bén lửa.

Hắn rất cần lửa. Cơ lạnh đang làm hắn run lẩy bẩy.

Lỗ Bá Phong rút con dao chẻ những khúc củi thành những thanh củi vừa nhỏ vừa mỏng để dễ bén lửa. Sau đó, hắn quạt lửa châm vào mồi lửa rồi thả vào trong đám củi mỏng. Một ngọn lửa ấm áp bùng lên.

Lỗ Bá Phong ngã người ngồi duỗi ra trong một tư thế thoải mái, như đang tận hưởng người giây phút sung sướng hiếm có trong đời.

Một thoáng sau hắn đảo mắt nhìn xung quanh. Có lẽ căn nhà được dựng lên bởi một người cẩn thận. Mọi đồ vật bằng gỗ được gọt giũa hết sức tinh xảo: một chiếc bàn dài, bốn chiếc ghế, một cái giường hẹp, còn thêm mấy kệ sách ở vách tường phía bắc.

Kệ sách hiện giờ trống rỗng...

Căn nhà chỉ có một cửa sổ, và màn cửa là một tấm da thú hiện được kéo lại kín mít. Gần bếp lò còn có một đồng củi bị một ít tuyết phủ lên. Mạng nhện giăng đầy đó.

Hắn quay đầu nhìn lại kệ sách. Kệ sách trống rỗng, và không có những vật dụng khác, chứng tỏ chủ nhà đã bỏ đi.

Lỗ Bá Phong thắc mắc không biết tại sao người đó lại bỏ đi.

Kiểu cách của căn nhà được dựng lên có thể nói rằng người chủ cũ của nó là một con người sạch sẽ, kiên nhẫn, và không một chút gì là e dè gượng gạo.

Nhà sạch sẽ nhưng lại có vẻ thô kệch, không phải là kiểu cách của đàn bà, như vậy người chủ cũ của căn nhà này là một người đàn ông cô độc, hoặc là bị giam hãm bởi tuyết. Và cuối cùng khi ông ta thoát ra được, đã để lại một chút củi cho người lạc lối sau này sử dụng.

Đúng là một con người tinh tế...

Lỗ Bá Phong cảm nhận có một sự đón tiếp nồng hậu vô hình của người chủ cũ của căn nhà này. Hắn bất chợt nhoẻn miệng cười khoan khoái.

Lỗ Bá Phong đứng lên bước ra ngoài, đến chỗ con ngựa đang thông thả ăn cỏ. Hắn vuốt ve con ngựa mấy cái nơi cổ. Không cần phải dắt ngựa đi chỗ khác, bởi vì con thú nhất định không rời bỏ chỗ này. Chẳng bao lâu ngọn lửa bên trong sẽ làm ấm mặt đá, hơi ấm len ra ngoài. Như thế cũng đủ cho con thú rồi.

Lỗ Bá Phong nói :

- Nơi này có lẽ an toàn hơn cho người.

Gom góp những túi đồ dùng trên lưng ngựa xuống, Lỗ Bá Phong bước trở vào căn nhà. Hắn không quên kéo cánh cửa xiêu vẹo vào đúng khớp với khung cửa.

Mặt đá lạnh hút hết hơi ấm của ngọn lửa. Lỗ Bá Phong kéo một chiếc ghế lại gần đồng lửa, ngồi xuống.

- Hãy kiên nhẫn!

Hắn tự nhủ.

- Bây giờ còn chưa ấm, nhưng rồi sẽ ấm.

Từng phút từng phút trôi qua, mấy khúc củi bắt đầu cháy bùng lên.

Một con một gỗ từ trong khúc củi đang cháy hồi hả đâm đầu chạy ra.

Hoặc là nó không có mắt, hoặc có mắt mà vì sợ hoảng vì sức nóng nên không mở ra để định hướng, con một gỗ vừa thoát khỏi khúc củi cháy lại đâm đầu chạy về hướng đồng lửa.

Lỗ Bá Phong rút dao ra cản trước đồng củi đang cháy đỏ rực, như cho con sâu bọ một con đường chạy thoát khỏi đồng lửa.

Con một gỗ tiến lại gần lưỡi kiếm, nhưng không quay đầu lại, chỉ tránh né chạy vòng qua lưỡi kiếm, nên bị rớt vào đồng lửa.

Lỗ Bá Phong thấy vậy rít lên :

- Rõ ngốc! Quay lại mới là đường sống.

Ngọn lửa giờ đã tỏa rực gian nhà. Lỗ Bá Phong đứng dậy cởi bỏ bộ áo da lông thú nặng nề, và chiếc áo trong, để lộ tấm lưng trần với những thớ thịt cuộn cuộn, rắn chắc. Ngực hắn cũng rắn chắc với những thớ thịt, nhưng lại đầy vết sẹo ngang dọc.

Lỗ Bá Phong lại ngồi xuống, hai tay dang ra, quơ quơ trên ngọn lửa. Vô tình một tay hắn co lại mân mê miếng bùa hộ mệnh bằng da đeo nơi cổ. Miếng bùa cũ kỹ, rách nát, có chỗ màu vàng đậm, có chỗ bằng bạc. Mới nhìn sơ qua thì không rõ trên miếng bùa đó vẽ cái gì, nhưng nhìn kỹ lại thì giống như hình một vầng trăng khuyết đang chiếu lấp lánh.

Bên tai Lỗ Bá Phong còn nghe văng vẳng tiếng người cha già nói :

- Một người đàn ông cao quý hơn cả vua chúa đã đeo tấm bùa này. Một người đàn ông vĩ đại, tổ tiên của chúng ta, và khi con đeo tấm bùa này thì hãy nghĩ đến việc nghĩa hiệp. Nếu được như vậy thì con sẽ có một con mắt thứ ba.

- Có phải vì vậy mà cha đã thấy được bọn cướp xâm nhập khu phía bắc không?

- Phải!

- Nhưng tại sao cha không muốn giữ nó?

- Vì nó đã chọn con làm chủ. Con là người khác thường. Lá bùa này chọn chủ của nó, chứ không phải con là người chọn nó. Tục lệ đó đã có gần trăm năm rồi. Và nếu có thể, nó sẽ chọn người con trai của con...

Nếu có thể...

Nhưng tới giờ vẫn chưa có gì xảy ra...

Lỗ Bá Phong vờ vờ ngón tay trên mặt lá bùa, rồi giơ ra trước đồng lửa để nhìn cho kỹ với hy vọng là mình sẽ nhìn thấy được một sự kiện gì đó.

Vẫn không có gì xảy ra...

- Con mắt thứ ba đâu, sao không chịu mở ra?

Lỗ Bá Phong vừa lẩm bẩm vừa đeo tấm bùa vào cổ, rồi lại móc trong túi ra ít lương khô bỏ vào miệng nhai nhóp nhép.

Bỏ thêm hai khúc củi vào trong đồng lửa, Lỗ Bá Phong đi tới chiếc giường chật hẹp. Tấm chăn vừa mỏng vừa đầy bụi. Hắn giữ mạnh một cái, bụi tung mù mịt. Bất chợt hắn cảm thấy lạnh lạnh. Vừa mới rời xa đồng lửa hắn đã cảm thấy lạnh, bất chợt hắn bật cười nói :

- Ta đã già rồi!

Hai mắt Lỗ Bá Phong nhắm chiêu nhìn trong khoảng hư vô, như để nhớ lại một thời quá khứ vàng son. Một lúc sau hắn lại nói với mình :

- Hồi đó cái lạnh không làm gì được ta.

Hắn quay trở lại đồng lửa, khoác lên người chiếc áo. Bất chợt một gương mặt dễ nhìn, một nụ cười thân thiện hiện ra, lớn vồn trước mắt, đó là Ngô Lệ Giao.

Hai người đã từng làm bạn gần hai mươi năm, sống chết sát cánh bên nhau, cùng theo lão Soái Phàm dọc ngang giang hồ.

Lỗ Bá Phong lúc nào cũng thích Ngô Lệ Giao, một con người đầy kinh nghiệm. Người đầy kinh nghiệm thì hay cẩn thận, bất cứ chuyện gì muốn nhờ ông ta làm đều phải viết ra giấy ký tên như là một chứng cứ.

Ngô Lệ Giao cũng là một con người có trái tim. Mấy năm trước họ Ngô thấy một đứa nhỏ bị lạc giữa vùng tuyết, mê man bất tỉnh, nửa sống nửa chết trong cái lạnh thấu xương. Ông ta mang đứa trẻ về nhà, ủ nó trong chăn ấm và xoa bóp cho nó ấm lại. Cuối cùng đứa trẻ cũng sống.

Lỗ Bá Phong thở dài thườn thượt...

Bây giờ Ngô Lệ Giao đang chạy trốn với hai người khác, với tội giết chết một người thương buôn và hãm hiếp cô con gái người thương buôn đó. Cô gái đó cũng bị bỏ rơi gần chết, nhưng lưỡi dao còn chưa đâm trúng tim. Cô ta còn sống sót và đã nói ra những kẻ đã hãm hiếp mình.

Trước khi đi truy lùng ba kẻ tội phạm, lão Soái Phàm còn dặn Lỗ Bá Phong :

- Đừng đem chúng về. Ta muốn chúng chết, càng gọn gàng nhanh chóng càng tốt, khỏi phải rắc rối lôi thôi.

Lúc đó Lỗ Bá Phong chỉ gật đầu.

Lão Soái Phàm còn nói thêm :

- Người có muốn Bách Hộ và Kế Dư đi theo giúp sức không?

Lỗ Bá Phong lắc đầu đáp :

- Không cần. Bách Hộ là bằng hữu của Ngô Lệ Giao. Một mình tôi cũng đủ.

Lão Soái Phàm nhìn Lỗ Bá Phong trừng trừng, hỏi lại :

- Chẳng lẽ Ngô Lệ Giao không phải là bằng hữu của ngươi?

Lỗ Bá Phong tránh câu hỏi của lão, lảng qua chuyện khác :

- Có cần tôi mang thủ cấp về chứng minh là tôi đã giết chúng?

Họ Soái xua tay đáp :

- Không cần. Lời nói của ngươi đã đủ.

Danh tiếng của Lỗ Bá Phong không nhỏ. Hắn lại là một con người có uy tín.

Dù chỉ là một tên võ phu tầm thường, làm việc cho người kiếm tiền sống qua ngày, nhưng chỉ cần một lời nói của hắn là người ta tin ngay, không cần phải chứng cứ.

Hơn hai mươi năm, tất cả thời trai trẻ của hắn đều chôn vùi vào việc vùng chân vùng tay trợ giúp người, rốt cuộc chẳng được gì. Lão Soái Phàm không phải là người tốt lành gì, nhưng những người phục vụ cho ông ta lại rất trung thành.

Lỗ Bá Phong nhìn vào đồng lửa đỏ rực, hấn quả thực quá ngạc nhiên khi Ngô Lệ Giao lại làm những chuyện bại hoại như vậy.

Sau một thời gian phục vụ lâu dài, Lỗ Bá Phong, Ngô Lệ Giao, Bách Hộ, Kế Dư và ngay cả lão Soái Phàm cũng bị giải tán. Người sẽ thay thế Soái Phàm là Mã Đạt Kha.

Sau bao năm phục vụ, tướng công trạng của họ được đền bù, nhưng tất cả đều trái ngược. Ngô Lệ Giao cũng đã từng cho rằng mình phải được trả công xứng đáng. Không ngờ họ Ngô đòi công bằng cách giết người thương buôn, hăm hiếp cô con gái rồi còn tính giết người diệt khẩu. Chứng cứ tội ác của Ngô Lệ Giao quá nhiều. Cô gái không những tố cáo Ngô Lệ Giao là kẻ chủ mưu mà còn nói chính hắn là kẻ đã đâm con dao vào ngực cô ta.

Lỗ Bá Phong vẫn nhìn trừng trừng vào đồng lửa, hấn thực không thể nào tưởng được Ngô Lệ Giao lại có thể làm được những chuyện như vậy. Hấn vốn cho mình là biết nhìn người, nhưng khi nghe những gì họ Ngô đã làm gần đây, hấn vẫn không tin vào tai mình. Trong suốt mấy chục năm qua, hấn đã học được khá nhiều triết lý về cuộc sống con người. Hấn đã học được những điều đó trong khói lửa, trong máu và trong sự sống chết. Ngay cả những giấc mơ tan vỡ, những điều vô vọng cũng đã cho hấn những bài học quý giá.

Bỏ thêm ít củi vào đồng lửa, Lỗ Bá Phong kéo chiếc giường tới gần lò lửa, hấn nằm xuống cuộn mình trong tấm chăn nhỏ đánh một giấc.

Bên ngoài gió đông vẫn gào thét không thôi.

* * * * *

Sáng hôm sau, khi Lỗ Bá Phong thức dậy, gian nhà nhỏ vẫn còn ẩm. Ngọn lửa đỏ tối hôm qua sắp tắt ngấm, giờ chỉ lại mấy cục than hồng. Lỗ Bá Phong rút bình rượu ra hơi nóng, rồi ngửa cổ tu ừng ực một hơi. Sau đó hấn lại gom góp đồ đạc bỏ vào túi, rồi ra ngoài tìm con ngựa. Hấn vỗ về con ngựa, nói :

- Người thế nào rồi?

Con ngựa rúc đầu vào ngực hấn, ngửi ngửi mấy cái.

Lỗ Bá Phong lại nói :

- Chúng ta sẽ bắt được chúng hôm nay, sau đó ta sẽ cho người nghỉ ngơi ở một nơi ấm áp.

Rồi hấn lại quay trở lại căn nhà, dập tắt lửa trên bếp và xóa hết dấu vết về sự có mặt của hấn ở đây.

* * * * *

Ngô Lệ Giao nhìn ngây ngẩn vào đồng châu báu tỏa sáng lấp lánh trong tay hấn. Hấn chợt thở dài, thả đám châu báu trở lại trong túi, rồi nhìn vài hạt châu ngọc lăn lông lốc vào bóng tối.

Bất chợt người trẻ nhất trong đám chạy trốn cùng đi với họ Ngô nói :

- Ta sẽ mua một mảnh đất trồng trọt.

Ngô Lệ Giao đưa mắt liếc nhìn gã trai trẻ, không nói một tiếng nào.

Một người cao lớn, có bộ râu quai nón xồm xoàm cất tiếng :

- Cuộc đời quá ngắn ngủi để làm những công việc cực nhọc. Ta sẽ mua hấn một ổ điểm và một căn nhà nhỏ trên đồi. Mỗi tối ôm một cô gái nhỏ, tuyệt đẹp và mảnh mai.

Tự nhiên một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy tất cả ba người. Nói đến đàn bà con gái, họ đều nhớ lại cái cảnh họ giết chết một cô gái đẹp ở mạn Bắc.

Bất chợt gã trẻ nhất trong đám ngẩng đầu nhìn trời, nói :

- Hôm nay có vẻ trời sẽ không có tuyết rơi.

Ngô Lệ Giao không nhìn hấn, mắt mơ màng nhìn vào hư vô, miệng đáp lại :

- Tuyết rơi thì sẽ tốt hơn cho chúng ta. Tuyết sẽ lấp đi hết mọi dấu vết.

Gã râu ria vội hỏi :

- Tại sao chưa có người nào đuổi theo chúng ta nhỉ? Có lẽ không ai thấy chúng ta ở nhà lão thương buôn nọ.

Ngô Lê Giao rướn người về trước bỏ chút củi vào đồng lửa, chậm chạp mơ hồ nói :

- Chúng sẽ sai Lỗ Bá Phong.

Tối hôm qua trời lạnh buốt, Ngô Lê Giao không ngủ được. Những cơn ác mộng về cái chết cứ ập về ám ảnh hắn. Một vụ trộm cướp nhỏ đã trở thành một vụ giết người cướp của. Một cái tội mà hắn không thể nào quên được. Hắn đưa tay dụi dụi mắt mình.

- Thế rồi sao?

Gã râu ria ngang bướng hỏi, rồi nói tiếp :

- Chúng ta có ba người, và không phải là những kẻ dễ dàng bị người khác ăn hiếp. Nếu chúng sai tên họ Lỗ đó tới đây, ta sẽ móc trái tim hắn ra cho xem.

Mắt Ngô Lê Giao chợt nổi lên những tia máu đỏ ngầu giận dữ. Hắn từ từ đứng lên, mặt hầm hầm, đi lại gần con người kèn càng, râu ria xồm xoàm kia.

Họ Ngô ngoác mồm hét lớn :

- Người chưa bao giờ thấy Lỗ Bá Phong xuất thủ. Và người hãy cầu trời khấn phật đừng bao giờ trông thấy mặt hắn.

Ngô Lê Giao quay mặt nhìn về nơi xa xăm :

- Con người này thật khó đối phó. Ta với hắn đã có lần theo dấu vết bốn tên sát thủ ở Thiểm Tây. Hắn có thể đọc dấu vết trên đá, trên đất, trên cây cỏ.

Hắn có thể ngửi gió mà lần theo như một con chó sói. Nhưng tất cả đặc điểm đó không làm hắn trở thành con người nguy hiểm.

Ngô Lê Giao dừng lại một hồi rồi trờ mắt hỏi hai tên kia :

- Các người có biết tại sao hắn nguy hiểm không?

Hai tên kia ngớ người ra trước thái độ và lời nói của họ Ngô, không mở miệng trả lời được.

Ngô Lê Giao quay người nhìn xa xăm nói tiếp :

- Hắn nhanh, nhanh không thể tưởng tượng được. Khi tìm ra được hung thủ, chưa tới gần thì hung thủ đã chết rồi. Ta nói cho các người biết, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Một giọng nói âm trầm như từ dưới mộ vang lên :

- Ta biết, ta đã từng có mặt ở đó.

Ngô Lê Giao đứng sững, người như đông cứng lại. Một hồi thật lâu hắn mới từ từ quay người lại.

Gã râu xồm nằm ngửa sòng soài, nơi mắt phải của gã có một con dao cắm sâu lún hết lưỡi, chỉ chừa lại chuôi dao đen đen lòi ra ngoài. Gã trai trẻ ở đằng sau với một con dao xuyên tim. Họ bị dao cắm mà không hề phát ra tiếng động nhỏ nào, giống như họ ra đi trong giấc ngủ vậy. Họ rời bỏ thế giới này nhanh quá, thanh thản quá, có lẽ như vậy họ đỡ đau đớn hơn là quần quai trong vũng máu, bị quá khứ dày vò từng giây từng phút mà chết.

Chết chóc đến quá nhanh khiến bầu không khí trở nên u tịch, rùng rợn hơn, và đâu đâu hình như cũng có thân chết chực chờ ra tay lấy mạng người.

Ngô Lê Giao cất giọng run run :

- Tại sao... người lại tìm ra chúng ta nhanh như vậy?

Lỗ Bá Phong lạnh lùng :

- Cô gái đó vẫn còn sống.

Ngô Lệ Giao hỏi :

- Chỉ một mình người thôi ư?

- Phải.

Cây kiếm của Lỗ Bá Phong vẫn nằm trong vỏ, và trong tay hắn không có ám khí nào. Hai con dao nhỏ làm ám khí thường ngày của hắn đã tặng cho hai tên kia rồi. Mặc dù vậy, Ngô Lệ Giao vẫn nghĩ mình không có khả năng chống lại Lỗ Bá Phong.

Ngô Lệ Giao nói :

- Được lắm. Ta cũng không còn mặt mũi nào nhìn Bách Hộ. Người sẽ bắt ta đem về chứ gì?

- Không. Người sẽ ở đây với hai tên đồng bọn.

Ngô Lệ Giao gật gù :

- Có lẽ tình bạn của chúng ta kết thúc không được tốt đẹp cho lắm. Người sẽ mang thủ cấp bọn ta về chứ gì?

- Lão Soái Phàm nói kiếm của ta cũng đủ làm bằng chứng.

Một tia hy vọng lóe lên trong đầu Ngô Lệ Giao, hắn nói :

- Ta chỉ là một tên canh gác thôi. Ta không phải là kẻ giết người. Nhưng cuối cùng cũng có người chết. Trong túi da đó có vô số châu báu đủ cho chúng ta có một cuộc sống... một cuộc sống sung sướng. Chúng ta có thể mua cả một tòa biệt phủ...

Lỗ Bá Phong lắc đầu.

Ngô Lệ Giao tiếp :

- Người có thể nói với họ là đã giết ta... và hãy giữ nửa số châu báu đó.

- Ta sẽ nói với họ như thế, nhưng người phải chết. Và người cũng không phải là kẻ canh gác.

Lỗ Bá Phong nhìn Ngô Lệ Giao rầu rĩ nói :

- Người đã hãm hiếp người ta, còn tính giết người bịt miệng. Người đã làm thì phải chịu hậu quả. Tại sao phải chối?

Mặt Ngô Lệ Giao hiện lên nét sợ hãi, hắn lùi dần về phía đồng lửa, bước qua hai cái xác chết. Hắn từ từ ngồi bệt xuống, quơ tay trên đồng lửa nóng rực, nói :

- Họ muốn giải tán chúng ta. Người cảm thấy thế nào? Bách Hộ cảm thấy thế nào?

Ngô Lệ Giao từ từ ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt phong trần của Lỗ Bá Phong nói tiếp :

- A, nhưng mà đối với người thì khác. Kiếm thủ vô địch! Người không già như chúng ta. Không có ai nói người là vô dụng. Nhưng rồi sẽ có ngày thôi. Cái ngày đó sẽ đến.

Họ Ngô quay đầu nhìn đồng lửa :

- Người biết không, ta không có ý giết tên thương buôn đó, nhưng lão lại phản kháng, tên râu xồm ra tay đâm chết lão ta. Lúc đó cô con gái trong bộ đồ ngủ mong manh chạy ra. Ta cũng không hiểu tại sao ta lại hành động như vậy.

Như là có ma quỷ ám ảnh, hai tên kia cũng cảm giác được điều đó. Những năm chung sống với nhau, người cũng biết ta không bao giờ làm những chuyện tồi bại như vậy. Không bao giờ...

Họ Ngô cố nhấn mạnh ba chữ “Không bao giờ” để mong mỗi một chút xót thương từ Lỗ Bá Phong.

Nhưng họ Lỗ không hề thương hại, lạnh lùng từ từ rút kiếm ra, nói :

- Nhưng ba hôm trước người đã làm.

Ngọn kiếm được rút ra khỏi vỏ, sáng lóe lên trong đêm...

Biết không còn cách nào níu kéo nữa, Ngô Lệ Giao đưa tay như có ý ngăn cản :

- Nếu người cho phép, ta muốn tự kết liễu đời mình.

Lỗ Bá Phong gạt đầu, phặt cây kiếm ngang đồng lửa, rồi tra vào vỏ.

Ngô Lệ Giao chậm rãi rút con dao trủy thủy ra, một ý nghĩ vung dao về phía con người mặc đồ đen Lỗ Bá Phong kia, nhưng hình bóng của cô gái tràn về trong tâm trí. Tiếng cô gái xin tha mạng vang vang trong đầu hần. Bất chợt một tia sáng lóe lên, hần vung dao rạch một đường sâu nơi cổ tay. Một tia máu bắn ra.

Họ Ngô có lẽ muốn được ngửi mùi máu tanh thêm một lần nữa. Mùi máu của chính mình. Nếu đâm con dao đó vào tim thì họ Ngô sẽ không thể ngửi thấy mùi máu của bản thân tanh như thế nào.

Ngô Lệ Giao nói :

- Trên yên ngựa còn chút rượu, người có thể mang lại đây cho ta được không?

Lỗ Bá Phong lặng lẽ làm theo.

Ngô Lệ Giao nói với giọng rên rỉ của kẻ sắp chết :

- Ta thực sự hối hận về chuyện đó! Cô gái đó sẽ không sao chứ?

- Ta không biết!

Ngô Lệ Giao đưa bình rượu lên tu một hơi rồi thấy sang cho Lỗ Bá Phong.

Lỗ Bá Phong cũng chụp lấy, uống một ngụm lớn.

Ngô Lệ Giao nói :

- Tất cả đều không phải. Đừng bao giờ tin tưởng vào bọn chúng. Ôi, những kẻ có tiền của, có quyền thế...

Máu từ tay họ Ngô chảy ra trên nền tuyết trắng dưới chân hần. Màu đỏ đổ xuống tuyết trắng thì phải nổi bật lên, nhưng trong đêm tối trước ánh lửa bập bùng thì vết máu chỉ là một vết đen không màu sắc, chẳng khác nào một bóng cây được lửa soi bóng in xuống mặt tuyết.

Ngô Lệ Giao lẩm bẩm :

- Ta vẫn còn nhớ đứa trẻ được ta cứu sống.

Lỗ Bá Phong đi lại gần đồng lửa, và ngồi xuống kế bên Ngô Lệ Giao :

- Phải, đó là một việc làm tốt.

- Người nghĩ việc đó có thể kéo ta ra khỏi địa ngục không?

- Ta hy vọng như vậy.

Ngô Lệ Giao thở dài :

- Ta không cảm thấy lạnh nữa. Đó là một điều đáng mừng. Ta vẫn ghét cái lạnh buốt da ở miền Bắc này. Nói với Bách Hộ đừng trách ta!

- Ta chắc rằng Bách Hộ sẽ không trách người!

Tiếng của Ngô Lệ Giao nhỏ dần, mắt từ từ nhắm lại để đón nhận cái chết.

Con dao trên tay họ Ngô lại nhoáng lên đâm vào ngực hần.

Bất chợt hần trợn mắt lên, lẩm bẩm :

- Có quỷ... ta thực sự thấy chúng... có quỷ...

Rồi cuối cùng Ngô Lệ Giao cũng chết.

Lỗ Bá Phong đứng lên, nhặt lấy túi châu báu, rồi bước về phía con ngựa đang đứng. Hắn nhún người nhảy phóc lên lưng ngựa, và cũng không quên túm dây cương của ba con ngựa khác.

2. Chương 2: Những Con Người Tương Phản

Một bóng đen cao cao, mảnh khảnh xuất hiện trên con đường chính thông suốt thị trấn, tiến về một tửu quán màu đen nổi bật lên giữa quang cảnh tuyết trắng.

Đoạn đường tuy ngắn ngủi, nhưng thân trên người đó lắc lư loạng choạng mỗi khi một cơn gió đông thổi qua. Dấu chân in trên tuyết lại không đều, khoảng cách khi dài khi ngắn. Hai tay người đó nắm giữ cổ áo kéo lên che kín cả mũi cả miệng, trên đầu đội mũ bằng lông thú sụp xuống che kín cả tai. Cả khuôn mặt được trùm kín chỉ chừa cặp mắt mỗi một.

Sau lưng người đó u lên một khối, không biết có phải bị tật lưng gù về một bên hay không, nhưng trông rất tội nghiệp.

Một cơn gió đông lại rít đến bên tai thổi ào qua, muốn hất tung bóng người mảnh khảnh kia khỏi mặt đất.

Một vị khách qua đường thấy thương hại chạy lại định túm người đó giữ lại.

Với khoảng cách gần, và mục tiêu lại lớn, vị khách qua đường ngỡ mình sẽ chụp được bóng đen kia.

Nhưng ông ta chỉ suýt nữa chụp được...

Bóng đen đó như một bóng ma, loạng choạng nghiêng ngả như cố ý vượt khỏi tầm tay vị khách qua đường.

Khoảng cách giữa những dấu chân trên tuyết chợt dài ra, loạng choạng thêm mấy bước nữa đã biến mất sau lần biên giới giữ trời và tuyết.

Vị khách qua đường ngó người, đứng thờ ra giữa đường, miệng lẩm bẩm :

- Là thật, người như ma quỷ.

Bóng đen loạng choạng đó là Kế Dư, một cung thủ nổi tiếng trong đám người của Soái Phàm.

Một con người cẩn thận, quần áo lúc nào cũng sạch sẽ, cả thân thể tay chân của cũng được tắm rửa thường xuyên. Kế Dư còn là một người học thức, ăn nói nhỏ nhẹ, có tài cư xử đối với người xung quanh, và nhất là không thích đụng chạm thân thể. Cũng vì không thích chạm vào vị khách qua đường tốt bụng kia, Kế Dư mới loạng choạng chúm người cố lách tránh, và rồi lủi vào một bên đường tránh xa đám người qua lại, và cũng để tránh gió. Lão đưa mắt nhìn đăm đăm về đốm đen trước mặt tiến tới.

Tửu quán mà Kế Dư muốn đến nằm cuối con đường từ từ hiện to ra rõ mồn một trong tầm mắt.

Quán có cửa màu đen, đằng trước lại có treo lá cờ đen to lớn phất phới giữa màu tuyết trắng. Mới nhìn qua thì tưởng là nơi đó có tang, nên mọi thứ mới có màu đen, nhưng thật ra màu đen rất hữu dụng trong việc lôi cuốn khách qua đường. Từ xa đã thấy lá cờ đen bay phất phới giữa trời ngập tuyết trắng, tới gần thấy cảnh trang trí màu đen càng khiến khách tò mò muốn vào. Khi vào tới bên trong tiếp xúc với lão chủ tửu quán thì khách không muốn đi.

Lão chủ quán rất cởi mở, ai cũng có thể bắt chuyện được. Lão gặp ai cũng niềm nở giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại, đến độ người có chuyện thầm kín bí mật cũng không giữ miệng được. Nhưng lão còn niềm nở hơn khi có người đặt bạc vào tay, tức thì bao nhiêu điều lão mắt thấy tai nghe đều được tuôn ra ào ào.

Tin tức có vào thì phải có ra, nhưng tiền vào thì khó chui ra, đó là lý thuyết làm ăn của lão chủ nhân tửu quán Hắc Kỳ.

Bình thường tửu quán này rất tấp nập người ra kẻ vào, nhưng lúc này thì lại vắng vẻ lạ thường. Có lẽ trong quán vừa mới xảy ra chuyện gì đó. Bên trong tửu quán thật hỗn độn, bừa bãi, bàn ghế bị đập gãy nằm rải rác.

Lão chủ quán mặt đỏ bừng, mắt đỏ ngầu, đang đứng hò hét người làm :

- Nhanh lên, nhanh lên. Lẹ tay lẹ chân một chút! Phải dọn cho sạch để mời khách vào. Thật là một ngày xui xẻo.

- Là do hấn gây ra à?

Một âm thanh trầm trầm, từ tốn vừa đủ nghe vang lên bên tai khiến lão chủ quán giật mình quay lại.

Trước mặt lão là một người dong dỏng cao, tóc điểm bạc, thân hình được trùm bởi chiếc áo khoác bằng da thú, khuôn mặt trắng nhách như người bị bệnh lâu ngày, tay trái cầm mũ lông thú, tay phải đang thọc vào trong áo choàng. Tay phải của người đó cuối cùng cũng được rút ra, lưỡng lự tiến dần đến bàn tay thô kệch chai sạm của lão chủ quán. Người đó rung mình, gắng gượng nhét một ít vàng vào trong lòng bàn tay của lão chủ khách điểm.

Vàng chạm tay người chứ tuyệt nhiên tay Kế Dư không chạm vào tay lão chủ quán.

Về mặt giận dữ của lão chủ điểm chợt tan biến ngay tức khắc. Đối với lão chủ quán, không có một cảm giác nào ám áp hơn là cảm giác khi vàng chạm vào da thịt. Cơn giận vì đồ đạc bị đập vỡ và khách khứa chạy hết đã giảm bớt đi phần nào, chỉ còn lại một cảm giác ngượng ngùng. Lão chủ khách điểm liếc nhìn người cung thủ đang chăm chú ngó hiện trường bị xáo trộn trước mặt.

Hai cái bàn dài bị đập gãy nát vụn, ghế chẳng còn là hình ghế mà chỉ là những mảnh gỗ nhỏ nằm rải rác. Cửa sổ cũng bị đập vỡ, vài khúc gỗ còn treo lủng lẳng. Một gã công sai nằm bất tỉnh nhân sự ngay dưới cửa sổ, còn có hai nạn nhân khác đang ngồi trước cửa. Thân thể họ bầm tím, máu ứa ra nhuộm đỏ cả áo.

Lão chủ quán là con người tinh tế, có thể nhìn hành động của con người mà phán đoán ra nội tình một cách nhanh chóng và chính xác. Lão biết người này là bằng hữu rất thân với kẻ vừa gây ra hỗn loạn nơi đây, Bách Hộ.

Bách Hộ to bè, bề ngang của hấn rộng quá, khiến khổ người trở thành vuông vắn, nhìn xa xa có vẻ cứ tưởng lùn có một khúc, chứ thật sự là một tên khổng lồ. Con người họ Bách hùng hục, dơ bẩn như một con trâu nước, nên thỉnh thoảng người ta vẫn gọi là Thiết Ngưu. Tính tình họ Bách thì khỏi nói, chỉ có hai chữ “thô lỗ” để diễn tả, và lúc nào cũng nốc rượu như uống nước lã để rồi có cớ để thô lỗ và hồ đồ thêm.

Hầu hết những kẻ làm ăn, lấy buôn bán làm nghề sinh sống đều không thích loại khách thô lỗ, uống say rồi đập phá quán. Có điều Bách Hộ tuy uống cạn rượu của tửu quán, nhưng vẫn có tiền trả. Như thế thì tửu quán đó đã lời to rồi.

Lão chủ khách điểm lắc đầu, nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Kế Dư lại có thể làm bạn với một con người như thế được.

Kế Dư lập lại câu hỏi của mình :

- Là do hấn gây ra à?

Lão chủ khách điểm đáp :

- Không chỉ có nhiều đó. Bọn ta đã quét dọn đi bớt phân nửa rồi.

Giọng Kế Dư trầm trầm đáp lại :

- Không có người nào chết thì tốt rồi!

Lão chủ khách điểm mỉm cười, cầm một hũ rượu, vẫy tay ra hiệu cho người cung thủ mặc áo xám đi tới chiếc bàn còn nguyên vẹn kế bên. Khi cả hai ngồi xuống, lão chủ quán nhìn thẳng vào mặt Kế Dư, một khuôn mặt lạnh lùng trắng bệch như băng đá, nhưng lại lộ ra tất cả nét phong trần đầy kinh nghiệm đời người của cái tuổi hơn năm mươi.

Người cung thủ chớp hai con mắt một mỗi, gượng gạo nói :

- Bách Hộ vốn như một đứa con nít khi có chuyện không vừa ý xảy ra với hấn!

Lão chủ quán nói :

- Lão không biết câu chuyện bắt đầu từ đâu, chỉ thấy tên công sai bay vèo ngang không trung, rồi sau đó vật dụng trong đây bị đập vỡ nát hết.

Bỗng ngoài cửa có hai tên công sai đi vào, lặng lẽ khiêng gã công sai đang nằm bất tỉnh dưới cửa rổ ra ngoài.

Kế Dư nhìn cảnh đổ nát xung quanh rồi từ tốn nói một cách mơ hồ :

- Có lẽ hôm nay không có gì tốt lành xảy ra với hần. Và cũng không phải là một ngày tốt lành cho chúng ta.

Họ Kế hớp một ngụm rượu, rồi đặt chén xuống bàn, lão chủ quán lại chuốc rượu đầy chén cho người cung thủ. Lão chủ quán nhếch môi cười chua xót nói :

- Lão phu nghe người ta đồn về việc giải tán. Dù sao đi nữa lão phu vẫn coi người là bạn, cả Bách Hộ cũng vậy.

Lão ngưng lời, đưa mắt nhìn vào mái tóc điểm bạc của Kế Dư rồi nói tiếp :

- Có lẽ chuyện đánh đấm nên để cho bọn trẻ làm, còn như những người có tuổi như chúng ta thì nên về vườn cưỡi vợ, nuôi con.

Kế Dư hình như không để ý tới những lời lão chủ quán nói, lên tiếng hỏi :

- Bách Hộ đã đi về hướng nào?

- Lão không biết.

Kế Dư liền đứng dậy đi ra ngoài. Lão chủ quán vội giơ tay cản lại :

- Nay ông bạn, đâu cần phải đi vội vàng như thế?

Kế Dư quay đầu đáp :

- Bạc đã vào tay, nhưng tin tức lão không có. Như vậy ta ở lại làm gì?

Lão chủ quán im lặng.

Kế Dư quay người cất bước tiếp tục hướng về phía cửa. Khi lão đi ngang qua hai người bị thương, một trong hai người nói :

- Chúng ta chỉ nói có một câu mà hần đã nổi điên nổi khùng.

Kế Dư lại dừng bước, từ từ quay đầu lại hỏi hai người đó :

- Nếu ta đoán không lầm, hai người đã nói về tuổi tác của hần phải không?

Gã trẻ tuổi vừa nói bỗng giật mình, vẻ mặt tiu nghỉu, ấp úng đáp :

- Đó chỉ là một câu nói giỡn.

Kế Dư bình thản đến thờ ơ, nói :

- Ta nghĩ hần cũng cho đó là giỡn, không có gì quan trọng đâu.

Thái độ thờ ơ đến lạnh lùng của Kế Dư ai nhìn qua cũng cảm thấy ghét ghét.

Gã trai trẻ liền sùng sộ nói :

- Như vậy là có ý gì? Ông không thấy hần đánh chúng ta bị thương nặng hay sao?

Tên trai trẻ thứ hai chồm lên sùng sộ ra vẻ giận dữ cực độ, máu trên mặt chảy xuống ròng ròng, con mắt phải sưng húp tím đen, mí mắt không mở ra được.

Kế Dư vẫn lạnh lùng điềm đạm đáp :

- Ta nói như thế là vì hai tên tiểu tử các người vẫn còn sống nhăn răng ra đó. Còn nữa, các người có thấy hần đi về hướng nào không?

Cả hai đều hậm hực nhưng đồng lắc đầu.

Kế Dư quay người, chậm rãi bước ra bên ngoài dưới ánh nắng vàng nhạt của mùa đông.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, họ Kế vội co người, chụp mũ da thú lên đầu, rồi kéo cao cổ áo trùm kín lấy cổ.

* * * * *

Trung tâm thị trấn là nơi duy nhất còn có lác đác người qua lại, trẻ con chơi đùa dưới tuyết. Một người đàn ông cao to bận áo choàng da thú, dài đen như một bóng ma lướt qua, không để lại vết chân trên mặt tuyết. Bọn trẻ thấy lạ lùng liền ngừng chạy nhảy chơi đùa, ngẩn người ngó cái bóng đó.

Đột nhiên có một đứa trẻ bạo gan đi theo sau bóng đen, tay thủ một nắm tuyết được vo tròn. Đứa trẻ định giơ tay cầm nắm tuyết ném mạnh.

- Nhóc con, đừng nhúc nhích.

Bóng đen lạ lùng kia cất tiếng nói âm trầm như người từ dưới mộ vang lên, đầu vẫn không quay lại :

- Nếu ngươi ném tuyết, thì ta sẽ...

Bất chợt cái bóng quay ngoắt lại, nhe hàm răng trắng muốt rít lên :

- Chặt đầu ngươi xuống...

Đứa trẻ kinh hồn hoảng vía, rụng rời tay chân, thả nắm tuyết xuống. Chân nó chỉ lùi lại được mấy bước rồi đứng yên như thất thần.

Bóng đen nhếch miệng cười khinh khỉnh khoái chí, rồi lại là là trên mặt tuyết, đi thẳng tới nơi Kế Dư đang đứng đợi.

Kế Dư hỏi :

- Ta đoán là hắc không có ở nhà trọ.

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Không ai thấy qua hắc cả.

Kế Dư tiếp lời :

- Ta có ghé qua lão chủ quán Hắc Kỳ. Lão ta không biết.

Cả hai làm một cặp tương phản bước đi song song. Lỗ Bá Phong tóc đen, cao to, da ngăm ngăm và dáng khỏe mạnh. Còn Kế Dư mảnh mai như cành liễu, tóc đã điểm bạc và nước da lại nhợt nhạt như kẻ bị bệnh lâu ngày.

Họ băng qua những con đường nhỏ hẹp, chật chội để đến một tửu quán nhìn ra bờ sông. Nếu là đang vào hè thì tửu quán này thật là một nơi lý tưởng để thỏa mãn con mắt. Dòng sông uốn lượn quanh co, bên bờ cây xanh xen lẫn muôn hoa khoe màu tươi thắm. Khí mát bốc lên từ dòng sông mơn trớn làn da, khiến tửu khách không cần uống rượu cũng say. Say với thiên nhiên, say với một thế giới kỳ lạ có muôn màu muôn sắc.

Đó là vào mùa hè, nhưng bây giờ đang mùa đông. Tất cả chỉ là một màu trắng xám. Cây cỏ chết rụi chỉ còn thân cành trơ trụi xám xám, nước sông bị đóng băng, tuyết phủ lên một màu trắng. Khí lạnh lan tỏa khắp nơi.

Kế Dư đưa mắt nhìn về trước, hỏi :

- Vào mùa đông, nơi đây không còn sắc sỡ, cảnh ở quán ăn nào cũng giống như nhau, thế tại sao chúng ta quay lại đây, mà không tìm nơi nào có rượu ngon mà tới?

Lỗ Bá Phong cười, đáp :

- Thói quen khó bỏ liền được.

Hắn vừa nói câu đó liền nheo mày như đang có suy nghĩ gì đó, miệng lặp lại câu nói của mình :

- Thói quen khó bỏ được!

Hai người vào quán, chọn một bàn cạnh lò sưởi cho ấm.

Gã tiểu nhị lật đặt chạy đến. Gã chưa kịp mở lời thì hai người đã lên tiếng gọi thức ăn và rượu.

Ánh lửa trong lò lách tách phát ra một thứ ánh sáng vàng rực, chỉ nhìn thôi đã thấy cơn lạnh tan biến mất, khi đến gần thì khí nóng từ lửa phát ra khiến người ta ấm áp hơn, tinh thần cũng hứng khởi hơn. Ánh lửa ấm áp vàng rực kia giống như là những tia hy vọng thôi thúc con người ta cố sống qua mùa đông lạnh lẽo để được hưởng thụ cái ấm áp sắc sỡ muôn màu muôn sắc của mùa hạ.

Kế Dư cởi chiếc áo choàng ngoài ra rồi ngồi xuống, nói với Lỗ Bá Phong :

- Thật sự mà nói ta rất vui mừng khi rời cái miền lạnh lẽo này.

Lỗ Bá Phong gật đầu hùa theo :

- Ta cũng vậy! Cái lạnh làm cho ta sợ!

- Nhưng tại sao Bách Hộ lại không nghĩ tới điều đó, buồn rầu làm chi? Hắn không nghĩ tới ba người vợ hiền đang chờ hắn ở quê nhà sao?

Lỗ Bá Phong nhếch miệng cười :

- Đó mới làm con người ta buồn.

Vừa lúc đó tên tiểu nhị cũng mang đồ ăn thức uống xếp ra.

Hai người đang đói, nên mọi tâm trí đều dồn vào mấy đĩa thức ăn. Họ ăn uống trong im lặng, không ai lên tiếng, giống như sợ khi mình mở miệng nói là người kia có thêm thời gian ăn mất phần.

Khi đã ăn no bụng, đến độ không thể nào ăn thêm được nữa, Lỗ Bá Phong mới thả đũa xuống, đưa tay bỏ thêm một khúc củi vào lò sưởi. Những ngọn lửa bùng lên, lách lách như đang nhảy múa. Chốc chốc lại có tiếng nổ lép bép, những đốm sáng xẹt ra từ đồng lửa như những đốm hỏa bông. Lỗ Bá Phong nhìn những đốm lửa nói :

- Con người ai mà chẳng tiến tới tuổi già. Tại sao phải buồn?

Kế Dư ngồi ngẫm nghĩ mấy chữ “tuổi già”, một lúc sau mới mở miệng nói :

- Ta là cung thủ, bao nhiêu năm trôi qua, ta thấy mắt mình không còn tinh tường như trước nữa. Và khi ta đến tuổi năm mươi thì không còn nhìn thấy mấy hàng chữ nhỏ. Ta bắt đầu nghĩ đã đến lúc phải về quê dưỡng già. Không có chuyện gì là mãi mãi. Nhưng Bách Hộ không phải là kẻ hay suy nghĩ. Hắn chỉ biết khi không được trọng dụng, có nghĩa là nói hắn không còn là một người đàn ông nữa. Thế là hắn buồn chứ sao.

Lỗ Bá Phong nói :

- Chuyện đã tới thì dang tay đón nhận còn hơn là lo sợ buồn rầu?

Kế Dư lắc đầu nói :

- Bách Hộ không làm được như vậy. Giá gì người nhìn thấy cái mặt dài ngoằn của hắn khi được gọi tên. Ta đứng kế bên hắn nên biết được điều đó. Hắn nói: “Tại sao ta bị sa thải cùng với mấy lão già?” Ta cười. Trong nhất thời ta nghĩ hắn chỉ nói đùa. Nhưng không phải, hắn nghĩ là hắn vẫn còn đang ở cái tuổi hai mươi lăm.

Kế Dư đưa tay với lấy ly rượu định kề miệng uống, nhưng lão chợt dừng lại, lăm bằm như nói với chính bản thân mình :

- Tại sao hắn lại giở chứng gây sự với người ta? Chuyện gì xảy ra nếu gã công sai đó chết?

Lỗ Bá Phong lên tiếng hỏi :

- Vì nguyên do gì hắn lại đi đánh người?

Kế Dư đặt ly rượu xuống bàn, nhưng tay vẫn chưa rời khỏi ly rượu. Lão đáp :

- Mấy gã trai trẻ nói một câu đùa cợt về tuổi tác của hắn.

- Bao nhiêu người?

Họ Kế nhìn chăm chăm vào ly rượu trên bàn, trầm ngâm như đang suy nghĩ, rồi nói :

- Ta không biết, chúng ta nên đi kiếm hẩn mà hỏi. Tên công sai đó hình như là người của Mã Đạt Kha, và Mã Đạt Kha lại là con người khó tính, nhất định hình phạt rất khắc nghiệt, treo cổ là chuyện thường.

Kế Dư dời mắt nhìn họ Lỗ đang thoải mái ngả người trên ghế thả hồn bên đồng lửa, dò hỏi :

- Lão Soái Phàm có ngăn cản được không?

- Soái Phàm cũng bị sa thải, không có đủ quyền lực để ngăn cản.

Kế Dư lắc đầu chán nản nói :

- Nguy! Hẩn lúc nào cũng gây rắc rối. Người còn nhớ chuyện hẩn và Ngô Lệ Gia đi trộm heo...

Bất chợt giọng nói của Kế Dư nhỏ dần :

- Xin lỗi bằng hữu, ta không có ý nhắc lại chuyện cũ.

Lỗ Bá Phong bình thản, khẽ nhún vai nói :

- Ngô Lệ Gia đã nhúng tay vào tội lỗi. Hẩn chết ta cũng buồn, nhưng thật sự hẩn là nạn nhân bởi chính hành động của hẩn.

Kế Dư thở dài :

- Thật là lạ. Ta cứ tưởng với chừng này tuổi ta phải biết nhìn người chứ.

Lỗ Bá Phong gật đầu tán đồng, nói :

- Ta cũng vậy. Nhưng sự đời không như ta tưởng.

Kế Dư lại thở dài thườn thượt, giống như khí lạnh mùa đông khiến người ta hay chán nản, hay thở dài mặc dù có lửa cháy lép bép kế bên. Lão chuyển đề tài :

- Chúng ta đi đâu tìm Bách Hộ bây giờ?

Rồi lão lại tự trả lời câu hỏi của mình :

- Bách Hộ đã say khi tấn công bọn người đó. Người cũng biết Bách Hộ, sau khi đánh nhau hẩn thường đi tìm đàn bà. Nhưng ở trong trấn có tới cả chục ổ điểm.

Ta không muốn vào những nơi đó tra hỏi.

Lỗ Bá Phong gật đầu, cặp mắt mơ màng nhìn xa vời trong đồng lửa đỏ kia :

- Chúng ta có thể hỏi một chỗ thôi.

- Chắc gì chúng ta tìm được hẩn trong ổ điểm đầu tiên.

Vừa ăn no xong lại nói chuyện dông dài dễ bị buồn ngủ, Lỗ Bá Phong há miệng ngáp ngáp vài cái rồi chồm người tới vỗ vai Kế Dư rồi nói :

- Ta không nói là phải đi đâu xa tìm Bách Hộ. Ta muốn tìm một chiếc giường êm ái và ấm áp để nghỉ ngơi.

Kế Dư lắc đầu :

- Ta nghĩ ở nhà trọ cũng có một cái giường ấm áp để nghỉ ngơi.

Lỗ Bá Phong lắc đầu nguây nguây đầy ảm ý.

* * * * *

Sau khi Lỗ Bá Phong đi rồi, Kế Dư gọi thêm một chung rượu nóng. Lão cầm chung rượu vừa đi vừa uống trên con đường trở về nhà trọ cho ấm người.

Căn phòng nơi nhà trọ cũng là do ba người mượn.

Chiếc giường của Bách Hộ thì bề bộn, chấn mền vứt lung tung, rơi cả ra sàn.

Còn trên giường của Lỗ Bá Phong, chấn mền được cuộn chặt lại một đồng.

Giường của Kế Dư thì gọn gàng ngăn nắp, mọi thứ đều được xếp lại cẩn thận, ngay ngắn phẳng phiu.

Kế Dư đi đến bên lò sưởi, quét dọn đám bụi để chuẩn bị đốt lửa sưởi ấm.

Lão vừa làm cái công việc đó vừa tưởng tượng cái cảnh Lỗ Bá Phong đang nằm chung với một ả điếm béo phệ mập như con heo nái, với cái mùi nước hoa lâu ngày thum thum, và Lỗ Bá Phong là gã đàn ông thứ hai mươi mấy trong ngày của ả ta.

Tưởng tượng tới cảnh đó Kế Dư chột rùng mình. Lão vội vàng chạy vào phòng tắm, lột hết quần áo nhảy tọt vào hồ tắm. Lão ra sức kỳ cọ thân thể cho sạch mà quên cả nước trong hồ lạnh như băng.

Tắm xong thì lão mới phát hiện ra không còn chiếc khăn nào sạch sẽ cho hắn lau người. Cuối cùng lão đành phải chọn trong số khăn cũ một chiếc sạch sẽ nhất để lau qua loa.

Trong bộ đồ khô ráo, thơm mát, Kế Dư run rẩy đi tới bên lò sưởi cho ấm. Mùi quần áo sạch sẽ làm đầu óc lão tỉnh táo trở lại. Những lời nói của lão chủ khách điếm vẫn còn lẩn quẩn trong đầu, “Người có tuổi nên về quê cưới vợ, nuôi con”.

Những lời này như một tảng đá nặng ngàn cân kéo chìm trái tim lão xuống vực sâu.

Ở độ tuổi như lão còn về quê cưới vợ sanh con được sao?

* * * * *

Tất cả những khách tìm hoa đến Hồng Y lâu đều cho Hồng Yến là một ả điếm với trái tim vàng. Có lẽ đó cũng là điều ả đem đặt ra một khi lúc tuổi tác của ả bắt đầu tăng lên. Khi tuổi tăng thì mọi đường cong trên người cũng bắt đầu xệ xuống. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, trái tim của ả đúng là giống như vàng: lạnh, cứng và được chôn sâu cất kỹ.

Ả không còn là kỹ nữ trẻ đẹp nhất trong Hồng Y lâu, nhưng lại rất nổi tiếng, vì ai đến đây gặp ả đều muốn tìm một nơi nghỉ ngơi ấm áp vào thoải mái.

Hiện tại ả đang nằm trên giường, quần áo còn y nguyên, chăm chú nhìn vào một bóng người to bè như con trâu nước đang ngáy vang vang kể bên.

Bóng người to bè đó là Bách Hộ, một gã khổng lồ hiền từ. Hắn không bị giới hạn bởi trí tưởng tượng sâu xa hay là sự thông minh. Yêu cầu của hắn rất đơn giản, đó là hắn cần một người đàn bà chú ý lắng nghe những lời phàn nàn chửi rủa của hắn, một người đàn bà lúc nào cũng đồng tình với bất cứ điều gì hắn nói ra. Mỗi lần đến Hồng Y lâu hắn đều ở lại đúng một canh giờ, và hắn cũng trả công rất hậu hĩnh, một lượng vàng. Nhưng hôm nay thì khác, hắn ôm chặt Hồng Yến còn y nguyên quần áo vào lòng rồi ngủ một giấc dài.

Tất cả mọi căn phòng trong Hồng Y lâu đều có một màu hồng phơn phớt.

Phòng của Hồng Yến còn đặc biệt hơn, vách hồng và người cũng mặc đồ hồng.

Một khối màu hồng hồng đó có lẽ dùng để thôi miên khiến đầu óc nam nhân si dại.

Hồng Yến mở to mắt nhìn gian phòng màu hồng của mình, lâu lâu lại nhìn vào cái đầu trọc láng của Bách Hộ. ả khẽ xoay vặn mình để thoát khỏi vòng tay đang siết chặt của Bách Hộ. Nhưng ả có xoay xoắn thế nào vẫn không thoát. Lúc đầu ả còn cựa cựa xoay mình gỡ tay Bách Hộ lỏng lỏng ra được chút ít, nhưng Bách Hộ giống như có con mắt thứ ba đang tính để canh chừng, khi ả suýt nữa thoát ra được thì hai tay hắn vòng lại ôm cứng lấy ả.

Cuộc đời kỹ nữ là vậy, chỉ có thoát hay không thoát, chứ không có “suýt nữa”. “Suýt nữa” đồng nghĩa với thất bại.

Hồng Yến bất giác buông một tiếng thở dài.

Bất đắc dĩ ả phải làm cái nghề bán thân. Đã làm kỹ nữ thì ai mà chẳng muốn thoát ra tìm một tấm chồng để nâng khăn sửa túi, tìm nơi nương tựa. Nhưng dù cho kỹ nữ có học hết mọi thủ thuật chiêu chuộng đàn

ông đi nữa vẫn khó được một tấm chồng. Họ chỉ được sử dụng như những món đồ chơi, chứ chẳng được đem về ấp ủ nâng niu như những bà vợ, họa may lắm mới có người đem về làm thiếp thứ mấy chục.

Lần nào cổ vùng vẫy, Hồng Yến cũng “suýt nữa” thoát ra được. Và cũng bởi vì hai chữ “suýt nữa”, con tim của ả lạnh lẽo và nặng nề dần theo thời gian.

Hồng Yến mở mắt trao tráo nhìn trần phòng, nằm yên bất động, không xoay người cổ vùng vẫy nữa.

Hai canh giờ sau, Bách Hộ mới thức dậy. Hắn đặt vào tay Hồng Yến hai nén vàng ròng, rồi định đi ra ngoài.

Một cái ôm mà được tới hai nén vàng ròng thì quả là hậu hĩnh.

Hồng Yến chau mày hỏi :

- Có chuyện gì mà chàng vội vã như thế?

Bách Hộ quay đầu lại hỏi :

- Cô xem tôi bao nhiêu tuổi?

Nhìn vào cái đầu hói nhẵn thín, và bộ râu xồm xoàm, Hồng Yến thầm đoán là trên năm mươi. Nhưng đàn ông nhiều lúc giống như một đứa con nít, thích được chiều chuộng và thích ngọt. Lời lẽ càng ngọt ngào bao nhiêu thì họ càng khoái chí bấy nhiêu, nhất là những lời ấy phát ra từ miệng đàn bà. Trong đầu tuy nghĩ thế nhưng ngoài miệng ả đáp gọn :

- Ba mươi!

Bách Hộ hả hê với câu trả lời của ả, nói :

- Ta già hơn cô tưởng, nhưng ta không cảm thấy già. Thế mà chúng lại sa thải ta, nói ta phải về quê. Tất cả những người già quá năm mươi đều phải về quê.

- Chàng không thích về quê à?

Bách Hộ lắc đầu :

- Ta là một trong những người đầu tiên được lão Soái Phàm thu thập về.

Đánh bao nhiêu trận... giết bao nhiêu người...

Hồng Yến nhỏ nhẹ nói :

- Chàng thật là một người tài giỏi.

Ả hy vọng đó là điều Bách Hộ đang muốn nghe.

Bách Hộ vẫn thao thao bất tuyệt :

- Ở miền Nam, ta giết tên cầm đầu của Hắc bảo... ở mạn Tây, dọn sạch Nhất gia trang...

- Thật là nhiều trận.

Ả chỉ hùa theo mà không biết Bách Hộ nói những chuyện đó với mục đích gì.

Bách Hộ tiếp :

- Đúng là nhiều trận oanh liệt. Ta bị thương tất cả là mười một lần. Rồi bây giờ họ không còn cần ta nữa.

Hắn đổi giọng, giả đáng điệu của người ra lệnh :

- Cám ơn, cáo từ. Đây là một ít bạc vụn. Cút đi.

Bách Hộ trở lại với giọng điệu của mình, hỏi ngược lại :

- Đi đâu kia chứ? Ta đâu phải là ăn mày mà bố thí ít bạc vụn?

Bách Hộ thở dài, nằm vật ra giường nói :

- Ta không biết phải làm gì bây giờ?

Hồng Yến nhẹ nhàng nói :

- Chàng là một người đàn ông khỏe mạnh. Chàng có thể đi tới bất cứ nơi nào, làm bất cứ chuyện gì.
- Nhưng ta không muốn thay đổi cuộc sống hiện tại.

Hồng Yến ngồi bật dậy, đưa tay nâng cằm Bách Hộ lên và nói :

- Nhiều lúc... và hình như là lúc nào chúng ta đều không được như ý. Có thể thôi. Ngày hôm qua đã qua rồi, nó sẽ không bao giờ quay trở lại. Còn ngày mai thì chưa tới. Chúng ta đang sống ở hiện tại. Chàng có muốn biết cái gì là hiện tại, cái gì là thật sự không.

Ả chỉ vào bộ ngực của mình nói tiếp :

- Hiện tại thì cái này mới là thật.

Bách Hộ không nói gì. Hắn ngồi dậy hôn vào trán ả một cái. Hồng Yến ngẩn người, hắn chưa bao giờ có thái độ đó. Đây là lần đầu tiên hắn làm như thế, và ả cũng không còn nhớ lần cuối cùng được người đàn ông hôn vào trán là khi nào.

Bách Hộ nói :

- Ta phải đi!

Hồng Yến ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao không ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày?
- Ta nói thật, ta phải đi. Cô là người đàn bà tốt nhất trên cõi đời. Nhưng ta phải đi, chắc bây giờ họ đang tìm kiếm ta.
- Chàng đã làm những gì nên tội?
- Ta nổi giận, vô ý chọc ghẹo vài tên công sai.
- Chọc ghẹo?
- Có lẽ là nặng hơn là chọc ghẹo. Một tên trong bọn chúng cười ta, nói ta là lão già vô dụng. Ta nổi giận, muốn chứng minh bản lãnh của mình, túm cổ hắn ném đi như là một mũi phi tiêu. Trông gã bay tức cười thiệt, gã rớt xuống đất, đập nát chiếc bàn bằng cái đầu của gã. Những tên đang ngồi ăn xung quanh đấy, ta cũng chọc ghẹo như vậy.
- Có bao nhiêu người tất cả?
- Có tất cả là năm người. Nhưng không có tên nào chết cả. Chỉ bị thương sơ sơ thôi.

Bách Hộ lại nheo mày nói tiếp :

- Thật ra cũng không phải là sơ sơ, nhưng chắc rằng ta sẽ bị trừng phạt.
- Họ sẽ trừng phạt chàng bằng cách nào?
- Ta không biết...

Bách Hộ nhún vai :

- Có lẽ là mười roi. Không sao cả!

Bất ngờ Hồng Yến chồm tới bá cổ Bách Hộ nũng nịu nói :

- Vậy thì chàng hãy ở lại đây đi, chúng không tìm được chàng đâu.

Bách Hộ đẩy Hồng Yến rót ngồi phịch trên giường, nói :

- Ta phải đi! Cáo từ!

Lời nói chưa dứt, bóng Bách Hộ đã vút ra khỏi cửa sổ.

Hồng Yến lồm cồm bò dậy, nhìn theo cái bóng của Bách Hộ, miệng lầm rầm chửi rủa :

- Người cứ việc đi chết đi!

* * * * *

Soái Phàm đang loay hoay thu dọn đồ đạc trong căn phòng của mình. Thật ra nói lão là người giang hồ cũng không đúng, mà phải gọi là lão quan của đám giang hồ mới đúng hơn. Vì lúc trước lão đã từng chỉ huy mấy trăm người, đánh trăm trận giữ công bằng cho giang hồ, tiêu diệt những ổ gây rối. Nhưng bây giờ không còn đánh nhau nữa, lão chỉ làm những công việc bắt trộm bắt cướp lẻ tẻ, chẳng phải dùng công sai mà là dùng cao thủ võ lâm. Người của gã ở nơi này có quyền lực chẳng khác chi bọn công sai của quan nha.

Hầu hết những võ lâm cao thủ đó là thuộc hạ thiện chiến cũ của lão. Công lao trong quá khứ của lão không được thưởng, mà hiện tại lại bị Minh chủ võ lâm hạ lệnh sa thải, bắt giải tán đám người của lão với một lý do... đã quá già.

Lệnh được mang đến bởi người thay thế lão. Soái Phàm chưa kịp dọn đi, thì kẻ thế đã dọn tới.

Đứng ngay cánh cửa là một người cận vệ trẻ tuổi đang chăm chú đưa mắt nhìn ông thu dọn những kỷ niệm của một thời oanh liệt.

Soái Phàm bất chợt ngẩng cái đầu bạc trắng lên, ánh mắt ông bắt gặp ánh mắt của người cận vệ. Ông mỉm cười hiền hòa hỏi :

- Tại sao lại buồn bã như thế hử Cát Vệ?

Người cận vệ thở vào một hơi thật sâu rồi nói :

- Mọi việc đều không phải...

- Vô lý. Hãy nhìn ta thật kỹ. Người thấy gì?

Cát Vệ chăm chú nhìn vào lão, với mái tóc đã bị thời gian, nắng cháy, gió lạnh làm bạc trắng. Gương mặt ông đầy nếp nhăn. Bên dưới cặp lông mày trắng là một cặp mắt sáng quắc như sao. Một cặp mắt đầy kinh nghiệm. Người cận vệ đáp :

- Tôi thấy một con người vĩ đại nhất đang sống trên cõi đời.

Trong nhất thời, ánh mắt của lão Soái Phàm lộ một vẻ xúc động. Ông nghĩ về người cha của chàng cận vệ trẻ tuổi. Quả thật hai cha con họ khác nhau quá xa. Cha là Cát Oai, một con người lạnh nhạt, cứng rắn, và đầy lòng tham. Còn người con thì lại trung thành và nhân hậu. Chỉ có một đặc điểm họ giống nhau mà ông rất thích đó là dũng cảm, gan dạ. Soái Phàm nói :

- Người không thấy ta đã bảy mươi hai tuổi rồi sao? Người đang nhìn thấy những gì trong quá khứ, nhưng lại không thấy những gì trong hiện tại. Ta thành thật nói cho người biết, tuy ta có chút ít thất vọng, nhưng ta tin rằng Minh chủ không lầm lẫn trong việc này. Giống như ta, bao nhiêu người đã già rồi. Nhiều người trong chúng ta chỉ mong được hưởng cảnh an nhàn trong quãng đời còn lại. Những chuyện đánh đấm thì nên nhường lại cho những người trẻ tuổi như người.

Cát Vệ đưa tay vuốt lại mái tóc, gượng gạo nói :

- Tôi không nghi ngờ những điều ông nói, nhưng thật sự... ông thì khác. Có những trận chiến nếu không có ông chỉ huy thì...

Soái Phàm đưa tay lên môi ra hiệu cho Cát Vệ không nên nói thêm, rồi bảo :

- Bốn phận của ta đã làm. Bây giờ ta sẽ về nhà dưỡng già, nuôi ngựa và nhìn mặt trời mọc sau dãy núi. Ta sẽ chờ nghe tin thành công của những người trẻ như người.

Ngưng lời, Soái Phàm đưa mắt nhìn Cát Vệ :

- Ta cần một chút thoáng khí, nào, hãy đi theo ta ra ngoài hậu viện.

Với tay lấy chiếc áo làm bằng lông thú khoác lên người, Soái Phàm đưa tay đẩy cánh cửa dẫn ra hậu viện. Bên ngoài tuyết phủ một màu trắng xóa. Con đường lát đá cũng không còn trông thấy đâu.

Quả thật nếu trên thế gian này mọi thứ đều một màu thì không thể nào phân biệt vật nào ra vật nào, hướng đi bị phủ lấp thì không phân định được đi hướng nào mới đúng, sang phải, sang trái hay thẳng về phía trước.

Trong nhất thời Cát Vệ đứng ngẩn người không biết phải làm sao.

Lão Soái Phàm nhìn dáng ngớ ngẩn của Cát Vệ liền mỉm cười, chỉ tay lên những bức tượng đá nhô lên giữa đám tuyết nơi hậu viện ra hiệu đi về hướng đó.

Hai người nhấn những bước chân vững chắc xuống tuyết trắng, đi lần tới bức tượng một vị tướng cầm cây thương chỉ lên trời.

Soái Phàm cầm tay Cát Vệ, nói khẽ :

- Người nên giữ lời một chút, anh bạn trẻ. Tất cả những lời thì thào trong đó đều được bấm báo lên Mã Đạt Kha và những người hầu cận của Mã Đạt Kha. Bốn vách đều có tai, và sẽ ghi chép xuống từng câu nói. Người có hiểu ta nói gì không?

Trên khuôn mặt người cận vệ trẻ tuổi lộ vẻ kinh ngạc :

- Họ cho người giám sát ông sao? Điều đó không thể tin được.

- Hãy tin đi. Minh chủ không phải là một đứa con nít, mà là một người độc đoán và tham lam. Hắn muốn chiếm tất cả mọi thứ trong tay. Nhưng có lẽ hắn sẽ thực hiện được điều đó nếu như những kẻ đồng minh của hắn đáng tin cậy như hắn nghĩ.

- Ông nghi ngờ Mã Đạt Kha?

Soái Phàm nheo mày, dẫn người cận vệ trẻ tuổi lần theo những bức tượng đá, đi xung quanh một hồ nước đã đóng băng :

- Ta không có lý do để nghi ngờ hắn. Bọn người của Mã Đạt Kha có kỷ luật, võ công khá. Hắn không phải là người đáng tin cậy, nhưng có người lại đặt khá nhiều tin tưởng vào hắn.

Một bên bờ hồ có cánh cửa đá hình vòng cung, đằng sau cánh cửa đá là một bức tượng đá tạc hình một vị tướng trông rất oai hùng.

Soái Phàm chỉ bức tượng đá hỏi :

- Người có biết ai đây không?

Người cận vệ trẻ tuổi lắc đầu.

Soái Phàm nói :

- Đây là một vị tướng tài giỏi bậc nhất khoảng ba trăm năm về trước.

Bất chợt vị lão giang hồ cảm thấy lạnh. Ông ta rung mình, đưa tay kéo chiếc áo khoác sát người.

Người cận vệ trẻ tuổi nói :

- Tôi có nghe nói về ông ta. Đánh thắng bao nhiêu trận, và được nhà vua ghi công bằng cách tạc tượng ở đây.

Soái Phàm cười khẩy :

- Hy vọng về sau ta cũng được như vậy. Chúng ta hãy vào trong đi, cái lạnh thâm nhập vào tới xương ta rồi.

Họ đi vào bên trong, Cát Vệ khêu cao ngọn lửa trong lò. Ánh lửa vàng rực bùng cháy lên như cho họ một nguồn ấm áp, một chỗ dựa để chống lại cái lạnh của mùa đông.

Lão Soái Phàm hỏi :

- Họ đã tìm thấy Bách Hộ chưa?

Người cận vệ trẻ tuổi đáp :

- Chưa... thưa ông... Họ đã lục tìm hết tất cả các ổ điểm nhưng vẫn không bắt được. Tên công sai cũng đã tỉnh lại, nghe đầu thầy thuốc nói hắn có thể sống.

- Vậy thì tốt. Ta không muốn treo cổ Bách Hộ.

- Có phải đó là một trong những người đầu tiên theo ông?

- Phải, chuyện đã lâu lắm rồi. Khi đó hắn còn là một người nổi danh có sức mạnh như trong chuyện thần thoại vậy. Nhưng mà không có bao nhiêu người trong chúng ta còn sống sót tới ngày nay.

Cát Vệ lại hỏi :

- Nếu tìm được Bách Hộ, ông sẽ làm gì?

- Mười roi, nhưng có lẽ không nên trói hắn vào cột. Trói buộc sẽ làm hao tổn chí khí anh hùng của hắn. Cứ để hắn ôm cột mà chịu đựng. Lưng hắn có thể đâm máu nhưng người sẽ không nghe thấy một tiếng rên rỉ nào đâu.

- Tôi nghĩ ông thích con người đó.

Soái Phàm lắc đầu :

- Ta chỉ chịu không nổi hắn thôi. Hắn khỏe như trâu bò nhưng óc lại nhỏ như hạt đậu. Không có kỷ luật nào có thể kiềm hãm được hắn. Con người đó biểu tượng cho sức mạnh và dũng khí, cái thứ mà có thể khiến người ta trầm trồ vỗ tay, nhưng chỉ có dũng mà không có trí nên không được cảm kích khâm phục. Người có hiểu không? Bây giờ thì người nên về nghỉ ngơi. Chúng ta sẽ tiếp tục câu chuyện vào sáng mai.

Lời nói của lão Soái Phàm chậm dần, lúc đầu còn oang oang, càng về sau càng nhỏ dần. Cát Vệ biết ông ta đã mệt, cần phải dưỡng mình, nên đáp lời :

- Vâng thưa ông. Ông có cần tôi đi lấy một ít rượu nóng uống cho ấm bụng không?

- Rượu không giúp ích gì được cho ta lúc này, hãy mang cho ta ít sữa và mật ong là được rồi.

Cát Vệ cúi đầu chào, rồi lui bước đi ra.

3. Chương 3: Mạng Đổi Mạng

Trời đang vào cuối đông, tuyết tuy còn nhiều nhưng bắt đầu chậm chạp tan. Trên mặt tuyết trắng loang lỗ xuất hiện những mảng đất đen. Từ những mảng đất đen nho nhỏ đó, cỏ dại bắt đầu lú nhú những mầm xanh non, chuẩn bị lan tràn khi mùa xuân tới.

Nơi mạn phía tây trấn có một khoảng đất rộng đen thẫm trơ trụi, không có tuyết và cũng không có cỏ, ở giữa có một cột gỗ đen sì đứng sừng sững.

Cột gỗ đen không phải vì nước sơn, cũng không phải vì thời gian, mà là vì tắm quá nhiều máu. Máu người bắn lên cột gỗ đó, để lâu ngày nên nó mang một màu đen, và thoang thoang trong gió có một mùi tanh hôi.

Có lẽ không ít thân hình máu me bê bết, bỏ mạng dưới chân cột gỗ đó, bởi xung quanh cột gỗ cũng màu đen, không có cây cỏ gì mọc lên.

Cách cột gỗ chừng mười trượng là hai hàng cao thủ võ lâm đã có tuổi đứng nghiêm trang.

Sau hàng cao thủ già là những toán cao thủ trẻ, thấp thoáng trong đám cao thủ trẻ là mái tóc bạc của lão Soái Phàm. Hôm nay, lão không bận bào y như thường ngày, mà chỉ đơn sơ một chiếc áo xanh bình dân, bên ngoài khoác một mảnh lông thú. Mặt lão vẫn bình thản, như chẳng có chuyện gì quan trọng phải để ý tới. Giống như lão có mặt ở đây là bị bắt buộc, chứ không phải do tự ý tham dự.

Bất chợt mọi người chuyển ánh mắt về một hướng. Và hướng đó có một thân hình vuông vắn, chỉ mặc độc nhất một chiếc quần cũ, lưng để trần tròng trọc.

Bây giờ Cát Vệ mới biết tại sao người đó có cái tên “Thiệt Ngưu” Bách Hộ, vì hắn chẳng khác gì một con thú to lớn, hùng hục như trâu sắt. Đôi vai Bách Hộ ngang bệ hung mãnh, tấm lưng phẳng rộng, đầu không có tóc, láng o trọc lóc như một vị sư. Nhưng có lẽ tóc của hắn mọc lộn chỗ, bởi vì trước tấm lưng to bệ kia là một bộ ngực lỏm chồm những cọng tóc xoắn. Càng nhìn Bách Hộ, Cát Vệ càng thấy hắn giống thú thật, nhưng không phải trâu, mà phải nói là gấu mới đúng.

Đằng sau Bách Hộ là hai bóng người tương phản. Một người trắng kiện, khỏe mạnh, da sạm nắng nổi bật lên giữa khung cảnh bị bao phủ bởi tuyết trắng xóa, lâu lâu cặp mắt lại xạ một tia sáng như sét đánh. Còn người kia có nước da trắng nhách như bị bệnh lâu ngày, dong dỏng cao, càng nhìn càng giống như một cây lêu nghêu bệnh hoạn. Con người trắng kiện là Lỗ Bá Phong, còn người cao lêu nghêu bệnh hoạn kia là Kế Dư. Mặt họ lạnh hơn băng tuyết xung quanh.

Môi họ mấp máy như đang thì thầm nói chuyện với nhau. Kế Dư hỏi :

- Người tìm được hắn ở đâu?

Mép môi phải của Lỗ Bá Phong uốn cong lên, đáp :

- Ở chỗ nghỉ ngơi ẩm áp.

Nghĩ đến “chỗ nghỉ ngơi ẩm áp”, Kế Dư chợt rung mình. Một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng, lão không dám lên tiếng hỏi gì nữa.

Hai người bước đi trong im lặng.

Chính họ là người đã tìm và bắt tội phạm về đây hành xử. Tuy là bạn bè thân thiết mấy chục năm, nhưng họ cũng có luật lệ riêng. Luật lệ đó tuy không khắc ghi trên bia đá, hoặc viết trên giấy, nhưng in rất đậm trong lòng họ. Đó là bất cứ ai làm sai thì phải bị phạt.

Bách Hộ làm sai, Bách Hộ phải bị phạt, dù là lỗi lầm nhỏ.

Họ không nói, thì Bách Hộ lại nói, bô bô vui vẻ như đi xem hội. Hắn bước tới chỗ cột gỗ bằng những bước kiêu hãnh, vững chắc, không có vẻ gì là sợ hãi.

Ngược lại, một tên mặt quạ có nhiệm vụ vung roi xử phạt Bách Hộ lại ngấm ngấm run. Mặt gã tái, tay gã đỏ mồ hôi, suýt chút nữa ngọn roi trong tay tuột rớt xuống vì mồ hôi bàn tay tuôn ra quá nhiều. Bách Hộ nhìn tên đó nở một nụ cười, nói :

- Người cứ việc thi hành mệnh lệnh, ta không ghét người đâu.

Tên mặt quạ gượng gạo cười.

Bách Hộ gật đầu một cái với gã, rồi bước những bước vụng về hướng cột gỗ.

Một giọng nói cất lên :

- Người có gì muốn nói trước khi bị phạt không?

- Không!

Bách Hộ cứng rắn đáp lại.

Giọng nói kia lại cất lên :

- Người có cần gì nữa không?

- Không!

Hắn cũng chỉ trả lời có một chữ không, vừa nhanh vừa gọn.

Giọng nói kia có lẽ là của lão Soái Phàm, vì ngoài lão ra không có ai có giọng điệu như vậy :

- Hoàn toàn không cần gì à? Người là một kẻ khó trị nhất, vụng về nhất ta chưa từng thấy. Ta thà chịu mất một nén bạc để được thấy người bị treo cổ chết quách đi cho xong. Nào, đi tới ôm lấy cây cột. Cái lạnh làm ta phát bệnh đây.

- Tuân lệnh!

Tuy lời nói của lão có vẻ khinh miệt, nhưng trong lại hàm chứa bao nhiêu yêu mến của một thủ lĩnh đối với tên thuộc hạ trung thành của mình.

Có lẽ Bách Hộ cũng nhận ra điều đó, nên hắn trả lời một cách mau mắn, và hãnh diện bước tới sát cột gỗ. Giống như lời nói của lão Soái Phàm đã khuyến khích hắn mạnh bạo tiến lên nhận hình phạt.

Tên mặt ngựa có nhiệm vụ thi hành hình phạt vung tay. Ngọn roi đang nằm trên đất uốn mình vùng lên không, đầu roi nhắm cái lưng trần của Bách Hộ bay đến.

Đà roi còn đang ở trên không thì có tiếng quát rần rỏi vang đến :

- Dừng lại!

Tên thuộc hạ vội khựng tay lại, người như bị đông cứng, đứng im không nhúc nhích. Ngọn roi tuy đã bị kiềm hãm, nhưng vẫn quệt vào lưng Bách Hộ một lần nữa.

Không một tiếng kêu la, hay rên rỉ nhỏ phát ra từ miệng Bách Hộ.

Cát Vệ quay người lại nhìn thấy một đám người đang hùng hổ bước tới, y phục nghiêm chỉnh sáng loáng. Đi đầu là Mã Đạt Kha, người cao mảnh, đã được Minh chủ chọn để thay thế lão Soái Phàm. Bên cạnh hắn là Trung Nguyên đệ nhất kiếm Tư Mã Đô.

“Một con cáo và một con rắn”. Đó là suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Cát Vệ khi bóng hai người đó đập vào mắt.

Cả hai đều gầy. Nhưng ở Mã Đạt Kha có cặp mắt sáng và đôi mày đen biểu hiện sự giảo hoạt khiến người ta phải sợ. Còn Tư Mã Đô thì toát ra sự mảnh dẻ, nhanh nhẹn, luồn lách khó lường.

Mã Đạt Kha sải bước tiến lại gần lão Soái Phàm :

- Hân hạnh!

Lão Soái Phàm lạnh lùng đáp trả :

- Không dám! Nhưng bây giờ không phải là lúc để viếng thăm!

Mã Đạt Kha toét miệng cười :

- Ô, bây giờ mới là đúng lúc để “viếng thăm”! Người của tôi đang bị xử phạt không đúng cách.

Soái Phàm nhíu mày, trầm giọng hỏi lại :

- Người của người?

Cát Vệ cảm thấy một bầu không khí căng thẳng giữa hai người, nhưng không có ai nhúc nhích.

- Dĩ nhiên là người của tôi. Lão bị bãi chức, tôi là người kế vị. Tôi nhớ không lầm thì lão không còn quyền hành gì nữa.

Mã Đạt Kha ngừng lời, quay đầu nhìn xung quanh, rồi chỉ Bách Hộ nói tiếp :

- Người này đã hành hung một vị công sai, theo luật lệ, hắn phải bị treo cổ.

Những tiếng lầm bầm giận dữ phát ra từ đám người đứng xung quanh.

Lão Soái Phàm cười gằn :

- Đó là luật của người. Còn theo luật của ta, hiện tại ta đổi lại thành hắn vô tội. Nếu vậy, thì phải theo luật giang hồ, hai bên sẽ tỷ thí, và bên nào thắng sẽ quyết định hành phạt cho hắn. Đừng nói với ta người có quyền hủy bỏ luật giang hồ vốn có từ xưa đến nay.

Nụ cười trên môi Mã Đạt Kha mở rộng ra. Cát Vệ chợt hiểu ngay đây chính là điều hắn đang mong muốn, một trận tỷ thí so tài giữa hai bên.

Tên Đệ nhất kiếm Tư Mã Đô đứng sau vội cởi bỏ áo khoác ngoài, tay để sẵn trên đốc kiếm.

Mã Đạt Kha giơ tay lên cao vẫy một cái :

- Đã là luật giang hồ thì lúc nào cũng đúng.

Cái vẫy tay đó chính là ám hiệu cho Tư Mã Đô. Hắn bước lên một bước, rút kiếm khỏi vỏ. Ánh kiếm lấp loáng dưới ánh tà dương, và càng sáng hơn khi được ánh tuyết trên mặt đất chiếu phản lại. Hắn cất cao giọng kiêu hãnh nói :

- Ai trong các ngươi muốn tỷ thí với ta?

Rồi hắn lại chỉ Cát Vệ :

- Theo ta biết ngươi cũng là một kiếm khách tài ba.

- Đúng thế!

Lão Soái Phàm kiêu hãnh trả lời thay cho Cát Vệ.

Cát Vệ thì lại khác, trong lòng cảm nhận một nỗi lo lắng. Chàng ta tuy có kiếm thuật cao minh, nhưng không phải là đối thủ của Tư Mã Đô, một đệ nhất kiếm của Mã Đạt Kha. Cát Vệ nuốt vội một ngụm nước bọt để khỏi lộ vẻ sợ hãi lên mặt. Ngẩng mặt nhìn đối phương, bất chợt chàng ta phát hiện cặp mắt rắn của Tư Mã Đô cũng đang chăm nhìn mình. Chỉ là một cái nhìn chăm chăm soi mói, chứ không có vẻ gì là mai mỉa hoặc khinh thị. Nhưng chính cái nhìn đó càng khiến Cát Vệ sợ hãi thêm.

Lão Soái Phàm vẫy tay ra hiệu cho Lỗ Bá Phong ở đằng sau bước tới, cúi đầu chờ lệnh. Lão nói :

- Ngươi đến tỷ thí với hắn vì danh dự ta, có được không?

Lỗ Bá Phong gật đầu.

Sự căng thẳng, sợ hãi trong lòng Cát Vệ từ từ giãn ra, và chàng phát hiện trên môi Tư Mã Đô xuất hiện một nụ cười.

- Không thể được.

Mã Đạt Kha phản đối ngay. Một người vốn hay tự nâng cao mình lên, thường xem những kẻ khác thấp kém. Vả lại họ Mã kiêu ngạo đến độ không cần biết Lỗ Bá Phong là ai, có danh trong giang hồ hay không, chỉ biết nếu là thuộc hạ sai vặt của Soái Phàm thì không đủ tư cách đấu với một cao thủ dưới trướng của mình.

Họ Mã nói :

- Một thuộc hạ tầm thường không đủ tư cách tỷ thí với một Đệ Nhất Kiếm của ta.

Rồi gã lại quay sang ra hiệu cho một gã râu quai nón, đứng sau Tư Mã Đô :

- Khuư Cự, ngươi hãy cho hắn biết lợi hại!

Người đó cúi đầu, để lộ đôi vai rộng hơn của Tư Mã Đô một chút, dáng điệu của hắn cũng nhanh nhẹn, không phải như rắn, mà là như một con mèo.

Mã Đạt Kha nhìn Soái Phàm :

- Nếu lão cho phép, tôi muốn đệ tử của Đệ Nhất Kiếm tỷ thí với người của ông.

Lão Soái Phàm buông thông hai chữ :

- Cũng được!

Lỗ Bá Phong bước tới một bước, hỏi :

- Giết hay dọa?

- Giết! Và làm cho thật nhanh gọn, bữa điểm tâm đang đợi ta kia.

Cả hai người cởi bỏ áo choàng bên ngoài, rút kiếm khỏi vỏ, cầm trên tay.

Lỗ Bá Phong còn đang ôm kiếm thủ lễ theo lề luật của người kiếm khách, thì Khuru Cự lại nhanh chóng vùng kiếm tấn công như chớp giật. Lỗ Bá Phong lách người tránh né, miệng nói nhỏ đủ cho Khuru Cự nghe :

- Hành động hạ lưu! Nhưng ta vẫn có thể giết người nhanh gọn như thường.

Hai kiếm lại xấp vào nhau, rồi bung ra. Khuru Cự vừa trụ vững lại lao vào tấn công ngay tức khắc, thanh kiếm hơi cong cong của hắn xẹt tới xẹt lui chỉ trong nháy mắt đã xuất ra mười chiêu. Nhưng dù cho hắn có nhanh cách mấy, Lỗ Bá Phong vẫn đỡ gạt hết mọi chiêu.

Khuru Cự lùi lại.

Cát Vệ đứng bên ngoài chú mắt quan sát trận đấu.

Tên kiếm khách của Mã Đạt Kha trẻ hơn, có vẻ nhanh nhẹn hơn. Còn về phía Lỗ Bá Phong thì có vẻ là người nhiều kinh nghiệm hơn, nên hầu như đoán trước được những cách thức ra chiêu xuất kiếm của đối phương. Cát Vệ ngạc nhiên, nhưng không dám để lộ ra trên mặt.

Trên đời này ai còn nhanh nhẹn hơn Lỗ Bá Phong? Sự nhanh nhẹn của hắn đã từng được người giang hồ ở mạn bắc này kể lại như một truyền thuyết.

Hắn vốn nổi tiếng về sự nhanh nhẹn, nhưng sao hôm nay hắn có vẻ chậm hơn mọi ngày. Hay là hắn đã già? Tuổi già thường làm người ta chậm chạp đi rất nhiều.

Nhưng nếu nói hắn già thì ai mới là người trẻ?

Cát Vệ đảo mắt nhìn sang Tư Mã Đô. Đôi mắt rắn của họ Tư Mã cũng đang chăm chú nhìn, miệng thì thào nói nhỏ gì đó với Mã Đạt Kha.

Hai đối thủ trong trận tỷ thí hiện giờ đang vờn nhau, đợi chờ sơ hở của đối phương. Rồi lại vùng binh khí xấp vào sát phạt lẫn nhau.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Lỗ Bá Phong lớn tuổi hơn, khí lực không sung mãn bằng Khuru Cự. Sau vài trăm chiêu, mặc dù Lỗ Bá Phong có kinh nghiệm chiến đấu đầy mình nhưng tỏ ra mệt mỏi, hơi thở nặng nề, kiếm chiêu hình như hơi chậm lại. Vài lần Khuru Cự suýt nữa đâm trúng người họ Lỗ.

Suýt nữa...

Trong bất cứ cuộc tỷ thí nào, chỉ có thắng hoặc thua, thành công hay thất bại, sống hoặc chết, “suýt nữa” có nghĩa là thua... thất bại... chết...

Bất chợt Lỗ Bá Phong vô ý vấp phải viên đá nhỏ, thân hình chới với suýt ngã nhào. Khuru Cự không để mất cơ hội, phóng tới nhằm kết liễu đối phương.

Nhưng cũng trong thoáng chốc đó, hắn chợt phát hiện mình đã bị lừa, thân hình chao đảo của Lỗ Bá Phong chợt xoay một vòng, không một dấu hiệu gì là mệt mỏi, phóng ra một chiêu nhanh như chớp. Một tốc độ nhanh mà Khuru Cự dù có tập luyện cách mấy cũng không bao giờ bằng được. Mũi kiếm xẹt ngang cổ họng Khuru Cự.

Lần này thì chính Khuru Cự là người đang chới với, bước thêm mấy bước thì đầu gối hắn khụy xuống. Máu từ cổ họng hắn tuôn ra như suối. Trong giây phút đó, hắn chỉ biết buông thả kiếm ra, dùng hai tay ôm lấy cổ, cố ngăn dòng máu, mà cũng là nhựa sống của hắn. Nhưng hai bàn tay mười ngón, với mười lỗ hở làm sao ngăn cản dòng máu cứ tìm chỗ hở mà tuôn ra? Cuối cùng hắn cũng nẩy người lên một cái, rồi mới chịu trở thành một cái xác vô hồn.

Lỗ Bá Phong lùi lại, bước tới chỗ lão Soái Phàm, cúi đầu bẩm báo :

- Mệnh lệnh đã thi hành!

Vờ như không nhìn thấy vẻ giận dữ tột độ của Mã Đạt Kha, lão Soái Phàm kết án :

- Người vô tội! Thả hắn ra!

Người được thả ở đây chẳng ai khác ngoài Bách Hộ.

Thế đó, dùng một trận tỷ thí để quyết định mạng sống của hai người, giết một người để tha một người.

Giọng lão Soái Phàm lại sang sảng vang lên, và là những lời ra lệnh đám thuộc hạ của lão.

Cuối cùng mọi người cũng giải tán.

Mã Đạt Kha bước tới gần, nói nhỏ vào tai lão :

- Kể từ hôm nay, lão có thêm một kẻ thù.

Lão Soái Phàm quay đầu, mắt chạm mắt với Mã Đạt Kha. Lão bình thản nói :

- Điều đó còn tốt hơn là có thêm một bằng hữu như ngươi.

* * * * *

Một tháng nữa là tới ngày hội.

Ở nơi lạnh lẽo này thường trống vắng buồn bã, không có nhiều sự náo nhiệt, do đó mới chọn một ngày tổ chức thịnh hội. Vào ngày đó, mọi người kéo nhau ra ngoài ăn uống, vui chơi và đặc biệt là thi đấu với nhau. Ai thiện về quyền cước thì thi đấu quyền cước, ai thiện kiếm thuật thì đấu kiếm, ai thiện bắn cung thì thi bắn cung... Cái ngày đó ai cũng phải nhớ. Dù không nhớ cũng bị cảnh trí náo nhiệt trong quá khứ làm cho nhớ.

Đèn ngũ sắc giăng khắp ngõ. Ngựa xe chạy rầm rập suốt ngày đêm. Phần lớn là xe chở hàng hóa, thực phẩm, châu báu và những vật hiếm quý.

Khách thập phương cũng nô nức kéo về.

Cũng vì ngày hội mà bọn người của Soái Phàm dời ngày đi sau đại hội. Mã Đạt Kha cũng không phản đối, vì đó là một cơ hội tốt cho hắn dương oai, khoe khoang lực lượng, và cũng là dịp để sỉ nhục những thuộc hạ già yếu của Soái Phàm.

Người đi kể lại kháo nhau về những sự kiện sắp xảy ra trong người ngày tới :

- Mã Đạt Kha muốn đem người của mình ra so tài với người của lão Soái Phàm.

- Lão Soái Phàm kỳ này thua chắc. Người của ông ta toàn là những lão già.

Rồi lời đồn lan truyền khắp nơi.

Có thi tài là có đánh cuộc. Do đó ngày này cũng là ngày đánh cuộc lớn nhất trong đám dân.

* * * * *

Nơi rừng già bên cạnh một bãi đất trống giành cho cuộc thi xạ tiễn, một người có nước da sạm nắng, thần thái oai phong, đang ngồi chồm hổm hơ hơ con gà trĩu lông trên đồng lửa.

Một lúc lâu mùi gà nướng bốc lên thơm phức, người đó thò tay xé lấy một đùi gà rồi thấy nhanh vào tâm tay của người mảnh mai, dong dỏng cao đang đứng dựa lưng vào một thân cây trĩu lá.

Người ngồi chồm hổm chính là Lỗ Bá Phong, còn kẻ đứng là Kế Dư.

Sau khi thấy lẹ chiếc đùi gà nướng qua cho Kế Dư, Lỗ Bá phong đưa tay lên miệng thổi phù phù vì nóng. Nhưng mới thổi được một lần, hắn vội nhếch môi cười mỉa. Mà là cười mỉa chính bản thân. Trời bây giờ là mùa đông, xung quanh toàn là tuyết trắng, thì làm sao cái nóng chiếm được ưu thế?

Lỗ Bá Phong đưa tay khê rờ tí tuyết trên mặt đất. Nhưng chỉ một cái rờ nhẹ vào tuyết cũng làm hắn cảm thấy lạnh. Thế là hắn lại co tay về, hơ trước đồng lửa cho ấm lại, rồi bẻ cái đùi gà thứ hai đưa lên miệng ăn.

Cái miệng háu ăn của Lỗ Bá Phong hình như không biết lạnh hay nóng là gì, đớp được một miếng rồi lại nhanh nhẩu đớp miếng thứ hai. Hàm răng chưa kịp mở lên sập xuống hai lần, miệng hắn lại mở ra đớp thêm một miếng nữa. Chiếc đùi gà bây giờ chỉ còn xương.

Kế Dư đứng bên chỉ biết trợn mắt nhìn Lỗ Bá Phong ăn, chiếc đùi gà trên tay còn nguyên.

Còn lại chiếc xương gà trong tay, Lỗ Bá Phong vẫn tiếp tục há miệng, thè lưỡi ra mút mút chùn chụt mấy cái cho đỡ thèm. Vừa mút hần vừa nói :

- Người nên tham dự vào cuộc thi.

- Để làm gì?

Kế Dư đáp xằng. Lão từ từ rút trong người ra một chiếc khăn, khẽ lau tay đang cầm chiếc đùi gà, rồi dùng khăn cầm đùi gà để tay hần không bị dơ bởi mỡ và thịt. Kế Dư cắn từng miếng nhỏ, nhai thật cẩn thận rồi mới nuốt.

Lỗ Bá Phong đáp lời Kế Dư :

- Người là Vô địch cung thủ.

Trong nhất thời Kế Dư không nói gì. Lão đưa mắt nhìn xa xa về phía ngọn đồi đang phủ tuyết. Trước mặt lão một quá khứ lại diễn ra: Một đám người tiến ào ào, từng loạt từng loạt tên bắn vào quân địch. Một cơn gió lạnh thổi qua khiến Kế Dư rùng mình trở lại với thực tại. Kế Dư nói :

- Mắt ta đã mờ, không thể nào thắng được.

- Nhưng người vẫn có thể tham gia.

Câu nói đó vang vang bên tai Kế Dư, lúc xa xa, lúc gần gần, có lúc chỉ là văng vẳng không nghe rõ. Lão nhìn về phía thượng đài dành cho người chủ tọa.

Cũng chính nơi đó bao nhiêu năm về trước, lão nhận được mũ tên vàng từ tay vị chủ tọa già. Vị chủ tọa già còn hỏi :

- Không có địch thủ, người không cảm thấy chán sao?

Lúc đó lão trả lời gọn lỏn :

- Không...

Rồi lão quay lại giơ cao mũ tên vàng cho mọi người thấy.

Lão là kẻ vô địch. Một người không có địch thủ bao nhiêu năm...

Đám đông la ó, cổ vũ lão thật cuồng nhiệt...

Nhưng đó là một quá khứ xa xôi, xảy ra bao nhiêu năm về trước. Còn bây giờ thì...

Kế Dư quay đầu nhìn Lỗ Bá Phong nói :

- Danh dự của ta sẽ bị bôi nhọ. Chẳng lẽ người muốn nhìn thấy danh dự ta bị bôi nhọ ư?

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Không! Danh dự của người không bao giờ bị bôi nhọ, và người cũng sẽ không bao giờ là kẻ thua cuộc cả.

Kế Dư cười về mặt mũi :

- Ta đã già, mắt đã mờ, tai đã kém cho nên không thể nào thắng được. Vả lại, nếu ta tham dự, bằng hữu sẽ bỏ tiền đánh cược ta thắng. Sau đó thì họ sẽ mất hết tiền bạc vì ta sẽ không thắng. Trong tỷ thí hay đánh cược, dính tới ta đều thua cả.

Lỗ Bá Phong gật gù :

- Một lý do quá chính đáng.

Miệng hần công nhận lý do chính đáng, nhưng chất giọng và cử chỉ thì lại có vẻ hơi khinh mạn.

Kế Dư cau mày :

- Thật ra người muốn gì ở ta? Có phải người đang đặt câu hỏi về tư cách, phẩm chất và danh dự của ta hay không?

- ... Hư danh...

Miệng họ Lỗ lại ngón đầy thịt gà, những lời nói ra trước đó đều không rõ, chỉ nghe được hai chữ “hư danh”.

Kế Dư lắc đầu, xoay mình bỏ đi như không muốn nghe những lời Lỗ Bá Phong muốn nói. Hư danh hay không, thì đối với lão vẫn là một thứ gì đó mà ai cũng muốn có mà không muốn mất. Và nếu đã tham gia thì đua thì chỉ có thắng nhất, còn không thì đừng nghĩ tới tranh tài.

Lỗ Bá Phong không chịu bỏ cuộc, đứng lên bước theo sau lưng Kế Dư nói tiếp :

- Một ngày nào đó lão sẽ biết.

Kế Dư dừng bước, thở dài rồi nói :

- Bá Phong, người hãy nói ra sự thật đi. Đừng vòng vo nữa.

Lỗ Bá Phong từ tốn nói :

- Tranh tài không chỉ có giải thưởng và danh hiệu “Vô địch”.

- Tại sao lại không? Chẳng phải trong cuộc tranh tài nào thì cuối cùng kẻ thắng được thưởng một số tiền lớn, được mọi người tung hô “Vô địch” hay sao?

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Còn mùi vị nữa.

Kế Dư nhăn mày tỏ vẻ không hiểu.

Lỗ Bá Phong hít một hơi khí đầy lồng ngực, cầm khúc xương gà vung vẩy trong tay :

- Giống như khi ăn thịt gà, đầu chỉ cần ăn hết con là thôi đầu, mà còn phải biết thưởng thức mùi vị của thịt gà, thơm ngon hay cay đắng như thế nào, cứng mềm ra sao. Dù có ăn được một cái đùi gà mà biết được mùi vị thịt thì vẫn sung sướng như thường...

Hai người đang biện luận, bỗng từ đâu Bách Hộ xông xộc chạy tới, chân chưa dừng bước đã nói :

- Một ngày đẹp trời. Lão pháp sư của Mã Đạt Kha hứa sẽ biểu diễn nhiều trò vui nhộn...

Chợt hần thấy vẻ mặt căng thẳng của Kế Dư và Lỗ Bá Phong, liền buộc miệng kêu lên :

- Có chuyện gì xảy ra à?

Lỗ Bá Phong đáp :

- Không có gì! Bọn ta chỉ đang tranh luận về tâm lý của con người...

Bách Hộ cười hề hề nói :

- Như vậy thì tốt! Ta không thích tranh luận về mấy thứ đó, phải nghĩ ngợi mệt óc. Ta chỉ thích vật lộn đánh đấm. Ta đã đăng ký vào cuộc tranh tài vật lộn, các người đừng quên tới cổ vũ cho ta đấy nhé.

Lỗ Bá Phong bật cười :

- Tên lực sĩ kia cũng tham gia chứ?

- Dĩ nhiên.

- Năm ngoái hần đánh người bay ra ngoài chừng năm trượng. Đầu người rơi xuống trước, may mà không bị gì.

Bách Hộ nhăn nhó :

- Lúc đó hần làm ta bất ngờ, không kịp đề phòng. Năm nay ta sẽ đánh bại hần.

Kế Dư chợt lên tiếng :

- Người tham dự vào những cuộc tranh tài này bao nhiêu lần rồi?

Bách Hộ nhún vai :

- Hầu như năm nào cũng tham gia. Hai mươi bốn lần cả thấy... hình như vậy...
- Người nghĩ người sẽ thắng lần này chứ?
- Dĩ nhiên rồi! Ta chưa bao giờ thấy mình khỏe hơn như bây giờ.

Lỗ Bá Phong đặt tay lên bờ vai khổng lồ của Bách Hộ nói :

- Người không cảm thấy mỗi miệng khi đã nói câu đó hơn hai mươi lần rồi sao? Người chưa bao giờ đánh thắng được mười người liên tục.

Bách Hộ nói lại :

- Tại sao phải mỗi? Năm ngoái ta thua tên man rợ Đại Hổ. Nhưng bây giờ hắn đã chết rồi.

Lỗ Bá Phong gật đầu :

- Đúng, đúng. Đại Hổ suýt chút nữa vô địch. Ta còn nhớ ta đã thua cược vì hắn.

Bách Hộ ưỡn ngực, vênh váo mặt đáp :

- Ta chưa bao giờ thua, bởi ta lúc nào cũng đánh cuộc Kế Dư thắng.

Hắn nín cười, trầm giọng nói tiếp :

- Năm nay phải là lần chót ta mắc nợ.

Kế Dư lắc đầu :

- Không được rồi. Ta không muốn tham gia.

Bách Hộ liền thản nhiên đáp :

- Ta quên nói với người, là ta đã ghi danh cho người rồi.

Kế Dư trợn mắt, lạnh lùng gằn giọng :

- Người đang đùa giỡn với ta đó à?

Bách Hộ vẫn đứng đưng :

- Ta không bao giờ nói giỡn với những chuyện có liên quan đến nợ nần của ta.

4. Chương 4: Những Cuộc Tranh Tài

Đám đông bắt đầu tụ tập mỗi lúc một nhiều, Cát Vệ thả bước vào bãi cỏ. Chàng cảm thấy ngọt ngào khó chịu trong bộ đồng phục mới, nó có vẻ nặng nề vướng chân vướng cẳng.

Lão Soái Phàm đã bao bọc chỉ dạy chàng võ công, kiếm thuật và đủ loại binh pháp. Cát Vệ không thích đánh đấm, nhưng làm cái nghề cận vệ lâu ngày nên đâm ra quen. Chỉ ngoại trừ việc khoác vào bộ đồng phục cận vệ là chàng không quen cho lắm, vì luật lệ đó mới được ban hành bởi Mã Đạt Kha.

Lão Soái Phàm ít khi bắt người của lão mặc đồng phục, bởi họ vốn là những người võ lâm. Mã Đạt Kha thì lại nghĩ hắn là một đại tướng quân chỉ huy một đoàn quân có kỷ luật. Một trong những kỷ luật nực cười của hắn là phải mặc đồng phục như lính vậy. Có lẽ họ Mã muốn mọi người trong trấn thành xa xôi nơi miền bắc này tôn vinh hắn làm tướng, và người của hắn sẽ trở thành lính.

Cát Vệ mỉm cười, thói đời thường vậy: tôm bò dưới nước mà lúc nào cũng muốn thành rồng.

Cuộc chuẩn bị cho thịnh hội đã xong, bây giờ tất cả mọi cổng thành đều đã mở ra, cho dân chúng ồ ạt vào xem các cuộc vui.

Bầu trời trong xanh, có lẽ bớt lạnh hơn ngày hôm qua. Mùa xuân đang tới.

Chỉ có điều vào buổi tối nhiệt độ hạ xuống đột ngột, cái lạnh cũng ập tới một cách bất ngờ.

Cát Vệ thấy ba bóng người quen thuộc đang đứng nói chuyện phía xa xa.

Chàng bước tới.

Vừa lúc Kế Dư bỏ đi, vẻ mặt lão hầm hầm giận dữ. Còn Lỗ Bá Phong thì lại nở một nụ cười trên môi đón chào Cát Vệ.

Cát Vệ cũng lên tiếng chào lại.

Bách Hộ nhìn chằm chằm Cát Vệ một lúc, há mồm để lộ khe hở rộng giữa hai chiếc răng thỏ ở hàm trên, hỏi :

- Người có phải là con của Cát Oai không?

Cát Vệ gật đầu :

- Phải!

Bách Hộ lại nói :

- Một người tốt. Lúc trước lão già chết tiết chó tha đó đánh bại ta. Tuy nhiên, vậy cũng tốt.

Rồi lão quay sang hỏi Lỗ Bá Phong một câu không đâu :

- Người muốn ăn thịt thỏ không?

Lỗ Bá Phong lắc đầu. Bách Hộ bỏ đi.

Cát Vệ nhíu mày hỏi :

- Lão ta vừa mới khen cha tôi, hay là chửi rửa?

Lỗ Bá Phong cười đáp :

- Cả hai!

- Một người đặc biệt.

- Ai? Cha người hay Bách Hộ?

- Bách Hộ!

Cát Vệ lại nói tiếp :

- Người có ghi danh vào cuộc tỷ thí kiếm ngày mai không?

Lỗ Bá Phong đáp gọn lỏn :

- Không!

Cát Vệ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao? Người là một kiếm thủ tài ba đương thời.

Lỗ Bá Phong đáp :

- Ta không dùng kiếm để giải trí cho người. Còn người?

Cát Vệ gật đầu :

- Có!

- Người sẽ dụng Tư Mã Đồ trong trận cuối cùng.

Lời nói của hắn thật chắc chắn, khiến Cát Vệ phải ngạc nhiên. Chàng hỏi nhanh :

- Tại sao người lại biết được điều đó?

Lỗ Bá Phong đưa tay chỉ vào giữa trán, nói :

- Ta có con mắt thứ ba!
- Con mắt thứ ba? Đó là cái giống gì vậy?

Người kiểm thủ mỉm cười, đáp :

- Đó là một món quà và cũng là một tai họa từ lúc ta mới lọt lòng.

Cát Vệ không biết rằng hắn đang nói đùa hay nói thật. Giọng điệu của hắn chắc chắn, như là đang nói thật, nhưng chính lời nói thì như đang đùa cợt. Cát Vệ nhú mày, hỏi tiếp :

- Người hãy dùng con mắt thứ ba đó, nói cho ta biết, ta sẽ thắng hay thua?

Lỗ Bá Phong mỉm cười, nói như trong cơn mơ :

- Món quà này không phải là thứ quý mà giấu giếm. Nó đến như sét giập, để lại một ứng tượng. Ta không thể đoán trước hay điều khiển nó được. Nó đến rồi lại...

Nụ cười trên môi Lỗ Bá Phong chợt méo mó, giống như hắn vừa mới bừng tỉnh sau một giấc mơ và phát hiện sự có mặt của người cận vệ trước mắt. Lỗ Bá Phong thở dài :

- À...

Cát Vệ nhú mày suy nghĩ, rồi hỏi :

- Một ứng tượng lại vừa đến với người?

Lỗ Bá Phong gật đầu :

- Phải!
- Có liên quan đến cuộc tỷ kiếm à?
- Không! Nhưng có lẽ liên quan đến người? Hãy nói cho ta biết, lão Soái Phàm hiện ra sao rồi?

Câu hỏi của hắn bất thành linh, Cát Vệ cũng trả lời theo phản ứng :

- Ông ta đang chuẩn bị lên đường về quê. Tại sao người lại hỏi ta câu đó?
- Mã Đạt Kha đang âm mưu giết lão ta.

Lời nói của hắn tuy nhỏ nhưng rõ từng chữ một, giống như hắn không nêu ra một suy nghĩ mà là đang nói lên một sự thật mà chính mắt hắn nhìn thấy, chắc như đinh đóng cột.

Cát Vệ lại hỏi :

- Đó là điều mà con mắt thứ ba của người vừa mới thấy à?

Lỗ Bá Phong nhếch môi :

- Ta không cần con mắt thứ ba cũng có thể nói ra điều đó.
- Người sai rồi. Mã Đạt Kha tuy là người thay thế lão, nhưng lão không hề có ý làm khó dễ hắn. Ngược lại lão còn dự tính về quê hưởng thụ tuổi già trong vòng mười ngày.
- Cho là thế, nhưng lão cũng phải đề phòng.

Cát Vệ có vẻ không vui, nói :

- Có lẽ người nên nói cho lão biết thì tốt hơn.

Lỗ Bá Phong nhún vai :

- Không cần thiết. Lão tự biết điều đó giống như ta vậy.
- Vì chuyện đấu kiếm hôm nọ?

Lỗ Bá Phong gật đầu.

Cát Vệ lại nói :

- Nếu đó là sự thật thì hẳn cũng phải kiếm người để trả thù.
- Dĩ nhiên rồi.
- Nhưng người có vẻ không quan tâm đến điều đó.
- Đừng tin vào bề ngoài.

* * * * *

Mặt trời lên rồi mặt trời lặn, nhưng những lời nói của Lỗ Bá Phong cứ ám ảnh trong đầu Cát Vệ. Càng suy nghĩ về những lời nói đó, Cát Vệ càng thấy đó là một sự thật. Đã là một sự thật thì chắc chắn phải xảy ra. Mã Đạt Kha vốn không phải là con người dễ quên. Bao nhiêu câu chuyện về hắn được đám thuộc hạ kể cho nhau nghe không mấy tốt đẹp gì. Ví dụ như có một lần hắn đánh chết lão nô trong phủ, chỉ vì lão nô đó làm dơ chiếc áo của hắn. Hắn có bao nhiêu chiếc áo chưa hề mặc đến, nhưng chỉ vì một chiếc áo cũ mà giết một mạng người thì đủ nói lên tính cách độc ác như thế nào? Đó là lời đồn đãi trong đám thuộc hạ, chứ không có chứng cứ gì để xác minh.

Chỉ cần một câu chuyện đó thôi, không những đám thuộc hạ mà mọi người có thể hình dung ra được con người của Mã Đạt Kha. Và chính ứng tượng đó khiến ai ai cũng sợ hắn. Một người như vậy, dĩ nhiên không thể nào tha thứ cho bất cứ ai đã từng chọc ghẹo hắn, như lão Soái Phàm và Lỗ Bá Phong đã làm.

Cát Vệ quyết định đi tìm lão Soái Phàm. Giữa chàng và lão tợ như có một thứ keo gắn bó đặc biệt, khó có thể dùng lời diễn tả được. Một thứ keo của tình cảm. Sự gắn bó giữa chàng và lão Soái Phàm có lẽ còn gần gũi hơn giữa chàng và người cha ruột. Trước mặt lão chàng cảm thấy thoải mái, dễ dàng nói ra tất cả những gì muốn nói. Còn trước mặt cha, chàng chỉ thấy một thái độ lạnh lùng, nghiêm nghị đến độc đoán, và nhất là thái độ tham chiến vô độ. Thái độ đó khiến cổ họng chàng bị nghẹn lại, óc não như nhũn ra, những lời muốn nói vốn đã được sắp đặt trước trong đầu như bị say rượu hết khi chui ra cửa miệng, trở thành những lời vô nghĩa. Dù cha có quát đến chói tai :

- Nói ra đi!

Nhưng Cát Vệ vẫn đứng im như tượng gỗ, mặc dù biết mình lúc đó trông rất ngây ngô đến nực cười.

Trong suốt cuộc đời, Cát Vệ chỉ thấy người cha mỉm cười với mình một lần.

Chàng không biết đó là vì ông ta hãnh diện có đứa con như chàng hay là vì nhìn thấy chiến thắng. Lần đó chàng gặp một thiếu nữ khá đẹp mỉm cười với mình, theo phép lịch sự chàng mở lời khen để đáp lễ. Không ngờ thiếu nữ đó có một người đàn ông cùng đi, người đàn ông đó bước tới tặng cho chàng một tát tai như trời giáng, còn rút kiếm thách thức tỷ thí kiếm. Là một người kiếm khách, cộng thêm máu hăng của một kẻ mới lớn được tặng nhanh sau khi bị tát tai, Cát Vệ dĩ nhiên đồng ý tỷ thí với ông ta. Chỉ một lần vung kiếm xuất một chiêu tuyệt kỹ, Cát Vệ hạ thủ người đàn ông đó nhanh chóng. Nhanh chóng đến phải ngỡ ngàng.

Cha chàng lúc đó cũng có mặt. Từ đầu đến cuối lão ta vẫn lạnh lùng vô cảm như đá, đến khi chàng giết chết người đàn ông kia thì lão lại nở một nụ cười trên môi. Chỉ một nụ cười hiếm hoi. Và không biết nụ cười đó dành cho chàng hay cho sự chiến thắng kia? Bất kể nụ cười đó dành cho ai, cho gì đi nữa, trong lòng Cát Vệ thì lại hoàn toàn bứt rứt, chàng đã tự chửi rửa mình :

- Thật là ngu ngốc! Ta giết người chỉ vì một nụ cười thôi sao?

Chàng vừa giận bản thân, vừa hối hận nên chỉ muốn chối bỏ mọi thứ trên đời để tĩnh tu một mình, để suy nghĩ thật lâu, thật sâu về hành động của mình.

Nhưng chưa kịp tĩnh tâm thì có tin cha chàng bị giết chết vì bảo vệ Minh chủ. Lòng Cát Vệ đau như cắt, tình cảm cha con dĩ nhiên sâu đậm, nhưng họ chưa bao giờ có cơ hội để nói chuyện thân mật, tâm sự với nhau như hai cha con thật sự. Thứ keo để gắn bó người con và người cha lại với nhau đã phai tàn, và gần như là không hiện hữu nữa.

Rùng mình một cái để phải bỏ những hình ảnh trong dĩ vãng xa xôi, Cát Vệ bước tới cửa phủ của lão Soái Phàm. Bất chợt trên đường chàng phát giác lão pháp sư Khôi Cung của Mã Đạt Kha cũng đang đi tới. Lão trong chiếc áo choàng dài màu bạc sang trọng, mỉm cười với tất cả mọi người xung quanh, lâu lâu lại giơ tay vẫy chào hoặc dừng lại trò chuyện với người lạ. Sáu đứa trẻ nhỏ bám quanh, níu kéo áo lão. Lão dừng lại trước một phụ nhân và hai đứa trẻ nhỏ. Bà ta mặc áo màu xanh cũ rách, trông thật nghèo khổ, hai đứa nhỏ cũng ốm o như bị đói lâu ngày. Khôi Cung bước tới gần, đưa tay sờ nơi thắt lưng, lấy ra một túi tiền nặng nặng đặt vào tay phụ nhân đó :

- Một người đàn bà đẹp thì nên mặc quần áo đẹp. Những đứa trẻ dễ thương thì nên được no ấm.

Hành động của lão như một ân huệ từ trời ban xuống, phụ nhân chẳng biết làm gì hơn là quỳ xuống, hôn lấy tà áo của lão ta.

Ân huệ từ trời, thì dĩ nhiên người ban xuống phải là thần thánh.

Cát Vệ mỉm cười. Những hành động như vậy thật dễ làm người xúc động.

Lão cũng đã biến ngôi biệt phủ rộng lớn trở thành nơi nuôi dưỡng những đứa trẻ mồ côi. Không những vậy lão còn bỏ thời gian ra chăm nom và chơi với chúng.

Cát Vệ đã từng gặp mặt lão một lần, nhưng không biết lão ta còn nhớ hay không?

Cuối cùng Khôi Cung cũng rời đám đông.

Hai người chào nhau khi chạm mặt. Khôi Cung nói :

- Thật là một ngày đẹp trời, và nhất là không lạnh lắm.

Một giọng nói thật đặc biệt, không trầm hoặc ồ ồ như bao nam nhân khác, nhưng lại có vẻ hơi cao. Giọng cao nhưng không the thé như nữ nhân khi giận dữ, khiến người ta có cảm giác rờn rợn sợ. Đặc biệt hơn nữa là lão bắt chuyện với chàng, một người cận vệ bình thường.

Cát Vệ mỉm cười, ôm quyền thi lễ :

- Hân hạnh được gặp tiền bối!

Khôi Cung mỉm cười, nháy mắt :

- Đừng khách sáo!

Lão ngừng lời, rồi vui vẻ nói tiếp :

- Hôm nay chúng ta sẽ biểu diễn cho mọi người một trò thật vui, phải vậy không anh bạn nhỏ?

Lão không còn nói với Cát Vệ, mà là với một đứa nhỏ đang níu áo lão.

Đứa nhỏ ngoan ngoãn gật đầu đáp ngay :

- Vâng, thúc thúc. Chúng ta sẽ cho mọi người thưởng thức một trò thật vui.

Cát Vệ lại ngạc nhiên thêm một lần nữa, lão có con cháu người thân ở đây từ khi nào? Có lẽ nào những đứa trẻ mồ côi trong phủ của lão đều gọi lão bằng thúc thúc?

Có thể! Cát Vệ lại gượng mỉm một nụ cười để che giấu những điều thắc mắc, ngạc nhiên trong lòng.

Khôi Cung vẫy tay gọi những đứa trẻ bám theo sau :

- Thôi chúng ta đi!

Lão thả những bước đi khoan thai, trong chiếc áo choàng dài màu bạc. Thật là hợp màu hợp sắc, chiếc áo choàng màu bạc, chòm râu dài xám, cùng với bầu trời đông xám xám.

Cát Vệ cũng nhắm hướng đã định đi tới. Đó là tòa biệt phủ của lão Soái Phàm.

Nói là tòa biệt phủ thì không đúng lắm, vì nó chỉ là một căn nhà bình dân như những căn nhà khác. Chỉ có điều khác là lão có quyền, nên trước nhà lão có người canh gác cẩn thận.

Chàng bước qua cánh cổng lớn, nói với người lính gác :

- Xin người báo cho lão nhân gia biết có Cát Vệ ta đến bái kiến.

Người lính vào trong một lúc rồi lại quay ra :

- Lão nhân gia đang chờ các hạ, mời!

Cát Vệ bước vào.

Lão Soái Phàm đang ngồi trước một chiếc bàn gỗ dài, xem xét văn bản. Da lão không được tươi lắm, hơi xanh nữa là khác. Chỉ cách nhau vài ngày, trông lão có vẻ yếu hơn, và già hơn nhiều.

Cát Vệ lên tiếng chào. Lão ngẩng đầu lên mỉm cười với chàng :

- A, Cát Vệ! Ngọn gió nào lại đưa ngươi tới đây? Ta còn tưởng ngươi còn nhiệm vụ phải làm.

Cát Vệ chậm rãi thuật lại cuộc nói chuyện giữa chàng và Lỗ Bá Phong. Lão lắng tai nghe, nhưng không để lộ một biểu hiện nào cả, sắc mặt vẫn bình thản như thường. Khi chàng kể xong, lão đưa tay chỉ vào chiếc ghế nói chàng ngồi xuống. Lão im lặng một lúc, rồi nói với Cát Vệ :

- Ngươi đừng hiểu lầm về những điều ta sắp nói ra đây! Ta muốn ngươi đừng bao giờ quên lời cảnh báo đó! Ta nghĩ kể từ bây giờ ngươi hãy tránh xa ta, càng xa càng tốt! Tốt nhất là đừng bao giờ gặp mặt ta nữa.

Lời nói của lão như một lưỡi dao đâm vào tim Cát Vệ. Chàng cố gượng nói :

- Có phải Lỗ Bá Phong đã nói đúng?

- Đúng hay sai không thành vấn đề! Ngươi là người ở lại, hãy phục vụ Mã Đạt Kha như ngươi đã phục vụ cho ta.

- Tôi không thể làm như vậy một khi hấn là người ra tay hãm hại ông.

Soái Phàm trợn mắt, quát :

- Hiện thời ta không có quyền hành với ngươi, mà là Mã Đạt Kha.

Rồi lão lại hạ thấp giọng, trù mến nói :

- Ta vốn coi ngươi như người thân, xưa nay chưa từng đối xử ngươi như một thuộc hạ. Những gì xảy ra giữa ta và Mã Đạt Kha hãy để cho ta lo liệu. Chuyện không dính dáng đến ngươi thì ngươi cũng đừng xen vào. Ta có thể đối phó với một kẻ thù như hấn. Ngươi thì không!

Cát Vệ lắc đầu :

- Ông muốn nói tới sự trung thành ư? Tôi không thể nào trung thành với một người đã hãm hại và sắp hãm hại người thân của tôi.

- Ngươi phải hiểu. Hai năm trước Mã Đạt Kha là kẻ thù của ta, hấn lén lút giết bao nhiêu cao thủ, kể cả ba người bằng hữu tốt của ta, trong đó có cha ngươi. Nhưng gần đây hấn được trọng dụng, hấn có âm mưu giết ta cũng không làm Minh chủ quan tâm, vì ta là quá khứ và Mã Đạt Kha chính là hiện tại. Hiện tại quan trọng hơn quá khứ. Nếu Minh chủ không để ý, thì ngươi cũng nên như vậy. Đừng để ý tới làm gì.

Lão chợt im lặng.

Một sự im lặng chết người trùm lên cả hai.

Một lúc sau, Cát Vệ không nhịn được, chồm người tới nắm tay lão Soái Phàm :

- Tôi không phải là Minh chủ, tôi cũng không phải tự nguyện làm cận vệ. Do đó tôi không thể làm những gì ông vừa nói. Tôi chỉ muốn thấy ông sống mà thôi.

Lão Soái Phàm gỡ tay Cát Vệ ra, ôn tồn nói :

- Có rất nhiều người muốn ta chết, Cát Vệ! Nhưng hiện thời ta vẫn còn sống.

Lão đứng lên, đưa tay chỉ ra ngoài cửa :

- Người đi được rồi!

Biết không thể khuyên nhủ lão được nữa, Cát Vệ lui thủ bước ra cửa.

Chàng chợt quay lại nói :

- Đa tạ những gì ông đã làm cho tôi!

Lão Soái Phàm cũng bình tĩnh gật đầu, đáp :

- Ta cũng vậy, đa tạ những gì người đã làm cho ta! Đi đi!

Ra tới bên ngoài, Cát Vệ gọi hai người canh gác tới, nói :

- Các người phải canh phòng cẩn mật, để ý những kẻ lạ mặt. Và nếu lão có đi ra ngoài, các người cũng phải theo sát bảo vệ.

Hai người kia đáp nhanh :

- Bọn này còn sống nhất định sẽ không để ai đụng tới ông ta.

Cát Vệ yên tâm được một phần nào, chàng lại rào bước ra ngoài, bước tới đám đông đang hò reo, nhảy múa ăn mừng thịnh hội.

Một cái bóng chợt thoáng qua trước mặt Cát Vệ. Một bóng nữ nhân, lại là một nữ nhân đẹp là khác. Nhưng Cát Vệ lại không để ý tới, vì trong lòng đang suy nghĩ tới những điều lão Soái Phàm vừa nói. Và có lẽ câu chuyện độ kiếp năm xưa có liên quan đến nữ nhân đẹp, nên chàng không dám để mắt ngó tới.

Đi được một đoạn, trước mặt là những cuộc tranh tài đã bắt đầu hơn một canh giờ rồi. Khoảng đất bên tay mặt dành cho đồ vật, từng cặp từng cặp đang ghì chặt lấy nhau để phân hơn thua, thắng bại. Cát Vệ có thể nhìn thấy thân hình trần trụi trực vuông vắn của Bách Hộ đang vờn vờn đối phương.

Bên tả, xa xa có đến trăm cung thủ đang xếp hàng tỹ thí.

Hướng mắt nhìn về hướng khán đài dành cho những nhân vật quan trọng, Cát Vệ thấy Mã Đạt Kha và tên pháp sư khả ái của hắn đang nói cười vui vẻ. Họ trông thật vô tư, chẳng có gì là nham hiểm, hay là âm mưu việc giết người. Những gì nhìn thấy chỉ là đáng bề ngoài. Lỗ Bá Phong đã từng nói: “Đừng tin vào bề ngoài!”

Cát Vệ định quay người đi, chợt một người đến bên cạnh chàng nói :

- Mã đại nhân muốn nói chuyện với người! Hãy đi theo ta!

Cát Vệ thả bước đi theo người đó tới nơi Mã Đạt Kha đã chờ sẵn.

Hôm nay họ Mã mặc áo đen, viền bạc, trên vai có thêu một con ó màu bạc.

Hắn nở một nụ cười thân thiện với Cát Vệ khi thấy chàng bước tới gần :

- Có phải người là tên cận vệ trung thành của lão Soái Phàm không?

Nụ cười thì thân thiện, nhưng lời nói của hắn lại như phủ đầu, Cát Vệ đáp cho có lệ :

- Không dám!

- Ta đã có cận vệ riêng của ta. Nhưng ta muốn nói cho người biết là ta rất khâm phục tài năng của người, mai một có dịp ta sẽ cho người làm nhiệm vụ khác phù hợp hơn.

Cát Vệ cúi đầu, ôm quyền đáp lễ nhưng không nói gì.

Họ Mã chợt hỏi :

- Có phải người rất mến lão Soái Phàm?

Cát Vệ đưa mắt nhìn Mã Đạt Kha, thận trọng đáp :

- Mến ư? Tôi chỉ khâm phục tài năng của ông ta!

Chàng dùng chính lời nói của họ Mã đáp trả lại.

Mã Đạt Kha nhếch mép nói :

- Dĩ nhiên! Lúc trước lão ta là một đối thủ lợi hại. Nhưng hiện tại lão quá già rồi, về hưu là vừa. Người sẽ phục vụ ta như đã từng phục vụ lão chứ?

Cát Vệ chợt cảm thấy con tim đập mạnh hơn. Chàng nhìn thẳng vào con mắt lạnh lẽo, sâu thăm thẳm của Mã Đạt Kha và thấy một sự giảo hoạt, lanh lợi, khó ai có thể qua mặt được. Một lời nói dối sẽ bị phát hiện ra ngay. Miệng Cát Vệ chợt khô cháy, nhưng những lời phát ra từ đó lại chậm rãi rõ ràng :

- Dĩ nhiên tôi phải cố gắng.

Cố gắng cũng có nghĩa là không cần phải liều mạng để thi hành. Mã Đạt Kha thừa hiểu điều đó. Hắn chợt mỉm cười, nói :

- Đó là tất cả một người có thể đòi hỏi. Nhiệm vụ của người từ nay đã có Tư Mã Đô lo liệu. Người có thể đi được rồi!

Nói xong lão quay người bỏ đi.

Cát Vệ cũng vội vã quay người bỏ đi, mới nhấc chân đi được hai bước chàng đã đâm sầm vào một bóng người. Một bóng nữ nhân thì đúng hơn. Trong lòng có nhiều suy vấn, khiến Cát Vệ không để ý phương hướng bước đi nên đụng phải người ta. Chàng cảm thất thật có lỗi, cố tìm lời xin lỗi thì mắt bắt gặp được một khuôn mặt khá kiều diễm, mỹ lệ đang nhìn chàng thương hại. Đã bối rối, Cát Vệ lại càng bối rối hơn, miệng chỉ lắp bắp được một chữ :

- Tôi... tôi...

Mỹ nhân kia mỉm cười với chàng, rồi lặng lẽ tránh sang một bên đi tiếp.

Nàng không hề mở miệng nói một lời.

Như một thằng khờ, Cát Vệ đưa mắt ngẩn ngơ nhìn theo một thoáng rồi lại tiếp tục bước đi. Ngang qua một dãy nhà lợp xúp dành cho đám nuôi ngựa. Đám nuôi ngựa đang hối hả chạy tới chạy lui chuẩn bị cho cuộc đua ngựa. Trong chuồng ngựa chàng thấy Lửa Trời, màu đen tuyền bốn vó như bốn ngọn lửa vàng rực bốc lên, con ngựa này vốn được một vị Minh chủ vẫn thường cưỡi và đã từng thắng nhiều cuộc đua ở miền bắc này. Nó đứng lẻ loi một mình, không người chăm sóc.

Minh chủ không ở đây, nhưng ngựa lại ở đây?

Cát Vệ chợt thắc mắc, bước tới gần tìm hiểu.

Không cần lên tiếng hỏi, đã có người đầu đó đáp :

- Con súc sinh đó già rồi. Ngày tàn của nó sắp tới, không còn tranh đua được nữa.

Cát Vệ cảm thấy thế gian này thật chán nản, đến cả con thú trung thành cũng bị sa thải. Bao nhiêu năm công lưng phục vụ cho chủ, để kết quả bị hất hủi khi về già.

Nhiệm vụ từ Tư Mã Đô chưa truyền đến, nghĩa là không có việc làm, Cát Vệ trở về phòng thay bỏ bộ đồng phục ra, khoác vào người bộ quần áo bình dân, đi xem thịnh hội. Chàng vốn biết trước mình không thể nào trở thành cận vệ của Mã Đạt Kha. Làm cận vệ cho Soái Phàm vốn là điều gia đình chàng mong ước. Nói chính xác hơn là họ không bắt chàng làm cận vệ cho Mã Đạt Kha. Đó là một điều đáng mừng, vì chàng có thể tự do muốn theo ai thì theo.

Nhưng còn một điều khác ít ai nghĩ tới. Đó là chính Cát Vệ lại không thích làm cận vệ. Từ trước chàng đã từng mơ ước làm đạo sĩ, chỉ thích đọc kinh kệ, ngắm cảnh thả hồn theo mây gió. Làm đạo sĩ, tâm hồn thanh thản biết bao.

Nhưng rồi khi cha chàng chết, mọi việc đã thay đổi.

Lách người trong đám đông, Cát Vệ thấy Lỗ Bá Phong ngồi trên bãi cỏ, Bách Hộ đang vận mình mảy, xương cốt để chuẩn bị cho cuộc thi đấu sắp đến.

Mắt của tên trâu bò không tóc Bách Hộ kia sưng vù lên, màu đen tím chấm đầy mắt, nhìn hẩn giống như một con gấu đốm. Cát Vệ nhập bọn cùng hai người :

- Người đánh tới đâu rồi, Bách Hộ?

Bách Hộ vừa co giãn chân tay vừa gừ gừ đáp :

- Sắp đến vòng cuối, ta đã bảo rồi, năm nay là năm tốt của ta.

Nhìn những vết thương thâm sì trên mặt Bách Hộ, rõ ràng hẩn đã mệt, Cát Vệ nói :

- Còn bao lâu nữa là tới lượt người vào vật lộn tiếp?

Bách Hộ nhún vai, không đáp.

Lỗ Bá Phong chen lời :

- Một canh giờ nữa. Hẩn sẽ vật lộn với tên mọi rợ mà hai năm trước hẩn đã thua.

- Năm nay ta sẽ thắng tên mọi rợ đó.

Bách Hộ nghênh mặt, kiêu hãnh trả lời. Sau đó hẩn lại hạ giọng nói tiếp :

- Nhưng bây giờ ta phải nhắm mắt dưỡng thần đã.

Nói là làm, con trâu họ Bách thả người xuống ngay đám cỏ, ngủ một giấc ngon lành.

Lỗ Bá Phong đưa tay lấy một miếng da thú đắp lên người hẩn. Vừa đắp cho Bách Hộ, họ Lỗ vừa hỏi Cát Vệ :

- Người đã gặp lão Soái Phàm rồi à?

- Phải!

- Ông ta nói người nên tránh xa ông ta ra?

Cát Vệ ngạc nhiên, buộc miệng nói :

- Người thật là thông minh tuyệt đỉnh.

Lỗ Bá Phong mỉm cười :

- Không! Điều đó chẳng có gì khó đoán.

Hẩn chợt ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi cất giọng ma quái đầy bí ẩn trùng trùng :

- Đó cũng là do sự xếp đặt sẵn của thần thánh.

Cát Vệ cau mày, vừa cảm thấy là lạ, vừa bức bối vì không thể nào hiểu được con người họ Lỗ :

- Bao nhiêu chuyện đều đổ vào thần thánh? Tốt hay xấu đều do thần thánh. Bộ người tin vào thần thánh lắm sao?

- Ta cũng muốn lắm. Nếu một người cứ tin mọi sự đều do thần thánh xếp đặt, thì cuộc đời thanh thản, bình yên làm sao. Không cần phải lo lắng gì nhiều, vì ai làm điều xấu sẽ bị trừng phạt và kẻ làm điều tốt sẽ được thưởng công xứng đáng. Tuy nhiên ta nghĩ cuộc đời không có đơn giản như vậy đâu. Người xưa đã từng nói, thế gian này là sự tranh giành giữa xấu và tốt, giữa thần và quỷ. Nếu thần có thể xếp đặt chuyện thế gian, thì quỷ cũng có thể. Nhưng theo ta thấy, quỷ xếp đặt nhiều chuyện hơn là thần thánh.

Đây là lần đầu tiên họ Lỗ nói thật nhiều, khiến cho Cát Vệ từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lời lẽ của hẩn càng lạ hơn, như người ở cõi khác.

Cát Vệ nói :

- Người thật là điên.

Lỗ Bá Phong cười thân thiện :

- Không phải đâu, mà là do ta già hơn, từng trải hơn, đã thấy nhiều điều và rút ra kết luận như vậy.

Càng nói về thần thánh với Lỗ Bá Phong, Cát Vệ càng cảm thấy điên cái đầu. Chàng đổi sang đề tài khác :

- Một người giang hồ như ngươi, tại sao lại đi làm cho Soái Phàm? Và ngươi bắt đầu thành người giang hồ khi nào?

Lỗ Bá Phong lại tiếp tục dài dòng, nói nhiều hơn bình thường :

- À! Câu chuyện đó cũng hơi dài. Ông nội của ta vốn là người thiếu số, làm ngư phủ ở mạn Nam, trong lúc long đông trên biển khơi bị người đánh cướp thuyền, bán làm nô lệ ở miền Bắc này. Một thời gian sau, ông nội ta về Nam dắt vợ con lên Bắc ở. Nhưng rồi người con của đầu của ông ta lại làm ngược lại, dắt mẹ từ Bắc xuống Nam để giữ lấy gia thổ.

- Gia thổ? Vậy là gia đình ngươi là những người giàu rồi?

- Loại dân thiếu số như ta có một khả năng trời cho, đó là tài nuôi ngựa. Những con ngựa của ông tổ ta nuôi nổi tiếng là khỏe mạnh nhất, chạy nhanh nhất và đẹp nhất. Xa gần mọi người đều biết, và đã từng được nhiều người trọng dụng. Qua một thời gian cũng tích tụ được khá nhiều của. Nhưng đó chỉ là quá khứ.

- Còn bây giờ thì ngươi không còn giàu có nữa ư?

- Không! Một lão phú hộ trong làng ganh ghét sự giàu có của nhà ta, lão đã từng dựng lên những câu chuyện hoang đường về người thiếu số. Một hôm có một đứa trẻ bị thất lạc, lão nói là do bọn ta bắt đi giết để cúng ma tế quỷ. Cư phủ ta bị đốt, mọi người đều bị giết sạch. Dĩ nhiên đứa trẻ đó không có trong đó. Nó đi vào rừng rồi bị lạc, trong lúc sợ hãi đã té ngã đến gãy chân.

- Còn ngươi? Tại sao ngươi không bị chết chung với người nhà?

- Lúc đó ta đi tìm đứa trẻ, khi mang nó trở về thì chậm mất rồi.

Cát Vệ nhìn thẳng vào mắt Lỗ Bá Phong. Chàng chưa bao giờ nghe nói tới người thiếu số, bây giờ nhìn kỹ mới thấy sự khác biệt giữa Lỗ Bá Phong với những người khác. Con mắt họ Lỗ sáng quắc như đang xẹt điện, con ngươi của hắn không phải màu đen nâu mà là một màu xanh đen thẫm thẫm, càng nhìn càng bị lạc lõng ở một nơi hư vô. Trong con mắt lạ thường đó người ta không thể nào phán đoán được tâm tư tình cảm cả. Cát Vệ hỏi :

- Ngươi có trả thù không?

Lỗ Bá Phong gật đầu :

- Có! Mười hai người từng nhúng tay vào vụ án đã bị giết trong một đêm.

- Còn tên phú hộ?

- Hắn có chỗ dựa nơi bọn quan lại, cho nên hắn không bị bắt hoặc đem ra công nghị xét xử. Thậm chí hắn còn bỏ trốn khỏi làng, mượn bốn tên cao thủ nhất đẳng làm hộ vệ, ẩn mình trong một căn nhà bao bọc bởi bốn bức tường cao, và ít khi đi ra ngoài.

- Như vậy là hắn sống một cuộc đời an toàn rồi!

- Không!

- A! Chuyện gì đã xảy ra với hắn?

Lỗ Bá Phong đưa mắt nhìn một nơi xa xăm :

- Có người dám trèo qua tường cao, cắt cổ bốn tên hộ vệ, và ngắt lấy quả tim đầy máu của hắn.

- Vậy à?

Rồi cả hai ngồi im lặng một hồi thật lâu.

Không cần Lỗ Bá Phong nói thẳng ra, qua câu chuyện vòng vo Cát Vệ cũng rút ra một kết luận, từ lúc gia đình bị giết hết họ Lỗ trở thành người giang hồ.

Nhưng từ này đến giờ Lỗ Bá Phong vẫn chưa nói ra lý do tại sao hắn lại dưới trướng Soái Phàm.

Một khi Lỗ Bá Phong cố ý không nói ra thì dù có hỏi cũng không được câu trả lời, Cát Vệ hỏi qua chuyện khác :

- Vậy người còn muốn quay trở lại nơi đó không?

Lỗ Bá Phong nhún vai :

- Ta đã ngán đánh nhau. Đánh đấm liên miên có đem lại được lợi ích gì?

Hắn lại thở dài nói tiếp :

- Kể tàn phế, người bệnh hoạn quá nhiều, bọn trẻ chỉ thích đánh nhau, đất đai khô cằn như không còn nhựa sống. Máu chảy đã quá nhiều. Đúng, ta chỉ muốn về quê...

- Nuôi ngựa?

- Phải! Vài con ngựa của cha ta lúc trước chạy vào rừng, có lẽ bây giờ đã sinh sôi nảy nở khá nhiều, ta có thể về đó gom chúng lại thành một bầy.

- Bách Hộ cùng đi với người chứ?

Lỗ Bá Phong cười vang lên :

- Hắn à? Tướng hắn chỉ thích hợp với chuyện đánh đấm.

Nụ cười trên môi hắn từ từ lặn xuống :

- Và có lẽ hắn sẽ bị chết trong một cuộc đấm đá, tranh cãi vô ích nào đó.

Mặt trời mùa đông đã lên tới đỉnh, tỏa ánh nắng ấm áp khiến những mảng tuyết tan ra.

- Ta vốn muốn làm đạo sĩ.

Cát Vệ mở lời nói phá tan bầu không khí im lặng để tiếp nối cuộc nói chuyện giữa hai người :

- Nhưng từ khi cha ta chết, người nhà bảo ta nên theo nghiệp của ông ta. Từ một đạo sĩ biến thành cận vệ, quả là một sự thay đổi khác biệt phải không?

Lỗ Bá Phong nheo mắt :

- Ta có nghe nhiều câu chuyện về đạo sĩ cận vệ, khá nổi tiếng đấy.

- Ta chỉ biết một câu chuyện. Nhưng đó chỉ là thần thoại, nhất định không có thật.

Tiếng kèn đồng chợt vang lên. Cát Vệ đưa mắt nhìn xa xa, thấy mọi người đang tụ tập thành vòng trước một bãi đấu.

Lỗ Bá Phong vội vàng đánh thức Bách Hộ dậy :

- Đến giờ rồi ông bạn, dậy đi!

Bách Hộ ngồi dậy, vươn vai ngáp dài :

- Ta chỉ cần có thể. Bây giờ nội lực dư thừa, sẵn sàng tỷ thí tiếp. Kế Dư thế nào rồi?

Lỗ Bá Phong đáp :

- Hắn là Vô địch cung thủ năm ngoái, dĩ nhiên phải bắn giỏi rồi.

Bách Hộ oang oang tuyên bố :

- Hắn sẽ thắng, vì hắn là người giỏi nhất.

Lỗ Bá Phong đưa tay chỉ vào trán hắn, ỷ thị con mắt thứ ba :

- Người không nên đặt cược vào Kế Dư.

- Quá trễ rồi.

Cát Vệ đi tới một quầy bánh gần đó, mua một chiếc, ăn qua loa rồi quay trở lại bãi đấu vật xem Bách Hộ tỷ thí.

Bách Hộ đang vật lộn với một người khổng lồ, lớn gấp hai lần. Máu từ những vết cắt trên hai con mắt hắn nhỏ xuống ròng ròng.

Đối thủ của Bách Hộ nhào tới, chop lấy chân hắn tung bổng lên. Nhưng tên bò mộng Bách Hộ kịp lách người, chop vào lưng đối thủ. Cả hai ngã ra đất, lăn mấy vòng. Bất chợt đầu Bách Hộ bị kẹp vào giữa hai chân của đối phương, khiến hắn nghẹt thở miệng ngáp ngáp hơi không khí.

Cuối cùng Bách Hộ cũng đuối sức, bấu vào hai chân đối phương hất ra ngoài vòng đấu. Đối thủ bị loại, nhưng hắn cũng ngất ngư vì sự nghẹt thở vừa rồi, phải té ngồi phịch xuống đất.

Lỗ Bá Phong phải chạy tới, dìu hắn trở lại vào bãi đấu.

Khán giả bên ngoài vỗ tay, la ó ủng hộ cho Bách Hộ.

Cát Vệ cũng định bước lên, tính vỗ vai cổ vũ Bách Hộ, chợt nghe một giọng nói hách dịch cất lên :

- Người thua rồi lão già. Nhìn lão kia, mệt đến không còn sức nữa.

Đôi mắt của Bách Hộ long lên như muốn ăn thua đủ, nhưng Lỗ Bá Phong đã kéo hắn ra xa. Cát Vệ cũng theo sau. Cát Vệ hỏi Lỗ Bá Phong :

- Ai thế?

Lỗ Bá Phong đáp :

- Tên Vô địch đô vật trong đám Mã Đạt Kha!

- Ta sẽ... đánh bại hắn...

Tiếng Bách Hộ gầm gừ. Miệng Bách Hộ thổ ra một búng máu, nhưng hắn vẫn lăm lăm :

- Còn hai trận nữa là ta vô địch.

Cát Vệ hỏi họ Lỗ :

- Hắn được nghỉ trong bao lâu?

Lỗ Bá Phong vừa nắn bóp vai Bách Hộ vừa nói :

- Không lâu nữa.

- Ta nghĩ hắn nên bãi bỏ thôi.

Cái mặt đầy máu của Bách Hộ nhăn lại :

- Đừng lo cho ta, bình thời ta hay giả vờ như thế để lừa bọn chúng đó.

Lỗ Bá Phong gượng gạo nhăn nhó nói :

- Ngay cả ta cũng bị người lừa luôn.

Bách Hộ chồm người đứng lên :

- Hừ! Tin ta đi!

Tên Vô địch đô vật của Mã Đạt Kha đang đứng trong vòng đấu vật đợi, một túm tóc được cột sau ót, miệng toét ra cười ngạo nghễ khi thấy Bách Hộ bước vào.

Vừa nghe tiếng trống bắt đầu, Bách Hộ phóng người tới, nào ngờ gặp phải một cước đầu gối của đối phương nhắm vào ngực phải dừng lại. Một cú cùi chỏ nữa lại giáng xuống má phải của hắn.

Gã Vô địch đô vật của Mã Đạt Kha được thể thượng phong, bèn vung tay ôm lấy hai chân Bách Hộ nhấc lên cao, xoay mấy vòng rồi ném hắn ra ngoài vòng đấu.

Thân hình Bách Hộ rớt xuống, muốn rung chuyển mặt đất. Hắn nằm bất động, không nhúc nhích.

Lỗ Bá Phong và Cát Vệ vội chạy tới gần xem xét. Cát Vệ hỏi :

- Hắn còn sống không?
- Còn!

Được Lỗ Bá Phong chăm sóc một lúc, Bách Hộ khẽ nhúc nhích, cố gắng mở mắt ra nhìn, nhưng không thể nào mở được, bởi đôi mí mắt đã bị sưng húp không kéo lên được. Bách Hộ nói :

- Ta nghĩ ta không thắng nổi rồi.

Hắn lại cười :

- Nhưng mà ta lại kiếm chác được chút ít. Ta đánh cược là sẽ vào tới đây, một ăn mười, và họ đã chấp nhận.

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Người thắng được bao nhiêu, có đủ tiền khâu vá cái mặt rách của ngươi lại không?
- Bậy. Có người khâu mấy vết rách đó lại giùm ta, ta sẽ mau lành thôi.

Bách Hộ bị thương đến độ không ngồi dậy được, phải nằm vật ra cỏ nói chuyện, thế mà hắn vẫn cười cười vui vẻ biện luận :

- Nếu ta đăng ký tỷ thí quyền pháp, có lẽ ta sẽ thắng.

Lỗ Bá Phong và Cát Vệ chỉ biết lắc đầu.

Được một lúc lâu thì Bách Hộ gượng dậy được, nhưng hai người kia phải đỡ mỗi người một bên, hắn mới đứng vững. Bách Hộ còn mở miệng ra lệnh cho họ :

- Hãy đi xem Kế Dư thắng cuộc.

Lỗ Bá Phong khuyên nhủ :

- Ta nghĩ ngươi nên nghỉ ngơi một lúc cho khỏe.

Bách Hộ cương quyết :

- Không! Ta vẫn còn cảm thấy mạnh như trâu!

Khi họ dời chân đi, tên Vô địch đô vật của Mã Đạt Kha bước tới, hung hăng nói :

- Nếu lần sau ta gặp lão, lão phải liếm giày cho ta. Hiểu chưa?

Bách Hộ cười gằn một tiếng, trả miếng :

- Tiểu tử ngươi chỉ có cái miệng bự mà thôi.

Tên nọ chồm người tới :

- Miệng bự đủ để nuốt lão, lão già thôi tha!
- À, vậy hả! Thử nuốt cái này xem!

Tay Bách Hộ vung lên. Cát Vệ cảm thấy một làn gió thoảng qua, vội chớp mắt một cái đã nghe tiếng xương bị vỡ vụn. Tên nọ ngã xuống như khúc gỗ, mặt chạm đất trước, thân hình bất động. Bách Hộ đắc ý :

- Thấy chưa, ta đã bảo rồi, nếu đấu quyền ta sẽ thắng mà.

* * * * *

Con người trầm tĩnh như Kế Dư cũng trầm tĩnh lần lượt loại bỏ bao nhiêu cung thủ nổi tiếng. Giống như lão chưa bao giờ bức tức hay giận dữ với việc Bách Hộ ngang nhiên ghi danh lão vào cuộc đua tranh.

Hiện tại chỉ còn một đối thủ cuối cùng, một người trong đám tay chân của Mã Đạt Kha. Kế Dư chỉ cần loại bỏ người đó thì giữ được địa vị vô địch cung thủ.

Thân hình mảnh khảnh, ẻo lả như cọng cỏ trằm tĩnh đứng lặng yên trước mục tiêu. Kế bên lão là đối thủ với khổ người đậm đà đang hân hoan giơ tay chào khán giả xung quanh. Có lẽ hắn đang vui mừng vì có được cơ hội tranh đoạt cùng Kế Dư, một vô địch cung thủ đương thời. Và hắn sẽ như thế nào nếu thắng được Kế Dư?

Một hồi trống nổi lên như báo hiệu cho hai cung thủ chuẩn bị.

Khán giả chợt im lặng, bầu không khí trở nên trầm mặc.

Sau đó là một tiếng trống vừa lớn vừa đơn độc vang lên. Tiếp theo, hai mũi tên từ hai cung thủ bay vèo ra nhắm vào hai mục tiêu bằng rơm để xa xa trước mặt.

Mục tiêu di chuyển xa dần...

Một hồi trống bất chợt vang lên, hai mũi tên lại bay vèo ra....

Mục tiêu lại di chuyển, lần này vừa nhanh vừa xa...

Nhanh đến nỗi chỉ trong chớp mắt là ngoài tầm nhìn. Nếu là người di chuyển mục tiêu thì không thể nhanh như vậy, mà là do hai con ngựa tốt. Hai con ngựa phóng song song nhau nhanh quá, hai người cung thủ cũng nhảy lên lưng ngựa để sẵn gần đó rượt theo mới có thể nhìn thấy mục tiêu bé xíu tít đằng xa...

Một con bồ câu trắng bay vút lên trời cao, trước khi hai mũi tên bay vèo ra.

Mọi người đột nhiên vỗ tay reo hò...

Cung thủ lại phóng ngựa trở về vị trí cũ...

Kế Dư đã thắng...

Kẻ thắng lại không vui mừng, chỉ đưa mắt nhìn xung quanh.

Người thua thì vùng vằng tức tối, nói lầm bầm trong miệng những gì không rõ.

Và người đầu tiên nhào ra chúc mừng Kế Dư là Bách Hộ. Hắn nói :

- Ta đã nói người thế nào cũng phải thắng.

Kế Dư không để ý mà lại đứng trằm tư chốc lát rồi quay đầu nhìn giám khảo yêu cầu :

- Bắt lại.

Bách Hộ nhăn nhó, nói :

- Người nói cái gì thế?

Những người làm giám khảo cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao?

Kế Dư đáp :

- Có người cố ý thả bồ câu đã khiến cung thủ phân tâm.

Bách Hộ hỏi lại :

- Người không phải là cung thủ dự thi sao? Sao người không bị phân tâm?

Kế Dư không đáp, chỉ đưa mắt chăm chăm nhìn đám giám khảo. Họ cũng đưa mắt nhìn nhau như thảo ý, rồi một người lên tiếng nói :

- Được, cho bắt lại!

Thế là cuộc thi lại diễn ra như cũ, hào hứng hơn vì hai người đều là những cung thủ tài ba, bắn vừa nhanh vừa chính xác.

Đột nhiên mục tiêu không chạy xa nữa, mà phóng về phía hai người.

Kế Dư buông cung, “phụt” một tiếng gọn lỏn vang lên, mũi tên không cắm vào chính trọng tâm, mà là hơi lệch một chút. Kế Dư buông một tiếng thở ra. Tuy không được chính xác lắm, nhưng chỉ cần đối phương không bắn vào trọng tâm thì cái danh hiệu vô địch cung thủ cũng về tay lão. Sau một hồi bắn liên tục, cánh tay cung thủ nào cũng mỏi, dĩ nhiên độ chính xác giảm đi. Tên tay chân của Mã Đạt Kha kia chưa chắc đã bắn được như Kế Dư.

Trong giây phút đó, tự nhiên lão cảm thấy muốn cái danh hiệu “Vô địch” tha thiết. Tâm thần trở nên căng thẳng, lồng ngực như bị nghẹn lại, hơi thở khó khăn. Lão đưa mắt nhìn về phía Lỗ Bá Phong và đám bằng hữu đang đứng, cố gắng nặn một nụ cười.

Họ Lỗ đứng sừng sững như ngọn núi Thái Sơn, Cát Vệ đưa mắt ngó đi nơi khác. Bách Hộ nhìn lão như muốn ăn tươi nuốt sống.

Kế Dư sững sờ, quay người nhìn lại thì thấy đối thủ của mình đã bắn trúng chính tâm của mục tiêu.

Đối thủ của Kế Dư thắng...

Khuôn mặt hần chợt ngênh ngang, tự đắc, buông lời mai mỉa :

- Lão già tội nghiệp! Mắt đã mờ mà còn dự thi.

Một mùi vị cay đắng chợt trào lên cổ họng của Kế Dư, một mùi vị của cả thất bại và hối hận. Một con người sống trong cuộc đời chỉ có trắng đen, đúng sai như lão lại trao cơ hội thứ hai cho người, chẳng khác nào là tự trao cho mình sự thất bại. Bây giờ lão mới nghĩ tới những lời Lỗ Bá Phong nói, trong cuộc tranh đua không chỉ có giải thưởng và danh hiệu, mà còn có mùi vị. Thắng thì mùi ngọt ngào, thua thì đắng chát khó nuốt trôi. Bao nhiêu người tranh đua để hưởng cái mùi cay đắng, chỉ có một người được mùi ngọt ngào.

Lúc trước lão thắng cuộc, thái độ có hống hách cao ngạo như tên trai trẻ kia không?

Kế Dư chỉ khẽ mỉm cười, gật đầu nói :

- Chúc mừng người.

Mùi vị cay đắng đó còn đậm đà hơn khi đối diện với Bách Hộ. Con người cục mịch trâu bò ấy đang gầm gừ :

- Tại sao ngươi phải làm như vậy?

Lỗ Bá Phong cười cười :

- Lão là người trung thực! Còn ngươi, không còn gì để coi nữa, có chịu để ta khâu lại vết rách trên mặt không?

Quả thật Bách Hộ sau cuộc đấu đô vật, không ngó ngang đến vết thương của mình, mà hồi hải chạy qua xem Kế Dư bắn cung.

Kế Dư đưa cặp mắt cảm kích nhìn con người bầm giập, đầy vết máu của Bách Hộ. Ngược lại, Bách Hộ trả lời bằng cách gân cổ lên hét :

- Lòng trung thực của hần thì có trả được mấy món nợ của ta không?

Họ Lỗ thấy thái độ hùng hổ của Bách Hộ, thì sợ hần làm gây ra chuyện không hay, bèn dùng hai tay như hai gọng kìm kéo hần về nhà trọ.

Kéo Bách Hộ ngồi xuống chiếc giường bề bộn của lão, Lỗ Bá Phong thoăn thoắt đôi tay khâu vá băng bó vết thương cho hần đỡ chảy máu ròng ròng.

Bách Hộ vẫn không chịu ngồi yên, hần gầm gừ luôn miệng :

- Hần làm ta thất vọng! Hần làm cả bọn ta thất vọng!

Cát Vệ này giờ vẫn đi theo bọn họ, im lặng không lên tiếng, bỗng đi lại gần bên Bách Hộ, từ tốn khuyên giải :

- Người cũng nên hiểu cho Kế Dư. Có trách thì nên trách tên nào đó đã gian xảo, cố tình thả chim bồ câu để đánh lạc trí người.

- Dĩ nhiên là không thể trách tên đó được. Ta trả tiền cho hắn làm như thế mà.

Khuôn mặt Cát Vệ chợt chưng hửng, cứng lạnh như đá :

- Chính người mới làm ta thất vọng.

Rồi chàng quay người bỏ đi ngay.

Bách Hộ ngẩn người :

- Hắn làm sao thế? Chẳng lẽ ai cũng điên hết hay sao?

Lỗ Bá Phong bật cười ha hả :

- Có lúc người chậm hiểu hết sức! Có lẽ người nên nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe.

- Không!

Bách Hộ lắc đầu, nói tiếp :

- Ta còn nhiều chuyện phải làm. Thứ nhất là đi xem lão phù thủy biểu diễn, thứ nhì là đi thâu tiền cá độ rồi đi uống một bữa say sưa.

- Còn những món nợ của người thì sao?

Bách Hộ cười ha hả :

- Mấy ngày nữa là chúng ta bỏ đi rồi. Ta không nghĩ họ có thể đuổi theo đòi nợ được.

Nghe giọng điệu của Bách Hộ, lòng kiên nhẫn của Lỗ Bá Phong cạn hẳn, hắn gằn giọng :

- Có lẽ đối với người chữ “tín” chỉ là một cơn gió thoảng qua tai. Cả đời người sống có lẽ chỉ để gây danh vọng, gây lòng tin tưởng nơi người. Lúc vậy mượn người nói người trả, nhưng bây giờ người chạy trốn như một tên trộm, thì lời nói của người không còn đáng tin tưởng được nữa.

Tự nhiên Lỗ Bá Phong nổi giận, buông lời gắt gỏng, Bách Hộ lại ngẩn người hỏi :

- Người làm sao thế? Tự dưng lại nổi giận với ta?

- Dù ta có khắc câu trả lời trên trán người, người cũng không hiểu nổi. Đi... đi mà uống cho say.

Nói rồi quay người bỏ đi ngoài.

Họ Lỗ gạt đám đông đi không mục đích. Ở cách đó không xa, một người cũng đang gạt đám đông luôn lách đi về phía hắn.

- Trò của người dùng đối phó với Khuru Cứ cũng hay đó chứ? Ta đã từng cảnh cáo hắn về tính tự cao. Nhưng bây giờ thì ta không cần phải cảnh cáo nữa rồi.

Giọng nói như dao đâm qua màng nhĩ Lỗ Bá Phong làm hắn giật mình ngẩng đầu nhìn lên. Thì ra là Tư Mã Đô, tên đệ nhất kiếm thủ của Mã Đạt Kha.

Lỗ Bá Phong không nói không rằng, chỉ lách người đi tiếp.

Tư Mã Đô cũng lạng người chặn đường đi của họ Lỗ :

- Mã đại nhân muốn người trở chút tài nghệ giải trí cho mọi người.

Họ Lỗ đáp :

- Kiếm của ta một khi ra khỏi vỏ là giết người chứ không thể dùng để giải trí.

Tư Mã Đô lắc đầu cười nói :

- Không, không, Mã đại nhân muốn xem người trở tài ném đao kìa. Chính ta khi nghe nói cũng cảm thấy hấp dẫn muốn xem cho biết.

Lỗ Bá Phong định từ chối, nhưng lại nghĩ ngợi một hồi rồi gật đầu :

- Được!

Tư Mã Đồ dẫn Lỗ Bá Phong đi vòng vo đến một biển người rộng lớn đang tập trung xung quanh những nhân vật quan trọng: Mã Đạt Kha, Khôi Cung và những vị quan lại trong trấn...

Họ Lỗ gật đầu chào những người đó, không nói năng gì. Tuy hắn có thân phận thấp, nhưng tài năng và tư cách của hắn khiến những vị quan lại nể sợ, còn Mã Đạt Kha đã chứng kiến tài nghệ của hắn, do đó thái độ ngạo mạn của hắn lúc này đều được bỏ qua.

Mã Đạt Kha bước ra xa xa, la lớn :

- Mục tiêu như thế này đủ lớn chưa?

Lỗ Bá Phong nhú mày. Họ Mã có hành động quá rộng lượng, quá thân thiện, và thật đáng ngờ. Hắn cười cười ra chiều vừa hiểu ra ý nghĩa câu nói của Mã Đạt Kha :

- Quá lớn.

Lời chưa dứt trong tay hắn đã có hai ngọn phi đao.

Mã Đạt Kha mở to hai con mắt sang quắc không thấy đáy chăm chăm nhìn họ Lỗ.

Lỗ Bá Phong cũng thản nhiên nhìn lại. Dĩ nhiên hai bên đều biết đối phương đang dò xét mình.

Họ Lỗ nhoẻn miệng cười thân thiện nói :

- Xin ngài đừng nhúc nhích.

Bàn tay hắn khẽ động đậy. Hai mũi phi đao bay ra theo hai kiểu khác nhau, một mũi xé gió bay thẳng vào vèo, một mũi xoay tít như chong chóng.

Ngọn đao xoay tít lúc đầu chậm, nhưng sau đó lại bắt kịp với ngọn bay thẳng lướt ngang đầu họ Mã cấm pháp vào sau gáy. Hai ngọn đều cắm sát trên đỉnh tai, chỉ cách da họ Mã chừng một cọng tóc.

Đúng là cuộc biểu diễn giải trí...

Giải trí nhưng không có ai cười, phần lớn là trở mắt há họng nhìn đầy vẻ kinh ngạc và thán phục.

Tư Mã Đồ lên tiếng :

- Người có thể phóng đao với hai mắt bịt kín không?

Lỗ Bá Phong định từ chối, tính hắn không muốn dùng tài nghệ của mình mua vui cho người khác, nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh Mã Đạt Kha làm mục tiêu cho hắn phóng đao. Một cơ hội ngàn năm một thuở. Con người gian xảo đó mà làm mục tiêu, thì họ Lỗ cũng làm sao dần nổi tính kích thích. Dù cho không giết được con người đó, nhưng hắn ít nhất cũng có thể làm cho đối phương kinh sợ. Hắn gật đầu.

Tư Mã Đồ liền mỉm cười, cất bước đi lượn lại hai ngọn đao, rồi đến bên họ Lỗ bịt mắt hắn lại. Trước khi bước đi, họ Tư Mã một tay nhét hai ngọn đao vào tay hắn, còn tay kia thì vỗ vai như khích lệ.

Bàn tay họ Tư Mã vừa chạm vào vai Lỗ Bá Phong, một cảm giác lạnh lẽo chợt chạy dọc sống lưng, lồng ngực và tay chân hắn chợt nặng nề. Họ Lỗ cố gắng ngưng thần tập trung vào mục tiêu của mình, nhưng trong đầu hắn lại hiện ra hình ảnh của lão Soái Phàm chứ không phải Mã Đạt Kha. Mắt tuy đã bị bịt kín, nhưng hắn cũng nhắm lại để xóa đi hình ảnh lão Soái Phàm. Tay hắn vùng lên chớp nhoáng, tiếng thở sợ hãi thoát ra từ những người đứng xem bên ngoài.

Hai mũi đao phóng ra, cũng nhanh và kiểu cộ như trước.

Đầu đó có một tiếng “ôi” khe khẽ vang lên.

Lỗ Bá Phong vội kéo khăn bịt mắt ra, trong tầm nhìn hắn thấy hình như có màu đỏ đỏ chảy ra từ mũi đao của mình. Hắn dụi mắt, nghĩ ngờ mình đã lỡ tay đã thương Mã Đạt Kha. Khi nhìn kỹ lại thì thấy Mã Đạt Kha đang cười cười, chẳng có chút gì là bị thương, mà lại còn từ tốn đưa tay rút hai mũi đao sát bên mình

ra. Lỗ Bá Phong đứng sững người, cố gắng tìm hiểu những gì đã nhìn thấy mà quên đi những tiếng reo hò vỗ tay vang rền tiếp theo tiếng vỗ tay khen tặng của chính Mã Đạt Kha.

Họ Mã vẫn cười cười, đưa dao cho Tư Mã Đô trao lại cho Lỗ Bá Phong.

Họ Lỗ không nói một tiếng, đưa tay đón lấy dao bỏ vào vỏ, rồi lặng lẽ rút khỏi đám đông.

Cách hẩn không xa có ba người đi theo.

Và cách ba người đó không xa có một bóng đen thấp thoáng.

* * * * *

Như Lỗ Bá Phong đã đoán trước, Cát Vệ chặt vật trở hết tài nghệ đến chiều cuối cùng, loại bỏ từng đối thủ để vào vòng trong đấu với Tư Mã Đô.

Tên đệ nhất kiếm thủ của Mã Đạt Kha xuất chiêu nhanh nhẹn và hiểm ác khó lường. Kiếm vung ra sáng lấp lánh mờ ảo tạo thành một vòm kiếm khí. Ba lần hẩn vung kiếm đã vượt vào vòng kiếm khí của Cát Vệ.

Một tiếng “keng” vang lên, kiếm trên tay Cát Vệ đã văng ra xa.

Cát Vệ hoảng sợ lùi ra, đứng sững người tại chỗ. Tư Mã Đô nhún một nụ cười mai mỉa rồi cũng lùi dần vào đám đông.

Cuộc tỷ đấu kết thúc thật nhanh chóng, khiến người bị bại cũng phải bất ngờ.

Lỗ Bá Phong đến bên võ vai Cát Vệ nói :

- Người đánh khá lắm! Tay chân nhanh nhẹn, cặp mắt tinh tường, nhưng thế đứng của người hơi tệ. Đứng mà hai đầu gối gần nhau, khi gặp địch thủ có chiêu thức nhanh thần tốc như Tư Mã Đô, người sẽ bị vướng víu dễ mất thăng bằng.

Tiếng nói và cái vỗ vai của Lỗ Bá Phong khiến Cát Vệ tỉnh lại, trở về thực tại :

- Nếu ta có giữ được thăng bằng, cũng không tránh được. Hẩn nhanh quá.

- Hẩn đáng sợ thì đúng hơn.

- Người nghĩ chính người có thể đánh bại hẩn không?

Lỗ Bá Phong không cần nghĩ ngợi, lắc đầu đáp liền :

- Dù ta có cố gắng hết sức mình cũng khó thắng hẩn.

Bóng chiều kéo dần tới, khí lạnh nổi theo sau.

Thịnh hội bắt đầu thưa người. Nhưng những trò vui, giải trí vẫn tiếp tục cho đến nửa đêm.

Lỗ Bá Phong và Cát Vệ cũng lần theo đám người còn lại đi tìm những trò giải trí muộn màng còn lại.

Cát Vệ vội quay đầu nhìn Lỗ Bá Phong nói :

- Ta cảm thấy không an tâm về lão...

Họ Lỗ cắt ngang :

- Đừng gặp ông ta nữa.

Cát Vệ trở mắt kinh ngạc, cảm giác điều bất tường khi bắt gặp cặp mắt nhìn vô hướng của họ Lỗ. Chàng hỏi :

- Tại sao?

Lỗ Bá Phong lại mỉm cười, như mọi chuyện đều bình thường, chẳng có gì xảy ra :

- Chính lão đã nói với người như vậy mà.

Cát Vệ lưỡng lự. Lỗ Bá Phong nói đúng, chính lão Soái Phàm đã dặn hắn đừng gặp ông ta nữa. Nhưng tại sao cặp mắt họ Lỗ kia lại vô mục, như chính lúc đó con mắt thứ ba của hắn đã nhìn thấy điều gì?

5. Chương 5: Bằng Hữu Thân Thiết

Bầu trời tối đen...

Thịnh hội đã tàn...

Lỗ Bá Phong cuối cùng phải chia tay Cát Vệ để trở về phòng trọ.

Mặc dù đám đông đã thưa thớt, nhưng hắn cũng phải vất vả luồn lách, tránh người và nhất là ba bóng đen đang bám theo sau.

Ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, hắn chợt rùng mình. Mùa đông sắp tàn, nhưng vào tối nhiệt độ hạ xuống thật thấp, lạnh đến thấu xương. Hắn không bao giờ quen với mùa đông lạnh lẽo ở miền bắc. Dù cho có sống cả đời ở đây, hắn cũng không quen, mỗi năm cái lạnh và cảnh vật của mùa đông mỗi khác. Có lúc tuyết rơi từng mảng dính với nhau, phủ một màu trắng xóa khắp nơi. Có lúc tuyết rơi như bột phấn lất phất bay mịn mù. Có lúc tuyết rơi rồi đóng thành đá trong suốt, lấp lánh như kim cương trên cây và trên mặt đất...

Trời có khi mây đen giăng đầy, u ám buồn lê thê, nhưng có khi lại bị nắng chiếu chói chang muốn lóa đôi mắt. Trời thế nào, cảnh đẹp hay không, nhưng lúc nào thò tay ra ngoài cũng cảm thấy lạnh như bị dao cắt, để quá lâu thì không còn cảm giác gì nữa như là cánh tay đó đã bị chặt mất.

Cánh mũi Lỗ Bá Phong khẽ nhúc nhích mấy lần.

Mùi không khí lạnh lẽo, xen lẫn mùi đồ ăn cay ngọt, khói của gỗ cháy từ những lò sưởi trong những căn nhà xung quanh, và cuối cùng là mùi người. Thứ mùi người phả ra từ hơi thở trộn lẫn với mồ hôi, tạo thành một mùi căng thẳng, khẩn trương.

Lỗ Bá Phong quay đầu nhìn xung quanh một lượt, thấy mình đã rẽ vào những con hẻm vắng. Hắn ngẫm nghĩ giây lát rồi dần bước đi về hướng căn nhà gần cuối phố, nơi hắt ra ánh đèn duy nhất trong ngõ hẻm. Hắn tới trước cửa, hé mắt nhìn vào cửa sổ thấy một cô gái trẻ, tóc dài xoa vai, đang quét dọn chuẩn bị đi ngủ. Họ Lỗ lại đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi đẩy cửa bước vào trong.

Cô gái trong nhà hoảng sợ định lên tiếng la, nhưng trước khi cô ta kịp mở miệng thì một bàn tay rắn chắc đã bịt chặt lấy miệng. Cô gái không kêu la được, nhưng cũng không dám vùng vẫy chống cự, bởi cô cảm giác được sức mạnh của bàn tay kia như thế nào, biết có vùng vẫy cũng vô ích, mà lại bị kèm chặt đau đớn thêm. Cô gái chỉ còn trợn to hai mắt rướn đầu ra sau cố nhìn người vừa khống chế mình, thấy đó là một người đàn ông không già mà cũng không còn trai trẻ, nét phong trần khắc khổ ẩn hiện, chắc đã trải qua một quãng đời đầy sương gió, gian nan và khổ sở. Cô gái lại nhìn xuống, thấy một bàn tay nham nháp, rắn chắc như gọng sắt.

Người đó một tay bịt miệng cô gái, một tay đang hé rèm cửa ngó ra ngoài.

Rèm cửa đó vốn được kéo lên, sao bây giờ lại được kéo xuống, con người này quả thật nhanh tay nhanh chân, trong tích tắc đã làm được bao nhiêu việc, hắn nhanh đến độ ngoài trí tưởng tượng của con người.

Bên ngoài có hai bóng đen đang say sưa nói chuyện, còn một bóng khác đang dáo dác ngó quanh rồi dừng lại trước căn nhà đang phát ra ánh đèn.

Lỗ Bá Phong không muốn đánh nhau với bọn người kia, chúng chỉ là những tên lâu la nghe lệnh mà thi hành. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, hắn khẽ cười nửa mai nửa ẩn ý.

Họ Lỗ không bao giờ thích cái lạnh ở miền bắc, thì bọn người kia chắc cũng chẳng ưa thích cho lắm, nhất là càng về đêm.

Lỗ Bá Phong lại xem xét kỹ thêm một vòng nữa, khi chắc chắn không có người thứ tư ẩn núp trong bóng tối, mới quay lại móc một lạng bạc đặt vào lòng tay cô gái hỏi khẽ :

- Ta khát nước, cô có thể mang ra cho ta ít trà hoặc rượu gì đó được không?

Cô gái bị người kiểm chế, không thể chống cự, chỉ biết gật đầu để làm vừa lòng họ Lỗ. Tuy lo sợ cho mạng sống của mình, nhưng lạng bạc trong tay khiến lòng cô bình tĩnh lại chút ít. Lỗ Bá Phong lại từ tốn nói :

- Ta sẽ thả cô ra đi lấy thức uống, nhưng không được làm ồn ào hoặc có hành động gì để gây sự chú ý. Nếu không thì hậu quả sẽ khó lường. Cô hiểu chưa?

Cô gái lại gật đầu.

Họ Lỗ kéo cô ta lại gần cửa sổ, khẽ vén rèm, hắt đầu ám chỉ ba người ở bên ngoài, nói tiếp :

- Bọn chúng rất nguy hiểm.

Cô gái tuy bề ngoài vẫn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng trong lòng thầm mắng chửi hằn: “Chẳng lẽ người không nguy hiểm sao?”

Lỗ Bá Phong nhìn thẳng vào mắt cô ta như đang thuần thú dữ, rồi từ từ nói tay thả cô ta ra thật.

Cô gái quả nhiên không lên tiếng la, chỉ quay phắt người lại, trợn tròn hai mắt nhìn kỹ con người lạ mặt kia. Càng nhìn cô càng thấy hằn là một người đàn ông lý tưởng, cao to mạnh khỏe và rắn chắc, lúc còn trẻ chắc hẳn cũng đẹp trai lắm, nhưng càng về già thì nét phong trần lẩn chìm về khô ngò. Nhất là cặp mắt sáng quắc như điện xẹt của hằn, càng nhìn càng thấy chìm sâu và lạch lợng vào chốn hư vô.

Lỗ Bá Phong cũng mở to hai mắt nhìn lại cô gái. Cái nhìn soi mói của hằn lại chợt khiến cô ta trở về hiện thực, đỏ mặt ra vẻ thẹn thùng. Một người con gái trẻ mà lại đi chăm chăm nhìn một người đàn ông thì không hổ thẹn sao được?

Cô gái vội quay người bỏ đi vào trong, lát sau mang ra một bình trà và ly tách.

Lỗ Bá Phong kéo chiếc bàn kê gần cửa sang một bên, khuất khỏi tầm nhìn của người bên ngoài. Tuy rèm cửa được kéo xuống, nhưng trong sáng ngoài tối, người bên ngoài có thể nhìn thấy bóng do ánh đèn chiếu ra. Lỗ Bá Phong bao nhiêu năm phiêu bạc giang hồ, dầu gì cũng phải học được chút ít kinh nghiệm :

Cẩn thận lúc nào cũng hơn. Hằn hỏi :

- Cô ở đây một mình à?

Cô gái lắc đầu.

Họ Lỗ lại hỏi :

- Vậy người thân của cô đâu?

Cô gái ngẩng đầu nhìn lên lầu, tỏ ý họ đang ở trên lầu. Từ nãy đến giờ trên đó vẫn im lặng, chắc mọi người đã yên giấc ngủ say. Cô gái lại chuyển ánh mắt nhìn xuống, bất chợt cánh cửa đập vào trong mắt. Cánh cửa đó vốn là vật có thể bảo đảm sự an toàn cho cô và gia đình với mọi nguy hiểm bên ngoài, ngăn cách bên trong và bên ngoài. Nhưng vừa rồi nó không làm tròn nhiệm vụ, vì cô quên khóa chốt. Cô gái bước tới tính khóa cửa lại, cô không muốn bị người khác bất thành linh đẩy cửa bước vào khống chế mình như vừa rồi.

Lỗ Bá Phong thấy vậy khẽ nói :

- Ta đã khóa cửa rồi.

Cô gái dừng chân, lại mở to mắt nhìn hằn.

Lỗ Bá Phong nói tiếp :

- Cô cứ tiếp tục làm những gì đang làm, đừng để ý đến ta, nếu không họ sẽ phát hiện ra.

Cô gái lại gật đầu, lẳng lặng nghe lời tiếp tục công việc quét dọn. Lâu lâu mắt cô khẽ liếc ra ngoài nhìn bọn người kia. Qua khe hở rèm cửa, và nhờ ánh sao mờ mờ cô thấy ba người giờ chỉ còn lại hai, mà hai người

đó đều đang chăm chăm nhìn về phía căn nhà. Cô tính quay lại nói cho Lỗ Bá Phong biết, nhưng hần lại khẽ nói :

- Cứ tiếp tục làm những gì đang làm, đừng để mắt tới bọn đàn ông đó.

Hần không dùng “người” để chỉ thị bọn người ở bên ngoài, mà lại dùng hai tiếng “đàn ông” khiến cô gái lại mắc cỡ, cúi đầu tiếp tục lau dọn.

Lỗ Bá Phong liếc nhìn cô ta nói tiếp :

- Bọn chúng ba người bây giờ chỉ còn hai, có lẽ tên kia đang kiểm soát canh chừng ngõ sau... À, bây giờ chỉ còn một...

Cô gái lại sững sờ thắc mắc, hần không hề quay đầu nhìn thì tại sao lại biết được rõ ràng như vậy. Tính tò mò cũng nổi lên, cô muốn ngẩng đầu lên xem hần có nói thật không, nhưng Lỗ Bá Phong đã trầm giọng nhắc :

- Đừng quay người nhìn, ta biết là vì nghe được hơi thở của bọn chúng. Võ công chúng không cao, nên thở hơi mạnh.

Cô gái chợt cảm thấy con tim chìm xuống, bọn người biết võ công kia còn bị hần nghe được hơi thở, như vậy hơi thở của người không biết võ công như cô chắc cũng bị hần nghe thấy rõ ràng, lúc này chữ rửa hần tim đập nhanh chắc cũng bị... Mặt cô gái ửng đỏ.

Lỗ Bá Phong lại nói :

- Ta biết cô không ưa gì ta, nhưng ta cũng không muốn ở đây lâu, chỉ một lúc nữa thôi khi bọn chúng bỏ đi thì ta cũng sẽ bỏ đi.

Uống được nửa tuần trà, họ Lỗ lại móc túi ra một lạng bạc đặt lên bàn, nói :

- Ta cảm thấy đói, cô có thể kiếm chút gì cho ta ăn được không?

Cô gái không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng đi ra sau, tránh né tầm nhìn của người bên ngoài, rồi mang đến cho hần mấy chiếc bánh bao nguội lạnh. Cô ta một tay đưa bánh, một tay vơ tiền đút túi, rồi lại quay trở lại tiếp tục công việc quét dọn.

Họ Lỗ từ từ ăn uống nhấm nháp. Một hồi lâu liền đứng dậy nói :

- Có lẽ chúng không chịu được cái lạnh nên đã bỏ đi xa rồi, ta cũng không muốn làm phiền cô thêm nữa.

Cô gái vừa nghe câu nói đó, bỗng đứng thẳng người nhanh không kịp chớp mắt. Cô nhìn ra ngoài quả nhiên thấy không còn bóng người nào nữa.

Lỗ Bá Phong mỉm cười nói tiếp :

- Cảm ơn cô tiếp đãi.

Nụ cười của hần thân thiện quá, vui vẻ tươi tắn quá, nhưng có một cái gì nguy hiểm ẩn chứa bên trong.

Cô gái không đáp lại, chỉ gật đầu chào.

Lỗ Bá Phong quay người mở cửa bước ra ngoài.

Khi cả người hần vừa ra hết bên ngoài thì nghe “rầm” một tiếng, sau đó một tiếng “tách” khe khẽ tiếp theo. Hần bật cười khẩy, nghĩ rằng cô gái do quá sợ, nên vội vàng đóng cửa gài chốt, không muốn hần quay trở lại nữa. Tuy nhiên cô ta cũng có gan lắm mới đủ bình tĩnh tiếp đãi hần mà không lộ vẻ run rẩy sợ hãi ra ngoài. Nếu cô ta không chứa hần, không ban cho hần một chiếc giường êm ái ấm áp, thì hần cũng chẳng thêm ở lại. Hần sẽ về nhà trọ, nơi đó chắc ấm áp hơn. Kể Dư thân hình mảnh dẻ, cho nên lúc nào cũng sợ lạnh cộng thêm tính cẩn thận, thế nào cũng sẽ để lửa trong lò cháy ri rỉ qua đêm, đủ sưởi ấm cả phòng.

Thêm vào một cảm giác vô hình cứ thúc giục hần trở về nhà trọ.

Ngẩng đầu hít thở vài hơi khí, Lỗ Bá Phong kéo chiếc áo choàng bằng da thú lên sát cổ, thông dong cất bước đi. Vừa đi hần vừa nghĩ, bọn người chắc không chịu lạnh được nên bỏ đi, nhưng dù cho có đổi đầu

với bọn chúng hắn cũng không sợ. Cái lạnh làm cho hắn mang thêm bệnh lười, không muốn động tay động chân. Hơn nữa hắn đã nhìn thấy nhiều cảnh đâm chém và chết chóc rồi, thêm một cảnh nữa sẽ làm cho hắn chán ngán, không được vui vẻ trọn ngày.

Trong cuộc đời hắn chỉ ước mơ trở về vùng núi, chăn nuôi đàn ngựa mà ngày trước đã chạy thoát vào rừng sâu. Còn hứng thú nào thanh thản hơn là sáng sáng ngửi mùi sương sớm và nhìn mặt trời mọc, chiều chiều ngắm đàn ngựa gặm cỏ và nô đùa dưới nắng nhạt, tới tối lại nhìn mặt trời lặn và nhâm nhi ly trà.

Lỗ Bá Phong chợt thở dài một tiếng, có lẽ hắn đã già, bởi vì ước mơ của hắn hiện tại chính là ước mơ của một người già chỉ muốn ẩn dật sống một cuộc đời thanh nhàn. Hắn lắc đầu lẩm bẩm nói :

- Không thể nào, có thể vì ta làm bạn với mấy lão già ấy hơn hai chục năm nên bị nhiễm tư tưởng già nua của họ.

Họ Lỗ lại ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời đen thẫm, trăng sao đang soi đường cho hắn trở về nhà trọ. Nhưng chân hắn chợt dừng lại không đi tiếp nữa. Trong hơi khí lạnh ban đêm mà hắn vừa hít vào, có mùi bánh nướng của người bán hàng sớm xen lẫn với mùi người nặng nề. Hắn từ từ đưa mắt ngó về phía trước, quả nhiên có ba bóng người đang cầm kiếm tuốt trần đứng canh ngay trước nhà trọ của hắn. Ánh kiếm sáng lóe lên trong đêm.

Ba người theo dõi hắn, ba người mà hắn không quen biết, chỉ là mang thân phận lâu la bị người sai đi làm cái việc giết người.

Lỗ Bá Phong không có thù oán, và cũng không ghét bỏ họ. Họ chẳng khác gì hắn, nghe lệnh thi hành. Chỉ khác là người ra lệnh cho hắn với họ khác nhau.

Trong đêm tối chỉ có đèn nhiều sáng ít này, ba người kia không chết thì hắn phải chết.

Lỗ Bá Phong chưa muốn chết. Hắn chưa già như Kế Dư hay Bách Hộ, cũng không còn là chàng trai hai mươi tràn đầy nhựa sống. Nếu chết bây giờ thì còn quá trẻ, ước mơ của hắn chưa thành. Hắn còn bao nhiêu việc phải làm, bao lời hứa phải thực hiện.

Lỗ Bá Phong từ trong bóng tối bước ra nơi sáng do ánh trăng chiếu xuống.

Hắn vừa bước thêm bước nữa thì hai bóng người nhảy ra trong bóng tối, vung kiếm tấn công. Hai màn kiếm sáng rực góc đường.

Lỗ Bá Phong chưa rút kiếm, cũng không phóng đao. Vốn nổi tiếng là một con người nhanh nhẹn, hắn nhảy qua nhảy lại tránh né các thế kiếm. Một ánh kiếm nhắm đầu hắn bổ tới, Lỗ Bá Phong nhảy sang bên rồi xoay người đá vào gối đối phương. Cú đá không mạnh, chưa đến nỗi hạ sát đối thủ. Có lẽ hắn còn đang nhủ chút lòng thương hại, nên không mạnh chân.

Tên sát thủ loạn choạng ngã rồi đứng dậy ngay. Lỗ Bá Phong biết hắn không thể nhào vô tấn công tiếp, nên quay người nhảy tới chặn đường tên sát thủ thứ hai, giơ tay chụp thẳng vào tay cầm kiếm của đối phương. Tên sát thủ thấy hắn ngu ngốc dùng cánh tay thịt đánh với sắt thép, nên vội vàng vung tít kiếm tấn công nhanh hơn, mãnh liệt hơn.

Con người hấp tấp thường hay để lộ sơ hở, Lỗ Bá Phong chỉ chờ có nhiều đó, đổi trao thành quyền vừa tránh thế kiếm vừa quật mạnh vào mép tay ngược lại hướng của kiếm chiêu. Tiếp đó tay hắn thuận đà tổng vào cầm đối phương một cú thật mạnh. Nói hắn mạo hiểm hay liều mạng cũng không đúng, vì không ai có khả năng tay không chọi kiếm. Sở trường của hắn là nhanh. Chỉ có nhanh mới khiến đối phương đánh vào hư không mà cứ tưởng như đánh trúng.

Tên sát thủ bị đánh bật ngã ra sau, rồi cũng nhanh chóng bật đứng dậy bên cạnh tên thứ nhất.

Lỗ Bá Phong đưa mắt nhìn hai tên sát thủ. Một tên đầu gối trật khớp, đứng không vững lắc lư như thăng say rượu. Tên kia bị tạt quai hàm, đang há miệng ngáp ngáp để kéo xương hàm lại. Họ Lỗ nghĩ hai người đó không còn đủ khả năng tấn công, nên dần bước đi tiếp không thèm để ý đến họ. Hắn vừa đi vừa chợt nhớ ra còn kẻ thứ ba. Lúc này hắn thấy ba người, nhưng sao bây giờ chỉ có hai tên bị thương, còn tên thứ ba đang núp ở đâu? Nhất định tên thứ ba này không phải là con người tốt lành, bản lĩnh duy nhất của tên đó chắc phải là mưu mô xảo quyệt.

Lỗ Bá Phong đưa mắt nhìn quanh xem xét, mắt hắn chưa kịp đảo một vòng đã cảm thấy một luồng khí lạnh toát lan đến nhanh như chớp, cái lạnh không phải của khí trời, mà là cái lạnh của sắt thép. Lỗ Bá Phong không còn cách nào khác ngoài nhào mình lặn tới trước tránh né. Hắn phải nhào nhanh, nếu không sẽ trúng kiếm đối phương, nhưng nhanh cộng thêm vội vàng thành mất thế, ngã nhào.

Lỗ Bá Phong chưa kịp đứng lên đã thấy hai luồng kiếm từ đâu xẹt tới như một tia chớp mỏng giữa trời đêm. Hắn chợt nghĩ đến Kế Dư trong lúc tỷ thí cung nỏ, sự đời chỉ có trắng và đen, cho đối phương cơ hội thứ hai nghĩa là ban cho mình sự thất bại. Thất bại trong trường hợp của hắn hiện tại là chết...

Cái lạnh làm cho hắn mang thêm bệnh lười, nhưng cầu mong sự sống còn đem đến cho hắn những tài năng dị thường. Hắn vừa lặn người tránh né vừa vung tay ném hai ngọn phi đao ra. Hai tiếng thét đau đớn vang lên rồi tắt ngấm trong đêm.

Lỗ Bá Phong bật người đứng dậy, đôi nhãn quang vốn đã sáng càng sáng lên giống như hai ánh sao, như muốn soi rõ màn đêm để tìm kẻ thứ ba núp trong bóng tối ra tay lén lút. Bất chợt tay hắn vung lên, thanh kiếm đeo sau lưng được vung ra rồi trở về vỏ trong tích tắc, trước khi một tiếng thét của kẻ đang chết vang lên.

Họ Lỗ từ từ đi thu lại hai ngọn phi đao.

Cơn lạnh biến mất trong lúc quyết đấu, bây giờ lại trở lại với Lỗ Bá Phong.

Hắn rùng mình bước đi về hướng khu nhà trọ một cách uể oải.

* * * * *

Khu nhà trọ cũ kỹ, mỗi căn có phòng tắm, phòng ngủ và bếp núc riêng, chẳng khác chi một căn nhà. Nhà trọ còn khác khách điểm một điểm nữa là kẻ mướn phải trả chủ nhà tiền hàng kỳ, khoảng mấy mươi ngày chứ không tính từng ngày.

Lỗ Bá Phong, Kế Dư và Bách Hộ là những con người đặc dị, lối sống cũng đặc dị, thay vì ở trong khu nhà do lão Soái Phàm cấp cho, họ lại đi mướn một căn nhà, biệt lập cách xa với mọi người.

Không một ánh đèn chiếu ra từ cửa sổ, có lẽ hai lão già đã ngủ say.

Lỗ Bá Phong bước tới, tính mở cửa bước vào, bất chợt dừng lại hít một hơi đầy buồng phổi. Mùi khí vẫn bình thường, nhưng sao cái lạnh có vẻ khác lạ. Cái lạnh không tự nhiên, có lẽ điều gì đó không tự nhiên đang xảy ra trước mặt. Lỗ Bá Phong đoán không ra, cuối cùng cũng phải thu hết hơi ấm trong người đẩy cửa bước vào.

Trong bóng tối, Kế Dư và Bách Hộ ngồi như hai tượng đá lạnh, mặt đối mặt.

Lỗ Bá Phong đóng cửa, đi tới trước lò sưởi khơi lên ngọn lửa sắp tàn, một làn khí ấm áp lan tỏa.

Nhìn ngọn lửa nhảy múa trước mắt như những nàng tiên lửa tí hon đang múa điệu khúc nghệ thuật, hắn cảm thấy lòng ấm lên, ấm đến độ hắn trút bỏ binh khí và cởi chiếc áo khoác ra lúc nào không hay. Chiếc bùa hộ mệnh lộ ra, cùng với ánh lửa tỏa ra một thứ ánh sáng vàng, đỏ rực rỡ khi hòa vào với nhau.

Trước mặt nóng, nhưng sao sau lưng hắn lại cảm thấy lạnh. Lỗ Bá Phong tưởng cửa phòng mở, gió lạnh bên ngoài thổi vào, nhưng nhìn ra thì mọi cửa đều đóng kín mít. Họ Lỗ liền quay lại hỏi hai người bằng hữu :

- Hai người có thấy lạnh trong này không?

Hai người vẫn ngồi im lặng, nhìn nhau trờ trờ. Trong ánh lửa sáng rực, hắn thấy mặt Kế Dư vốn đã trắng càng trắng hơn, còn Bách Hộ vốn đỏ gay càng đỏ hơn, gân cổ nổi càng nổi hơn.

Đột nhiên ngọn lửa trong lò mà Lỗ Bá Phong vừa khơi lên vụt tắt đi, căn phòng trở nên lạnh ngắt. Ánh lửa duy nhất trong phòng có lẽ phát ra từ tấm bùa hộ mệnh trên cổ họ Lỗ. Tấm bùa chiếu ra một thứ ánh sáng vàng nhạt quá dị, chiếu lấp lánh, giống như một ánh lửa lẻ loi đang lắc lư chiếu, chứ không nhảy nhót như lửa trong lò.

Bách Hộ đứng phắt dậy, hai chân trâu của hắn dậm rầm rầm tiến gần tới Kế Dư, miệng gầm gừ :

- Người...

Tay vươn tới với thanh kiếm treo trên vách, mắt nhìn Kế Dư chăm chăm.

Kế Dư cũng nhào tới chụp lấy thanh đao trong đồng vũ khí ba người vút bừa trong góc phòng, rồi đứng thủ thế như sẵn sàng nghênh chiến.

Hai bằng hữu thân thiết bỗng nhiên trở thành kẻ thù, nhìn về mặt họ nhất quyết phải có kẻ sống người chết mới thôi.

Lỗ Bá Phong sững người trong giây lát vì thấy chuyện lạ, sau đó bình tĩnh, nhảy tới la lớn :

- Dừng... hai người bị quỷ ám à?

Họ Lỗ dùng hết bầy thành công lực để phát ra câu nói đó, khiến lời nói hần như mũi dùi xoáy vào tai Bách Hộ và Kế Dư.

Bách Hộ chùng chừ, nhưng rồi cũng phóng tới tấn công Kế Dư, chiêu nào chiêu nấy uy mãnh như muốn lấy mạng đối phương.

Kế Dư tuy nhìn bề ngoài yếu đuối, nhưng lúc này lại khỏe mạnh nhanh nhẹn dị thường, hoặc đưa binh khí chống đỡ hoặc chao người tránh né một cách linh hoạt.

Lỗ Bá Phong hét lên :

- Bách Hộ! Dừng tay!

Tiếng nói được vận dụng nội lực phát ra, lần nữa làm chững người, đôi mắt họ đang trừng mở chợt giật giật, nhưng chỉ thoáng chốc rồi thôi.

Lỗ Bá Phong lại hét :

- Dừng tay!

Bách Hộ không ngừng mà lại hùng hổ hét :

- Ta phải giết hần.

Lỗ Bá Phong không còn cách nào khác hơn là dùng hết sức nắm cổ tay Bách Hộ kéo lại. Họ Lỗ biết rằng mình tuy mạnh nhưng không mạnh bằng Bách Hộ, vả lại vừa rồi hần mới quyết đấu với ba tên sát thủ, sức lực chưa kịp hồi phục, nhưng hần chỉ còn biết hết sức cố gắng và hy vọng. Nếu hần không nỗ lực thì chắc chắn sẽ mất hai người bằng hữu thân thiết nhất.

Giữa bạn bè mấy chục năm với nhau, dù có xích mích gì đi nữa cũng không thể thù ghét nhau nhanh chóng như vậy.

Lỗ Bá Phong nghi ngờ, nhưng hần không có thời giờ suy nghĩ hoặc tìm lời giải thích thỏa đáng. Hần chỉ gồng mình kéo mạnh Bách Hộ.

Bách Hộ bị giật, bất ngờ loạng choạng muốn ngã, đôi mắt thất thần đổi hướng, nhìn chăm chăm vào ánh sáng vàng yếu ớt chiếu ra từ lá bùa hộ mệnh trên cổ hần.

Họ Lỗ lúc này không có thời giờ để suy nghĩ về thái độ và ánh mắt của Bách Hộ, bởi đến phiên Kế Dư đang hùng hổ phóng tới tấn công Bách Hộ. Lỗ Bá Phong lại nhào tới cản Kế Dư :

- Hãy bình tĩnh, Kế Dư! Dừng loạn động.

May thay Kế Dư có khổ người mảnh dẻ như cọng cỏ, dễ dàng cho loại người rắn chắc như Lỗ Bá Phong nắm giữ.

Cũng như Bách Hộ, mắt của Kế Dư bất chợt nhìn chăm chăm vào ánh sáng vàng nhạt toát ra từ lá bùa hộ mệnh của Lỗ Bá Phong.

Chận được hai bằng hữu đang hăm hè ăn thua đủ với nhau, Lỗ Bá Phong thở phào nhẹ nhõm. Hần còn đang chuẩn bị mở miệng giảng giải đạo lý, giáo huấn cho hai lão già kia một trận, không ngờ Bách Hộ đã nói trước, lăm băm như người vừa thức tỉnh cơn mê :

- Ta... ta không biết mình đã làm gì, chỉ thấy máu nóng nổi lên và muốn giết người.

Quay sang Kế Dư, Bách Hộ nói :

- Ta mong người đừng trách ta.

Một người cộc cằn, thô lỗ như Bách Hộ mà biết nói những lời đó, chẳng khác chi hần đang xin lỗi người khác, Lỗ Bá Phong đứng nhìn trong ngỡ ngàng.

Kế Dư thở dài một hơi, nói :

- Không ai có lỗi cả, ta không bao giờ trách người, chúng ta... chúng ta...

Bách Hộ nhanh nhẩu chen vào :

- Giống như bị quỷ ám vậy...

Lỗ Bá Phong nghe mấy chữ “quỷ ám” chợt nhớ lại lời nói vừa rồi của hần, hần cũng nói hai người bị “quỷ ám”, nhớ kỹ lại nữa, hần cũng đã từng nghe Ngô Lệ Giao nói đến hai chữ “quỷ ám”.

Nói đến thần thánh, quỷ ma là Lỗ Bá Phong lại nhìn xuống tấm bùa hộ mệnh mà cha già trao cho lúc trước. Hần nhủ mảy nghĩ ngợi, chẳng lẽ lá bùa này đúng là bùa hộ mệnh hay sao, nó có một lực huyền ảo gì đó có thể trị người bị quỷ ám hay sao?

Lúc kéo giữ hai người bằng hữu lại, Lỗ Bá Phong còn nhớ họ đều nhìn chăm chăm vào lá bùa, sau khi nhìn họ lại bình tĩnh trở lại như người bình thường. Lỗ Bá Phong chỉ lá bùa trên cổ nói :

- Chính lá bùa này đã cứu hai người.

- Người có điên không?

Kế Dư lắc đầu không tin, nói tiếp :

- Ta cho rằng đó là do chúng ta giận dữ quá mức mà thôi. Ta tức Bách Hộ ghi danh cho ta tỷ thí mà không hỏi ý kiến. Ta giận hần hối lộ người để thả chim bồ câu. Còn hần thì tức giận ta vì ta gàng bướng yêu cầu bắn lại để hần phải thua cuộc...

Lỗ Bá Phong lắc đầu, cười cười, nói :

- Người có thật sự tin những gì mình đang nói không? Nếu vậy người có thể giải thích tại sao trong khi hăng máu hai người lại bình tĩnh trở lại nhanh chóng như vậy? Do người đã bắn thắng và Bách Hộ được cuộc trong tích tắc chăng? Vả lại hai người là bằng hữu hơn hai mươi năm, theo như ta biết thì dù có chuyện gì đi nữa cũng không bao giờ rút binh khí sát phạt nhau như thế.

Hần nói một hồi, chợt ngưng lại đưa mắt nhìn hai người bạn một lượt, nói tiếp :

- Dù gì đi nữa, các người bị “quỷ ám” hay bị bùa mê, ta cũng dám chắc rằng lá bùa này đã thức tỉnh hai người.

Bách Hộ lẩm bẩm :

- Quỷ ám... Quỷ ám...

Kế Dư cắt ngang :

- Trên đời không có chuyện quỷ ám.

Lỗ Bá Phong chợt hỏi :

- Trong lúc tấn công Bách Hộ, người có cảm giác như thế nào?

Kế Dư đáp :

- Ta chỉ muốn giết hần.

- Có phải đó là điều người thật sự muốn hay không?

Kế Dư ngập ngừng, quả thật lão chẳng bao giờ có ý nghĩ như vậy, cho dù Bách Hộ hồ đồ tới đâu, bất quá lão chỉ đem bất trối chặt vào cột đánh một trận đổ lưng thôi, chứ lão không có trái tim đen để đi giết bạn.

Lỗ Bá Phong nói :

- Bách Hộ lúc tấn công ngươi cũng nói hắn muốn giết ngươi. Nhưng đó là điều ta biết chắc hai ngươi thật sự không muốn. Mà là điều ước muốn của kẻ khác...

Kế Dư hỏi :

- Ai lại muốn Bách Hộ và ta chết chứ?

- Rất nhiều người.

Bách Hộ chợt lên tiếng :

- Nhất định là lão Khôi Cung. Cả thành này chỉ có lão pháp sư đó biết bùa phép để làm mấy trò đó.

Kế Dư nói :

- Lão là tay chân của Mã Đạt Kha, ta đoán chắc là do hắn gây ra.

Lỗ Bá Phong cúi đầu ngẫm nghĩ, quả thật vấn đề này không đơn giản chút nào. Cả hai vị bằng hữu nêu ra kẻ chủ mưu cũng có lý, nhưng hắn cảm thấy có điều gì đó không đúng. Họ là những người đã già, không được làm trưởng lão thì chớ lại còn bị sa thải. Đó là một điều thất vọng lớn và nhục nhã nữa, đâu có gì tổn thất bằng. Không cần phải cầm đao giết, họ cũng đang chết dần chết mòn trong tâm hồn. Không có cái chết nào đau đớn hơn cái chết dần chết mòn trong thất vọng và nhục nhã. Thế mà người nào đó lại muốn xác thịt họ chết, chứ không phải tâm hồn chết... hoặc là cả xác thịt lẫn tâm hồn đều chết...

Lỗ Bá Phong ngẩng đầu nhìn lên nói :

- Đi, chúng ta đi!

Kế Dư hỏi lại :

- Đi đâu?

Bách Hộ trở mắt nhìn :

- Chạy trốn ư? Ta không phải là kẻ hèn nhát mà cần chạy trốn.

Lỗ Bá Phong nhìn Bách Hộ không chớp mắt, lần đầu tiên hắn thấy lão to xác này biết suy nghĩ. Có lẽ nếu hắn để Bách Hộ mê mẩn lâu thêm một chút chắc lão sẽ thông minh thêm nữa. Họ Lỗ lắc đầu nói :

- Không phải chạy trốn. Mà đi tìm ai là kẻ chủ mưu muốn ám hại chúng ta.

Bách Hộ hùng hổ :

- Ta nói nhất định là Khôi Cung. Chúng ta cứ đến nơi lão ở giết quách lão đi là xong mọi phiền phức.

Kế Dư nói :

- Giết lão đi cũng chẳng ích gì, vì sau lão còn có Mã Đạt Kha. Giết Mã Đạt Kha đi mới là xong chuyện.

Nhìn hai lão bằng vừa hết đánh nhau lại cãi cọ giành co ai đúng ai sai, Lỗ Bá Phong muốn điên đầu liên hét lớn :

- Im! Hai ngươi im đi để nghe ta nói.

Hắn là người trẻ nhất, trẻ hơn gần hai chục tuổi, thế mà lại lớn tiếng quát tháo hai lão già khiến cả hai ngẩng người ra, im lặng không lên tiếng.

Lỗ Bá Phong biết mình cũng quá đáng, nhưng hắn vốn muốn la hét để khỏi điên đầu về thái độ lâu lâu biến thành trẻ nít của hai vị bằng hữu, nên hắn cũng không thấy hối hận mà mở lời xin lỗi. Hắn nói :

- Chúng ta chỉ giả vờ bỏ chạy.

Bách Hộ bĩu môi :

- Cách của người hèn nhát quá.

Kế Dư gật gù suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Hẳn nói cũng đúng. Dù có muốn giết hai người kia cũng không dễ. Lời nói hai ta không chứng cứ, có muốn nhờ lão Soái Phàm giúp cũng không được. Nếu muốn kẻ địch từ trong tối chui ra sáng thì phải giả vờ chạy, có nghĩa là chúng ta rút vào bóng tối.

Bách Hộ vẫn khẳng khái :

- Ta không phải là loại người thích quay đầu bỏ chạy.

Kế Dư đáp :

- Ta thấy nhiều lần người quay đầu chạy vắt giò lên cổ.

Bách Hộ lập tức nổi giận hùng hổ nói :

- Người thử kể ra một lần ta nghe xem, hay người chỉ là kẻ thích nói dối.

Kế Dư vẫn điềm đạm nói :

- Lần ở trên núi, người vật lộn không lại con cạp cái to lớn, phải quay đầu bỏ chạy lấy mạng. Đó không phải là một lần người quay đầu bỏ chạy hay sao?

Bách Hộ đỏ mặt cắt ngang :

- Đó là chuyện khác.

Họ lại cãi nhau như hai đứa con nít.

Lỗ Bá Phong nói :

- Chúng ta chạy vào rừng ít hôm, ở trong đó có một con suối nghe nói có thể đãi ra vàng.

Nghe nói tới vàng bạc, hai mắt Bách Hộ sáng lên :

- Vậy thì đi!

Lão đưa tay vuốt vuốt cọng ria mép, mắt nhìn xa xa nói tiếp :

- Ta sẽ giàu có! Ta sẽ thành người giàu có!

Lỗ Bá Phong thấy mọi người đồng ý với kế sách của mình, liền vui vẻ nói :

- Vậy thì ta đi mua ngựa và lương thực để lên đường.

Bách Hộ quay đầu lại dặn thêm :

- Đừng quên mua dụng cụ đãi vàng.

Kế Dư nhìn Lỗ Bá Phong mỉm cười. Hắn chỉ nhún vai thay cho câu trả lời.

6. Chương 6: Hình Ngựa Trong Tam Giác

Cát Vệ đứng giữa một căn phòng đầy máu. Những vết có máu vòng trên vách chắc có lẽ là do kiếm hoặc đao ngắn chém ngang. Những vũng máu trên sàn, và nhất là những vết thương sâu trên mình một người đàn bà trung niên cho biết bà ta bị đâm bằng một thứ vũ khí sắt bén. Miệng vết đâm ngắn chừng một phân, đâm xuyên qua người, chỉ có kiếm mới có thể đâm xuyên qua thân hình đầy đặn của người đàn bà này ngọt xớt như vậy.

Kế bên xác người đàn bà là một người chàng trai trẻ đang ôm mặt khóc nức nở.

Người cận vệ kế bên Cát Vệ nói :

- Thế là rõ, trong lúc nổi giận, tên này rút kiếm đâm chết mẹ mình.

Quay lại nhìn tên lính của quan nha, người đó nói thêm :

- Ta không hiểu người vờ bọn ta đến đây làm gì? Chuyện này các người cũng có thể giải quyết được. Bọn ta chỉ nhúng tay vào khi có nhiều người bị chết.

Tên lính lắc đầu :

- Vụ này có nhiều hơn một xác chết.

- Thêm người chết nữa à?

- Phải! Một xác ở đây, những xác kia ở nơi khác.

Cát Vệ nhìn xung quanh một lượt nữa, một vách tường đầy máu, vách bên kia đầy ngăn kệ, lọ hũ chứa lá và rễ cây, xác thú, ngà voi, nanh cọp... trên bàn còn có một thứ trái cây đã được phơi khô, màu nâu đen, vỏ nhăn nheo. Cát Vệ nói :

- Bà ta làm nghề thuốc thì phải!

Tên lính gật đầu :

- Một thầy thuốc có tiếng.

- Mấy người chết kia cũng là thầy thuốc sao?

Tên lính lại gật đầu :

- Ba người đàn ông, một đàn bà. Hai người do khách hàng giết, một người do vợ giết, còn bà này thì do chính con trai giết.

- Bọn họ có quen biết nhau không?

- Con trai bà này nói quen biết một trong ba người chết kia.

Cát Vệ đi ra phía sau, mở cửa thò đầu ra thấy một khu vườn không lớn lắm, thoang thoảng mùi hương, có lẽ dùng để trồng thuốc, vì đang mùa đông nên chỉ thấy cây cối trơ trụi, như không còn sức sống vì cái lạnh.

Khi nhìn kỹ lại thì thấy xen lẫn trong đám cây đang chết vì lạnh đó có vài cây có vẻ cứng cáp khác thường, như đang chuẩn bị sinh sôi nảy nở khi mùa xuân đến. Nhìn đám cây kia khiến Cát Vệ liên tưởng đến bọn người Soái Phàm hiện này, và cơn lạnh là Mã Đạt Kha đến khiến họ phải chết rụi.

Ở miền Bắc này, người của Soái Phàm rất có tiếng và được tín nhiệm từ lâu, họ giúp quan nha truy bắt thủ phạm của các vụ giết người, vừa nhanh chóng vừa có hiệu quả. Cho nên khi vụ án nào có từ hai nạn nhân trở lên, hoặc là chết hoặc là sắp chết, là họ mời người Soái Phàm đến giúp sức. Ngược lại, quan nha trả chút tiền thù lao cho họ. Phần lớn Soái Phàm đều không lấy tiền, nhưng nếu kiếm được lợi phẩm như vàng bạc châu báu từ hung thủ bị chết bỏ lại thì thường thường lão để cho người của mình lấy tự nhiên. Quan nha cũng không dám hỏi. Nhưng loại người như Lỗ Bá Phong và mấy lão già thủ hạ khi xưa của Soái Phàm thì nhất định không bao giờ làm như vậy. Họ có luật lệ riêng, một thứ luật lệ đã được khắc sâu trong não. Còn những người trẻ mà sau này Soái Phàm thu thập thì lại khác, lối sống và tư tưởng đều khác. Già hay trẻ, kẻ nào dưới trướng của Soái Phàm đều kính phục nể sợ lão ta. Lão tuy nghiêm khắc nhưng rất đàng hoàng, tốt bụng, lo cho thuộc hạ như những cây thuốc kia tuy không ngon ngọt nhưng được trồng để giúp ích cho đời, cứu kẻ bệnh hoạn.

Những loại thuốc quý thường là những loại không những có thể chịu đựng được mùa đông, mà còn hấp thụ khí hàn làm nguồn sống để sinh sôi nảy nở...

Nghĩ đến Soái Phàm, Cát Vệ thầm thở dài khi nhớ đến mấy lời nghiêm khắc :

“Không được gặp ta!”

Cửa mở khiến cho cơn lạnh có dịp ùa vào, Cát Vệ vội kéo cửa đóng lại, bất chợt mắt hắn bắt gặp một ký hiệu hình tam giác, từ trong tam giác đó có con ngựa uy phong bước ra. Cát Vệ nhớ mang máng đã từng thấy qua ký hiệu này, nhưng nhất thời không nhớ ra đã thấy ở đâu.

Người lính đứng kế bên bắt đầu nói tiếp :

- Tôi nghĩ người đàn bà này biết trước mình sẽ gặp nguy hiểm, vì trước khi chết bà ta làm những chuyện không được bình thường cho lắm.

Cát Vệ quay người hỏi :

- Không bình thường là sao?

Người lính gạt đầu, chỉ người trai trẻ đang ngồi khóc nói :

- Những người hàng xóm nói hắn là người rất thương mẹ, chưa bao giờ nổi giận dù với một con kiến. Hắn vốn là người rất thật thà. Đại gia có thể hỏi hắn.

Cát Vệ tiến tới gần người trai trẻ hỏi :

- Người cho ta biết chuyện gì đã xảy ra?

Người trai trẻ ngẩng đầu lên thấy người nói chuyện với mình cũng còn rất trẻ, bất quá chỉ lớn hơn hắn bốn, năm tuổi. Hắn vừa khóc vừa nói :

- Tôi... tôi đang ngồi trong phòng... tự nhiên cảm thấy bức dọc... rồi nổi giận... chỉ muốn cầm dao giết người... đâm... đâm... đâm... Sau đó thì thấy mình ở ngoài này, bên cạnh xác mẹ tôi đầy máu...

Cát Vệ lại hỏi :

- Người có biết tại sao mình nổi giận không?

- Không!

- Ta nghe nói mẫu thân người biết trước có điều không lành xảy ra, người có thể nói cho ta biết những gì người biết được không?

Chàng trai trẻ nhìn Cát Vệ lần nữa, rồi nói :

- Tôi chỉ biết bà ta tự nhiên trở nên sợ hãi, không muốn mở tiệm buôn bán nữa... và cũng ít khi ra khỏi nhà. Chúng tôi hết tiền... không tiền thì không có củi đốt... phòng tôi trở nên lạnh lẽo. Có lẽ vì lý do đó tôi nổi giận...

Hắn lại khóc, không nói tiếp được nữa.

Cát Vệ đứng lên nói với người lính :

- Giải hắn đi!

Người lính vẫy tay, lập tức có hai ba người lính khác đi vào kéo tên trai trẻ đi.

Người cận vệ cùng đi với Cát Vệ vội đi đến bên chàng hỏi :

- Người tính nhúng tay vào chuyện này sao?

Cát Vệ hỏi ngược lại :

- Người không muốn sao?

Người cận vệ nhìn chàng từ đầu đến chân rồi nói :

- Ngày mai người của Soái Phàm bị giải tán, ông ta không còn quyền lực. Người cũng không có quyền lực...

Cát Vệ mỉm cười :

- Bởi thế ta mới nhúng tay vào chuyện này hôm nay.

- Soái Phàm bảo người làm thế à?

Cát Vệ lắc đầu. Chàng quay người bước ra ngoài. Đưa tay đẩy cánh cửa, chợt Cát Vệ quay đầu lại hỏi :

- Nếu thấy thích người có thể theo ta tìm hiểu việc này cho vui.

Người cận vệ kia lưỡng lự một lúc. Gã vốn là người của Mã Đạt Kha đem đến thay thế cho người của Soái Phàm. Dĩ nhiên gã không thích người của Soái Phàm, nhưng tính tò mò lại kích thích. Gã cũng không biết nhiệm vụ của mình ở nơi này là gì, thay thế người khác thì cách tốt hơn là thấy người ta làm sao mình làm như vậy. Gã thấy Cát Vệ hỏi hết câu này đến câu kia, như đang muốn điều tra vụ án này. Có thể nhiệm vụ của gã cũng như vậy... Gã chậm chạp di động thân hình bước theo Cát Vệ.

Họ lên ngựa đi tới những tiệm thuốc ở phía tây thành, tất cả đều bỏ hoang, không người ở. Hình như họ biết có họa nên đã bỏ cửa chạy lấy thân.

Cát Vệ để ý thấy bên cột cửa sau ở mỗi nhà đều có một dấu hiệu con ngựa bước ra từ hình tam giác. Chàng chưa nhớ ra đã gặp ký hiệu ở đâu, nên không nói cho tên cận vệ đi theo với mình nghe.

Cuối cùng họ đến khu đồi cao ở phía tây bắc thành, nơi đó tọa lạc một tòa nhà to lớn, có lẽ là của người giàu có. Xa xa có thể nhìn thấy mái ngói màu đỏ của tòa nhà đó.

Đường vào quanh co, hai hàng cây to lớn mọc hai bên đường. Khi đến trước nhà thấy có một khoảng sân rộng lớn được làm bằng loại đá xanh mắc tiền. Nhà lớn nhưng không có người làm hay nô bộc chạy ra đón khách. Bốn phía vắng vẻ không một bóng người.

Cả hai cột ngựa nơi gốc cây rồi đi đến trước cửa. Cát Vệ tính giơ tay gõ, nhưng chợt nhìn thấy mấy vòng xích sắt quấn quanh ổ khóa.

Họ đi vòng qua cửa sổ, cũng thấy song sắt mới được dựng lên không lâu.

Một lão già chột mắt, quần áo bụi bặm, tóc như rế cây, đẩy chiếc xe gỗ chậm chạp từ phía sau đi tới. Lão dừng lại, mở to con mắt độc nhất nhìn hai người.

Cát Vệ quay người bước tới chào rồi hỏi lão :

- Bọn tại hạ muốn tìm chủ nhân tòa nhà này.

- Đi rồi.

Lão mở miệng nói để lộ hai bốn cái răng xám vàng, hai cái ở hàm trên, hai cái ở hàm dưới. Hai hàm răng của lão đã rụng gần hết, chỉ còn lại bốn chiếc, những chiếc răng còn lại nhìn trơn trượt, yếu ớt, chắc có lẽ sẽ rụng trong vòng một, hai tháng.

- Đi rồi? Đi đâu?

- Đi mất rồi! Với tất cả tài sản bỏ trên hai chiếc xe ngựa.

- Họ đi khi nào?

- Bốn ngày trước... Không... năm ngày trước...

Người cận vệ đi cùng với Cát Vệ bước tới, hỏi :

- Lão là ai?

Lão già nhóp nhép miệng đáp :

- Người làm vườn... người làm vườn duy nhất còn lại thì đúng hơn.

Cát Vệ hỏi :

- Chủ nhân lão tại sao phải đi? Có phải gặp nguy hiểm không?

- À đúng, chỉ cần hai chữ cũng có thể diễn tả. Nguy hiểm!

Tên cận vệ đi cùng với Cát Vệ, không muốn thua kém, hỏi :

- Còn chữ nào diễn tả tình trạng của chủ nhân lão nữa không?

Lão già nheo mày suy nghĩ :

- Sợ hãi!

Cát Vệ chen vào :

- Sợ điều gì?

Lão già nhìn hai người, nhún vai một cái nói :

- Không biết! Mùa đông sắp hết rồi, lão còn nhiều việc phải làm để chuẩn bị cho mùa xuân, nên không có thời giờ rảnh rỗi để ý đến những gì chủ nhân sợ hãi.

Lão nói xong, định quay người bỏ đi.

Tên cận vệ đi cùng với Cát Vệ giơ tay chặn lại, tiếp tục hỏi :

- Lão ở trong tòa phủ này chứ?

Lão già lắc đầu, chỉ một chấm đen đen xa xa nói :

- Lão ở đó... gần bìa rừng!

Lão lắc đầu, cười mỉa mai, lẩm bẩm nói tiếp :

- Bọn người giàu có khác, nhiều của nhiều bạc, mua mấy thứ tầm phào mà gọi là sang tốt, đã vậy tối ngày tụ tập lại ăn uống rồi lại sinh sợ hãi.

Một lần nữa, Cát Vệ hỏi :

- Sợ hãi điều gì?

Lão già trợn tròn con mắt độc nhất, nhìn chàng trắng trợn hỏi :

- Lão có được trả tiền không? Nếu không thì lão còn nhiều việc phải làm còn hơn là đứng giữa trời lạnh trả lời những câu hỏi lảm nhảm mà không được tiền.

Tên cận vệ nghe nói liền nổi xung :

- Người muốn tiền phải không? Ta cho người một nhát kiếm xuống âm ty, thử xem người còn dùng tiền được không?

Trong khi tên cận vệ hùng hổ, Cát Vệ thọc tay vào bọc móc ra chút bạc vụn nhét vào tay lão nói :

- Bây giờ lão có thể nói rồi chứ?

Lão già gật đầu :

- Tháng trước lão phải nghỉ việc mấy ngày vì đứa con gái út đám cưới, sau khi trở về thì thấy lão chủ nhân mua ba con chó lớn dùng để canh cửa. Lão hỏi Lưu Tam về việc đó...

- Lưu Tam là ai?

- Lưu Tam là tên giúp việc trẻ tuổi của lão. Sau đó hắn cũng bỏ việc... Hắn nói lão chủ nhân không muốn ra khỏi nhà, bởi có người đang âm mưu ám hại.

Lão chủ nhân cả ngày lẫn đêm ở trong thư phòng. Bên ngoài có ba con chó gầm gừ hung dữ canh chừng. Cách đây năm ngày, ba con chó tấn công lão chủ nhân, nhưng may mắn lão chủ nhân chạy vào được thư phòng đóng cửa lại. Khi mọi người nghe tiếng ồn ào chạy tới xem thì ba con chó cắn xé giết chết lẫn nhau.

Máu bắn đầy trên tường, lão và Lưu Tam phải lau chùi cả ngày mới hết. Chỉ có cảnh chó chết thôi đã khiến lão chủ nhân kinh hoàng rồi.

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp :

- Khủng khiếp lắm phải không? Lão nghĩ là do căn nhà to lớn kia, mọi thứ trong ngoài đều lót đá lạnh ngắt, chính cái lạnh đã khiến lũ chó nổi điên.

- Cuối cùng chủ nhân của lão rời bỏ nơi này?

- Vào chiều ngày hôm đó.

Lão già cười thích thú, nhe bốn cái răng xám vàng, nói :

- Nếu các người nhìn thấy lão chủ nhân lúc đó... người mang đầy bùa phép... từ đầu tới chân... mắt ngó lão liên... miệng lẩm bầm niệm chú... lão có thể nghe thấy lời niệm từ xa xa...

Lão ngửa mặt cười ha hả.

Tên cận vệ nhìn Cát Vệ, hỏi :

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Cát Vệ nói :

- Chúng ta vào trong.

- Phá cửa vào?

Cát Vệ gật đầu.

Tên cận vệ đi theo Cát Vệ bây giờ cảm thấy hứng thú trong nhiệm vụ mới của mình. Hắn rút thanh kiếm từ sau lưng ra, vẽ dấu ý hiện trên mặt, miệng nói khoe khoang :

- Đây là thanh kiếm có thể chém sắt như chém bùn.

Hắn vung lên chém xuống. Quả nhiên mấy vòng sắt quanh ổ khóa bị cắt đứt.

Lão làm vườn thấy vậy kêu lên :

- Các người làm gì vậy?

Tên cận vệ quay lại, gân xanh nổi lên cần cổ, tay vung vẩy thanh kiếm quát :

- Bọn ta thừa lệnh điều tra vụ án, nếu người cản ngăn thì chuẩn bị chết đi.

Lão già thấy hắn hung tợn quá, trong lòng phát sợ, mặt tiu ngầu, lẩm bầm nói :

- Lão chỉ hỏi thôi, làm gì dữ vậy?

Nói xong lão lại đẩy chiếc xe gỗ đi về trước.

Tên cận vệ đẩy cửa bước vào. Cát Vệ bước theo sau.

Đúng như lão làm vườn nói, tòa nhà này được dựng lên bằng gỗ quý, gạch đá quý, trên tường còn để lại những bức tranh cổ. Một khoảng tường có màu hồng nhạt, rõ ràng là vết máu chó chưa được chùi sạch. Kế bên có một cánh cửa, chắc dẫn vào thư phòng.

Cát Vệ đẩy cửa thư phòng bước vào. Kệ sách bao bọc quanh phòng, trên bàn viết còn có một thứ trái cây nâu đen nhăn nhúm vì phơi khô, giống như loại trái cây mà chàng đã thấy ở nhà người đàn bà bị giết. Trên một kệ sách chứa toàn hũ, lọ của rễ cây, lá cây, bộ phận súc vật.

Cát Vệ lại quay mắt nhìn trái cây khô để trên bàn, tò mò thắc mắc, không biết nó có hiệu dụng gì. Tính tò mò kích thích trong lòng đã lâu, nhưng vì không biết nó là thuốc hay là độc, giết người hay giúp người nên chưa dám đụng đến.

Nếu là thứ quý thì tại sao chủ nhân của nó lại bỏ lại?

Cát Vệ không cầm lòng được, xé giấy bọc lấy trái khô lạ đó bỏ vào túi.

Không tìm thêm điều gì mới mẻ, hai người quay trở ra, lên ngựa trở về.

Họ phóng ngựa đi trong im lặng, không ai nói với ai lời nào. Cát Vệ cũng không bàn bạc về những điều đã thấy, đã nghe. Họ ghé lại một túp lều ăn uống.

Tên cận vệ cuối cùng không chịu được sự im lặng giữa hai người, lên tiếng hỏi :

- Người nghĩ thế nào về vụ này?

Cát Vệ đi điều tra không phải tìm nguyên nhân vì sao bọn thầy thuốc bị giết hay bỏ trốn, mà là về dấu hiệu con ngựa trong hình tam giác ở nhà những người đó. Nó chính là nguyên nhân mà bọn thầy thuốc bị giết. Nhưng nó đại diện cho bang phái, hay cho cái gì? Đó mới là điều chàng muốn tìm hiểu. Chàng chỉ im lặng suy nghĩ chứ không đáp lời tên cận vệ.

Tên cận vệ lại nói :

- Lão làm vườn nói là lão chủ nhân của lão đeo đầy bùa và còn niệm thần chú luôn miệng. Người nghĩ điều này có liên quan tới ma quỷ bùa phép không?

Cát Vệ đáp :

- Có thể!

- Chuyện này không thể nào tin được. Trên đời làm gì có ma quỷ?

Cát Vệ dùng giọng điệu của Lỗ Bá Phong trả lời :

- Trên đời có rất nhiều chuyện có thể xảy ra.

Đối với Cát Vệ đó chỉ là câu nói qua loa cho qua chuyện, chứ không có ý nghĩa sâu xa như Lỗ Bá Phong. Không ngờ tên cận vệ lấy làm quan trọng. Hắn nói :

- Nếu vậy thì ta phải về nhờ lão pháp sư Khôi Cung giúp đỡ.

Nói xong hắn đẩy ghế đứng lên đi ra cửa.

Cát Vệ cũng không buồn ngăn cản hắn, trong đầu chàng còn đang suy nghĩ mông lung. Nếu chàng chỉ cần nhớ ra nhìn dấu hiệu đó ở đâu...

Bất chợt Cát Vệ nghe tên cận vệ hét lên một tiếng đau đớn. Thân người hắn đang loạng choạng lùi vào trong tủ quần áo, máu chảy thành vòi nơi cổ. Ba bóng người đen ngòm: quần áo đen, đầu trùm kín bằng vải đen, mặt được bịt bằng vải đen. Một trong ba bóng đen vung dao rạch ngang bụng tên cận vệ. Hai tên kia phóng tới bàn chỗ Cát Vệ đang ngồi.

Lúc thấy tên cận vệ loạng choạng lùi từ ngoài vào cửa, Cát Vệ đã chuẩn bị, tay để đốc kiếm. Khi hai bóng đen phóng đến, chàng đứng lên đẩy bàn về phía trước để cản bước chân họ chậm lại, rồi rút kiếm đứng thủ thế. Nhớ lời Lỗ Bá Phong đã nói về thế đứng của mình, Cát Vệ nới khoảng cách giữa hai đầu gối một chút, bảo đảm sự cân bằng khi mình xoay chuyển ra chiêu.

Một thế kiếm nhắm cổ chàng đâm tới, Cát Vệ xoay người sang bên, gạt kiếm. Bóng đen mất đà ngã chúi về trước. Một chiêu kiếm đỡ gạt thành công, Cát Vệ tính rút kiếm về thủ thế chuẩn bị đỡ gạt tiếp, nhưng thấy một khoảng yếm hầu của đối phương để lộ ra, đường kiếm của chàng rút về liền đổi hướng, chém ngược lên không tiện luôn cổ họng đối thủ.

Bóng đen tắt thở trước khi ngã xuống kêu “thịch” một tiếng khô khốc trên sàn tủ lầu.

Một ánh kiếm khác lại lóe lên, Cát Vệ lùi lại giữ một khoảng cách an toàn với ngọn kiếm của đối phương. Sau đó kiếm của chàng cũng vung lên, tiến tới tấn công ngược lại, gạt kiếm rồi chém.

Một vòi máu bắn ra, một bàn tay rớt xuống đất giật giật, một tiếng hét thảm vang lên.

Bóng đen thứ ba vừa kết liễu tên cận vệ xong, nghe tiếng hét thảm thiết đó cũng phải giật mình, vung tay phóng cây dao trong tay về phía Cát Vệ. Có lẽ hắn hoảng sợ nên không nhắm không trúng đích, mũi dao sượt ngang tai Cát Vệ, cắm phập vào tường.

Bóng đen bị mất bàn tay, loạng choạng thả kiếm, đưa tay lạnh lặn ôm lấy tay bị thương đang túa máu chạy ra ngoài cửa. Tên kia cũng không còn tâm trí ở lại, chân chừ nhìn Cát Vệ một cái rồi cũng phóng người chạy theo sau.

Cát Vệ chạy tới bên tên cận vệ, thấy hắn đã tắt thở, người lạnh ngắt, xung quanh loang loáng một vũng máu. Chàng lại chạy tới chỗ bóng đen bị chàng chém chết, đưa chân hất xác hắn nằm ngửa lên, rồi cúi xuống gỡ khăn bịt mặt ra.

Một người hoàn toàn xa lạ, chàng không hề quen biết.

Một tiếng thở nặng nề vang lên khe khẽ sau lưng.

Cát Vệ quay người lại thì thấy tên chủ quán đang hoảng sợ nhìn cái xác.

Chàng hỏi :

- Người biết người này sao?

Tên chủ quán gật đầu.

Cát Vệ hỏi tiếp :

- Hắn là ai?

Chủ quán nuốt nước bọt lấy lại tinh thần rồi mới đáp :

- Hắn... hắn thường đến đây uống rượu...

- Hắn tên gì?

Tên chủ quán lắc đầu :

- Không biết tên! Nhưng hắn thường đi chung với nhóm người của... của...

đệ nhất kiếm gì đó.

- Tư Mã Đô?

Tên chủ quán lại lắc đầu nói :

- Không biết tên, chỉ biết là đệ nhất kiếm của đại gia họ Mã.

Không cần hỏi thêm, Cát Vệ biết tên này là tay chân do Tư Mã Đô phái đến giết chàng. Không nói không rằng, chàng móc túi lấy ít bạc trả cho chủ quán, rồi bước ra ngoài.

Tên chủ quán đứng ngó người nhìn hai cái xác và bàn tay người trên sàn, máu đọng thành vũng, không biết phải làm sao, nói làm sao khi quan nha đến.

Bất chợt tên chủ quán nhớ chàng trai trẻ vừa rồi có thể là người của quan nha, liền chạy ra ngoài gọi lại. Nhưng chàng đã đi xa, dù hắn có gọi khẩn cổ chàng vẫn không nghe.

Cát Vệ rời từ quán đi không định hướng, chàng cứ đi lang thang suy nghĩ mông lung. Khí trời có lạnh lẽo tới đâu chàng cũng không cần biết. Còn mấy canh nữa là chàng bị giải tán, tự mình phiêu bạt giang hồ. Soái Phàm không nói là dẫn chàng theo... lão chỉ nói “Đừng gặp ta!”

Cát Vệ đã cảm thấy lạc lõng bơ vơ như trẻ bị bỏ rơi, lại thêm cái chết của tên cận vệ và phát hiện mình đang bị người ta truy giết, khiến chàng lo sợ không biết đi đâu, làm gì. Chỗ ở hiện tại chắc đã bị người canh chừng, muốn đi gặp lão Soái Phàm giải bày nhờ lão giúp đỡ cũng không được. Chính lão và Lỗ Bá Phong đã nói là không nên gặp lão. Trong cuộc đời gian nan này, ai chứ hai người đó thì Cát Vệ rất tin. Lời nói của họ như đinh đóng cột.

Chắc chắn Mã Đạt Kha đã ra lệnh cho Tư Mã Đô truy giết chàng. Chàng phải làm sao bây giờ? Chống chọi lại để tìm một con đường sống ư? Giống như lão Soái Phàm đã nói, chàng không đủ sức để chống lại loại người như họ Mã...

Đảo mắt nhìn xung quanh, Cát Vệ thấy mình đang ở bìa rừng ở ngoài thành, một khu đồ nát mà dân nghèo không nhà không cửa thường hay tìm đến trú thân tránh gió che mưa. Chàng cũng tìm cho mình một chỗ trú thân, một căn nhà bỏ hoang xiêu vẹo tồi tàn. Tuy trống hoác, nhưng có vài vách gỗ ọp ọp có thể dùng để tránh gió đông buốt giá.

Trời có lẽ là gần nửa đêm, Cát Vệ nằm xuống, kéo cao cổ áo và bắt đầu nhắm mắt ngủ. Đi lang thang cả buổi chiều chàng đã mệt lả người. Chỉ có ngủ chàng mới có thể quên đi tất cả, hy vọng khi tỉnh dậy tinh thần sẽ sáng khoái và sẽ tìm ra cách giải quyết thích đáng.

* * * * *

Một bóng người xuất hiện loáng thoáng che mất ánh trăng khuya mờ nhạt khiến Cát Vệ giật mình tỉnh giấc ngủ chập chờn, bật người ngồi dậy.

Nhìn kỹ lại, chàng thấy đó là một tên ăn mày rách rưới, bẩn thỉu, mặc dù mặc nhiều lớp áo rách nhưng hắn vẫn nhìn gầy nhom gầy nhách.

Người đó nhìn chàng ngại ngùng, khàn khàn nói :

- Người có tiền lẻ cho kẻ nghèo này vài xu?

Cát Vệ thắc mắc, người nào đã vào đây ngủ thì không thể giàu có được, tại sao hắn lại sè tay xin tiền chàng?

Trong lúc chàng thò tay vào túi móc tiền, tên ăn mày đó bỗng nhiên chồm tới, trong tay đang cầm một con dao nhỏ. Cát Vệ lách mình né tránh mũi dao, tay giơ lên bóp chặt lấy mạch môn tay cầm dao của tên ăn để hắn phải bỏ rơi dao xuống, còn tay kia tổng cho hắn một cái vào cằm.

Tên ăn mày ngã xuống đất nghe nặng nề, đầu đập vào vách gỗ xiêu vẹo, nhưng vẫn lồm cồm bò dậy.

Cát Vệ nhìn hắn nói :

- Cởi đồ ra!

Tên ăn mày há miệng, trợn mắt nhìn Cát Vệ, không hề nhúc nhích.

Cát Vệ nhắc lại :

- Cởi đồ ra nếu ngươi không muốn chết.

Tên ăn mày bắt đầu run rẩy, ngừng ngại chưa muốn cởi đồ.

Cát Vệ bèn dỗ :

- Ta muốn đổi quần áo, đưa cho ta quần áo rách rưới của ngươi, ngược lại ngươi sẽ được quần áo lành lặn của ta.

Tên ăn mày chậm chạp cởi bỏ bộ đồ rách của mình ra. Cát Vệ thay quần áo rách rưới vào, rồi đề hắn ra lột luôn đôi giày rách nát.

Tên ăn mày không dám phản kháng, ngồi yên cho Cát Vệ làm gì thì làm.

Cuối cùng hắn lên tiếng nói :

- Ngươi chính là người mà chúng đang tìm. Kẻ giết người mà chúng đang tìm.

Cát Vệ lườm hắn, đáp :

- Chỉ đúng phần đầu thôi. Phần sau không đúng lắm.

Tên ăn mày nhìn chàng một hồi lâu nữa, rồi nói :

- Ngươi quá sạch sẽ, gương mặt... tướng mạo... không giống một kẻ ăn mày... Ngươi cần phải ở dơ năm sáu ngày... nhịn ăn một chút cho gầy...

Cát Vệ cười khẩy. Chàng thấy tên ăn mày này thật lạ đời, lúc đầu hung hăng đòi cướp của, khi bị đánh thì run rẩy sợ hãi không còn hồn vía, bây giờ lại tỏ giọng chỉ điểm cho chàng làm sao cho giống ăn mày thật sự.

Cát Vệ ngẩng đầu nhìn lên thấy tên ăn mày vẫn chưa chịu mặc quần áo của chàng vào, mặc dù trời đêm lạnh thấu xương. Chàng nghĩ có lẽ hắn đang đợi chàng ra tay giết. Cát Vệ hất đầu ra lệnh :

- Thay quần áo rồi cút đi mau.

Tên ăn mày chậm chạp mặc vào bộ quần áo mới, dưới ánh trăng nhe hàm răng vàng vàng đen đen ra cười nói :

- Ngươi hình như có vẻ không được thông minh lắm.

- Chắc người muốn chết.

- Vấn đề không phải ở chỗ đó. Người tha mạng cho ta, ta... ta cảm tạ lòng tốt của người. Các cao thủ võ lâm và quan nha đang tìm kiếm người. Vậy người có nghĩ tìm một nơi an toàn ẩn trốn không? Ta khuyên người tìm một nơi nào đó trong trấn thành trú ẩn hai ba ngày, đến khi bọn chúng tin người đã bỏ trốn thì mới chui ra chạy đi.

Cát Vệ vừa tức vừa cười thầm, tên kia giống như ăn mỳ cũ đòi dĩa dĩa ăn mỳ mới. Chàng gầm gừ :

- Cút đi!

Tên ăn mỳ nhìn thấy vẻ mặt của Cát Vệ nhăn nhó, tưởng chàng đang giận, sợ bị đánh tiếp nên không dám ở lâu liền quay đầu bỏ đi.

Hắn đi không lâu thì chàng cũng đứng dậy đi ra ngoài. Nhắm mắt được một chút, tinh thần có vẻ sáng suốt hơn. Chàng nghĩ nếu không được gặp lão Soái Phàm, nhưng có thể tìm Lỗ Bá Phong. Hắn cũng là một con người sâu sắc, sẽ nghĩ ra cách giúp chàng thoát khỏi tình trạng bế tắc hiện nay.

Con phố Lỗ Bá Phong sống với hai người bằng hữu Kế Dư và Bách Hộ không xa. Cát Vệ lấy đất trát lên mặt và tay chân để nhìn cho giống một tên ăn mỳ. Chàng còn sửa lại tướng đi khắp khiêng, đói khát.

Đi ngang qua nhà trọ của họ Lỗ thì trời cũng lờ mờ sáng.

Nhà đóng cửa im lìm, chắc bọn họ còn đang ngủ. Cát Vệ không muốn đánh thức họ, cúi đầu lui bước, đứng chờ bên ngoài, dự định là khi họ bước ra cửa sẽ đến gặp. Nhưng chàng vừa cúi đầu, bất chợt thấy trên mặt đất có một khoảng thâm đen trơn trượt, nếu không có bãi tuyết dính màu đỏ thẫm kể bên thì Cát Vệ sẽ không biết đó là máu. Cát Vệ lại đưa mắt nhìn quanh.

Tất cả có ba vũng máu thật lớn...

Máu nhiều như vậy thì người đổ máu phải chết, mà là ba vũng... ba người...

ngay trước nhà trọ của Lỗ Bá Phong. Có phải ba vũng máu đó là của ba người Lỗ Bá Phong, Kế Dư và Bách Hộ hay không?

Ba người họ bị truy giết, như vậy bọn người của Soái Phàm đang bị truy giết...

Cát Vệ hốt hoảng, tâm thần rối rắm. Lỗ Bá Phong là hy vọng duy nhất của chàng, không ngờ cũng bị diệt. Ý nghĩ Lỗ Bá Phong chết không thể nào Cát Vệ tin tưởng nổi! Bách Hộ và Kế Dư thì có thể, nhưng Lỗ Bá Phong thì không thể...

Lỗ Bá Phong không thể nào chết...

Võ công của họ Lỗ ít người bằng. Mà dù cho võ công thua kẻ nào đó đi, thì hắn cũng nhanh, ít nhất hắn cũng có thể “nhanh” chân chạy thoát...

Mà hắn đã chạy, thì chàng cũng nên chạy...

Trong một thời gian ngắn Cát Vệ gặp hết chuyện này đến chuyện kia, nên không còn đủ bình tĩnh để suy nghĩ tiếp... chữ “chạy” hiện ra trong đầu là chàng co giò chạy.

Được một hai bước, chàng dừng bước dáo dác nhìn quanh, sợ chạy người ta sẽ phát hiện ra mình, nên không chạy nữa mà lại bước đi, lúc đầu từ từ, sau đó thì thật nhanh...

7. Chương 7: Chuyện Xưa Hiện Về

Trong khu rừng vắng hiện ra ba bóng đen. Hai người cưỡi ngựa, và một người dắt ngựa lẻo đẻo theo sau.

Người cưỡi ngựa thì đi thật chậm, nhưng người dắt ngựa thì phải nỗ lực gắng sức, vì con ngựa được dắt đi đang thở phì phì, mũi tỏa đầy khói, rõ ràng là mệt.

Hai người ngồi trên ngựa là Bách Hộ to bè, và Kế Dư mảnh khảnh. Còn người dẫn ngựa lại là Lỗ Bá Phong.

Trên đường chạy vào rừng, trong một ngày Lỗ Bá Phong phải dừng lại ba lần cho ngựa nghỉ chân. Hai con ngựa được Kế Dư và Bách Hộ cỡi không cần phải nghỉ, chỉ có con ngựa to lớn hùng vĩ đen tuyền với bốn vó màu vàng rực bốc lên như lửa là lúc nào cũng thở phì phì, mồ hôi chảy ướt đầm khắp mình và phải nghỉ ngơi liên tục. Lỗ Bá Phong vuốt ve cổ con ngựa an ủi :

- Dừng buồn! Người bị bệnh nên cần phải nghỉ ngơi, chẳng bao lâu người sẽ khỏi thôi.

Họ Lỗ cầm dây cương dắt con ngựa qua hàng thông hẹp, leo lên một ngọn đồi. Bách Hộ ngồi trên yên một con ngựa khác, lóc cóc theo sau, phàn nàn :

- Người đang chạy trốn, lo lấy thân còn chưa xong mà còn đi trộm ngựa. Trộm con khỏe mạnh nhanh nhẹn thì không trộm, lại đi trộm con ngựa bệnh hoạn và vô dụng này mang theo. Thật là phiền phức. Nếu ta là người, ta đem giết quách nó đi, lấy thịt bán được chút tiền.

Lỗ Bá Phong cười :

- Rất tiếc người không phải là ta. Con ngựa này là một giống quý. Bây giờ nó đã già lại còn bệnh hoạn, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn là nó sẽ khỏe lại.

Bách Hộ nhếch môi mỉa mai :

- Ngựa làm sao khỏe lại khi nó đã già? Ta không tin ngựa có thể trẻ lại.

Lỗ Bá Phong cười cười, con người và súc vật không khi nào đi ngược thời gian mà trẻ lại được. Và khi nghĩ đến hoàn cảnh của Bách Hộ và con ngựa kia chẳng khác gì nhau mấy, lão cũng đã già mà đi chèo ngựa già thì hẳn càng muốn cười to hơn. Dừng ngựa trên đỉnh đồi, hắn đưa tay ngoắt ngoắt Bách Hộ lại :

- Người lại đây! Ta chỉ cho người xem cái này!

Bách Hộ tưởng Lỗ Bá Phong tìm thấy con suối có vàng thì nhanh chân nhảy xuống ngựa, chạy lại, ai dè Lỗ Bá Phong giơ tay rờ rã sau đít con ngựa thân đen tuyền vó vàng kia :

- Người thử làm như ta rồi người sẽ thấy?

Bách Hộ lưỡng lự một lúc, rồi cũng đưa tay rờ rã sau đít ngựa. Trời lạnh, nhưng lão lại cảm thấy ấm ấm ngay chỗ đó, nên tò mò thắc mắc để tay ở đó mãi.

Kế Dư đi trước một quãng, quay lại không thấy hai bằng hữu của mình thì vội quay ngựa phóng lại. Vừa tới chỗ họ đứng, lão thấy hai người bạn cứ đứng rờ rã sau đít ngựa, vừa bực vừa tức cười, lập tức nói :

- Răm con ngựa đó thơm lắm hay sao, mà hai người cứ đứng chụm đầu sau đít nó?

Bách Hộ nghe nói giật mình, liếc ánh mắt giận dữ nhìn Lỗ Bá Phong, rút tay lại ngay.

Lỗ Bá Phong cười cười, đáp :

- Ta đang chỉ cho Bách Hộ cách xem ngựa, xem con nào là giống tốt!

Rồi hắn lại cầm dây cương, dắt ngựa xuống đồi. Bách Hộ nhảy lên ngựa cùng Kế Dư chạy theo sau, trong chốc lát họ đã vượt xa hắn. Khi Lỗ Bá Phong dắt ngựa tới vùng đất bằng đã thấy hai vị bằng hữu của hắn chọn được một chỗ cắm trại kế bên bờ suối. Một người đang nhóm lửa, một người đang tìm củi khô.

Trời lạnh tuyết rơi, trên nền đất tuyết chưa tan hết nên những cành khô trên mặt đất đều ẩm ướt, họ phải bẻ cành chết nhưng vẫn còn treo lơ lửng trên cây. Đi một khoảng rừng lớn họ mới tìm đủ củi để đốt.

Lỗ Bá Phong có vẻ tỉnh táo hơn, từ lúc vào rừng đến giờ hắn vừa đi vừa chú ý vặt những nhánh cây khô còn trên cành, nên khi tới trại hắn đã có sẵn một bó củi lớn trên lưng ngựa. Họ Lỗ tháo yên cho ngựa đỡ mệt vì đeo nặng, rồi lấy lượt chải chuốt bộ lông. Con ngựa to lớn hơn những con ngựa bình thường, hắn có cảm tưởng là phải cần đến mười mấy bàn tay mạnh khỏe mới có thể chải xong bộ lông.

Hắn vẫn kiên nhẫn, vẫn cắm cúi chải, dù tay đã mỏi mệt.

Sự kiên nhẫn và cần cù của hần cuối cùng cũng được đền bù thỏa mãn, hần mỉm cười thích chí khi nhìn thấy bộ lông của con ngựa đen bóng, óng mượt, thêm bốn vó vàng rực của nó ánh lên trong tia nắng chiều yếu ớt, khiến con ngựa nhìn vừa tuyệt đẹp vừa uy nghi. Người thích ngựa như Lỗ Bá Phong thì chẳng có điều gì thú vị hơn là ngắm nhìn một con ngựa đẹp.

Đông sắp tàn, xuân đang tới, nên tuyết đang tan dần dần chừa ra những mảnh đất trống. Từ những mảnh đất trống đó, lứa thừa những ngọn cỏ non đang đâm chồi lên. Lỗ Bá Phong vỗ vào mông ngựa nói :

- Đi, đi mà gặm đám cỏ non kia. Đây là vùng đất tốt, cỏ rất ngon ngọt.

Con ngựa như biết nghe lời, co bốn vó chạy ra bãi đất trống kế bên, tìm những mảng cỏ non gặm.

Kế Dư ngồi bên đông lửa nói :

- Vùng đất này quả nhiên màu mỡ, tốt cho việc chăn nuôi cây cày. Nếu ta còn trẻ cỡ hai mươi năm về trước, thì ta sẽ xây một căn nhà ở đây, lấy nghề nông sinh sống.

Lỗ Bá Phong nhìn lão hỏi :

- Tại sao không phải là bây giờ?

Kế Dư lắc đầu :

- Ta đã già, không còn sức làm những công việc nặng nhọc, cả việc chải lông cho ngựa như người vừa làm ta cũng không đủ sức.

Mặt trời bắt đầu hạ xuống thấp hơn, sắp lặn sau rừng cây, vài con thỏ thập thò mò ra ăn đêm.

Kế Dư ráp tên vào cung, nhắm bắn hai con thỏ, rồi đứng lên lượm nhặt chúng. Lão lấy dao bén cạo sạch lông, rồi mới đem thỏ lên nướng trên ngọn lửa đang cháy.

Lỗ Bá Phong cuộn mình trong tấm da thú, ngồi xuống bên gốc cây chờ ăn.

Nhìn cảnh sắc trước mặt, đất đồi nhô lên hụp xuống, thông xanh mọc đầy, suối trong uốn khúc, xa xa có một ngọn núi tuyết vẫn còn phủ trắng trên đỉnh. Họ Lỗ gật gù, công nhận Kế Dư nói đúng, vùng đất này quả đẹp. Cũng như Kế Dư, nếu hần sống được một đời bình yên sẽ xây một căn nhà lớn, cho hần và cho đàn ngựa. Khi tưởng tượng một đàn ngựa tuyệt đẹp như con ngựa mà hần đã trộm được đang gặm cỏ trước mặt, tâm hồn hần thật phơi phơi hân hoan.

Đó là “nếu”, vì hiện tại bọn hần đang chạy trốn sự truy đuổi của kẻ khác, tìm trong nguy hiểm một sự sống. Và “nếu” bọn hần còn sống thì nhất định những ước mơ kia phải thành sự thật.

Kế Dư nướng thịt thỏ xong, dùng dao lóc xương, chia phần bỏ lên ba đĩa, giữ lại một đĩa cho mình rồi đưa cho bạn mỗi người một đĩa. Họ ăn uống trong im lặng, không ai nói với ai lời nào.

Ăn xong, Bách Hộ tự nguyện xách nồi niêu xoong chảo của Kế Dư đem ra dòng suối rửa, nhưng thật ra lão đi ngược dòng suối tìm vàng, tính lấy nồi niêu xoong chảo của Kế Dư làm dụng cụ lọc vàng.

Khi Bách Hộ vừa đi khuất, Kế Dư lên tiếng :

- Hần chẳng tìm được gì đâu! Vàng không có ở nơi đây!

Trong ánh mắt Lỗ Bá Phong hiện lên một tia nhìn khó hiểu, có vẻ thờ ơ nhưng lại ẩn chứa vẻ buồn bã. Hần thật sự không bao giờ muốn lừa gạt bằng hữu, dù cho người đó là kẻ hồ đồ thô lỗ như Bách Hộ kia. Nhưng tình huống bất buộc, hần đã dùng kế, nói dối để lừa bạn, trái với những đạo nghĩa mà hần cố gắng giữ.

Họ Lỗ đáp :

- Ta biết! Có lẽ niềm hy vọng trong tương lai sẽ làm cho lão ấy vui vẻ hơn là nghĩ đến nguy hiểm trong hiện tại.

Kế Dư không nói về Bách Hộ nữa, lãng sang chuyện khác :

- Người nghĩ là bọn chúng vẫn còn theo đuổi chứ?

Lỗ Bá Phong gật đầu :

- Mã Đạt Kha không phải là con người dễ tha thứ.

- Chúng ta có thể thoát không?

Lỗ Bá Phong hít một hơi dài, đáp :

- Có thể! Mấy hôm nay tuyết bắt đầu tan, xóa luôn dấu chân ngựa... Nhưng linh tính báo cho ta biết là thần chết đang chờ.

Kế Dư im lặng không nói nữa. Linh tính của Lỗ Bá Phong không bao giờ sai, hẳn nói đến cái chết thì nhất định cái chết sẽ xảy đến, nhưng không biết là ai trong ba người bọn họ. Không phải là lão nhắm mắt tin bậy, thật sự phải mất hơn hai mươi năm trời làm bằng chứng, mới khiến cho lão tin tưởng tuyệt đối như vậy. Hẳn có đeo lá bùa hộ mệnh trên cổ, cho nên nhiều lúc lão cứ tưởng là do lá bùa đó báo với hẳn. Nhưng càng về sau, lão nghĩ là do hẳn tinh tế tìm hiểu kinh nghiệm cuộc đời, nhất là trong những trận chiến họ đã trải qua dưới tay Soái Phàm, cầu mong sự sống để trả thù từ khi còn trẻ sẽ khiến con người có cách suy nghĩ và một linh tính nhạy bén. Lão và Bách Hộ tuy lớn tuổi hơn Lỗ Bá Phong rất nhiều, nhưng so về cơ trí và kinh nghiệm đời vẫn còn kém hơn. Trong suốt hai mươi mấy năm sát cánh bên nhau, tình bằng hữu của họ quan trọng hơn là tuổi tác, cách xưng hô cũng trở nên ngang bằng, không phân biệt cao thấp lớn bé. Người ngoài nhìn vào cứ nghĩ hẳn vô lễ với mấy lão già, nhưng thật ra đám người từ Soái Phàm tới thuộc hạ của lão đều cho đó là tự nhiên.

Con ngựa gặm đám cỏ non chán chê no bụng lại lần đến bên hai người. Hơi thở của nó còn nặng nề. Lỗ Bá Phong đứng dậy, vuốt ve nó.

Kế Dư nói :

- Bách Hộ nói đúng, chúng ta đang trốn chạy, không nên dắt theo con ngựa bệnh hoạn này, nó làm chậm bước...

Lỗ Bá Phong cười :

- Lúc trước nó không được chăm sóc cẩn thận, nơi ở không được sạch sẽ, không được tự do chạy nhảy nên mới sinh bệnh...

Kế Dư ngắt lời :

- Ý của ta không phải là như vậy...

Lỗ Bá Phong cũng nghiêm sắc mặt trở lại, nói :

- Ta biết là không nên, nhưng ta vẫn làm vì đó là việc đáng làm...

Lỗ Bá Phong muốn làm gì, ngoài chính bản thân hẳn ra, không ai cản được.

Kế Dư nghe hẳn nói chắc nịch như vậy cũng im luôn. Lấy tấm chăn da thú ra choàng lên mình, nằm cạnh đồng lửa, nhắm mắt bắt đầu dỗ giấc ngủ.

* * * * *

Đêm đen trùm xuống...

Bách Hộ cuối cùng cũng trở về với đồng nôi niêu xoong chảo của Kế Dư. Dĩ nhiên lão không đãi được chút vàng nào. Vừa đặt lưng nằm xuống, lão đã ngủ say.

Choàng tấm chăn da thú chặt vào mình để cho đỡ lạnh, Lỗ Bá Phong thả người dựa lưng vào gốc cây, cố gắng chợp mắt ngủ. Vẫn cảm thấy lạnh, hẳn lại thấy thêm một khúc củi vào ngọn lửa đang cháy.

Kế bên Bách Hộ đang ngáy, chỉ nho nhỏ, nhưng giữa đêm khuya vắng lặng đó là tiếng động duy nhất nên được gió đưa đi xa xa.

Kế Dư thì gói gọn trong đám da thú, ngủ không nghe một tiếng động.

Lỗ Bá Phong rút một ngọn phi đao ra khỏi vỏ, đưa ngón tay rà trên lưỡi đao, suy nghĩ về quá khứ năm xưa.

Lúc đó vào mùa xuân, hần chỉ mười hai tuổi, người cha tặng cho hần hai ngọn phi đao bảo hần đủ khôn lớn để cầm vũ khí. Hần không cầm được lòng kích thích, cha chưa quay lưng đã chạy vào rừng luyện tập phóng phi đao từ sáng tới khi trời tối không còn thấy đường nữa. Hần phải ngừng lại, ngồi nghỉ dưới gốc cây và cũng không ngừng mân mê đao như bây giờ. Hần mân mê không được bao lâu thì nghe có tiếng khóc, tiếng khóc vừa hoảng sợ vừa đau đớn. Hần lần theo tiếng khóc đi đến thì gặp một cô bé chừng năm tuổi đang đứng ôm gốc cây, nước mắt đầm đìa, chân bị kẹt vào những rễ cây rừng trôi lên mặt đất. Khúc chân của cô bé nhìn có vẻ cong cong không được bình thường, có lẽ bị gãy xương. Cô bé vừa hoảng sợ vì trời tối, vừa đau nên gào khóc thảm thiết. Hần động lòng thương, chạy tới hì hục giúp cô bé rút chân ra, nhưng vẫn không được. Cũng với hai ngọn phi đao nhỏ này, hai tay hần liên tục cứa đứt một đoạn rễ cây để kéo chân cô bé ra, rồi lại kéo thẳng chân gãy và băng bó lại. Hần vốn được cha dạy băng bó vết thương cho ngựa, nên làm công việc đó thuần nhuần như người rành nghề lâu năm.

Sau đó, hần công cô bé về làng. Trong lòng hần cảm thấy lâng lâng vì đã làm một việc nghĩa hiệp đầu tiên trong đời. Nhưng khi hần vừa xuất hiện ở cổng làng, một đám đông ùn ùn kéo đến bao xung quanh. Cô bé từ trên lưng hần tụt xuống, đứng không vững loạng choạng muốn ngã. Một người trong đám đông nhào tới ôm lấy cô bé.

- Gia gia, con bị lạc trong rừng, bị té ngã gãy chân, rồi còn bị vướng vào rễ cây.

Lỗ Bá Phong nhìn lại thấy người ôm cô bé chính là lão bán bánh bao ở chợ, cách nhà hần không xa. Áo lão lấm bụi khói màu đen đen chứ không trắng xám như bụi khói lò nướng bánh và bột trộn với nhau, khiến hần thắc mắc và lấy làm lạ. Hần từ tốn nói với người bán bánh nọ :

- Tôi tìm thấy cháu ông ở trong rừng, chân bị gãy nhưng được băng bó rồi, có lẽ không sao đâu.

Không ai nói một câu cảm ơn, hoặc lên tiếng. Cặp mắt người nào người nấy như xoi mói, muốn đâm thủng cả người hần.

Lỗ Bá Phong vẫn biết bọn người trong làng không có cảm tình gì đối với gia đình hần. Nhưng tại sao thái độ và cặp mắt của họ có vẻ lạ lùng, chết chóc. Và càng lạ hơn nữa là vài người trong số họ còn có vết cháy sém trên áo trên quần.

Từ cuối đám đông, Trương Nhất, một người giàu có nhất trong làng từ từ hiện ra. Lão phú hộ đó có thân hình mập mạp, mắt ti hí, dưới mũi còn có một hàng râu rậm. Lão hét :

- Treo cổ nó lên! Hãy diệt giống quỷ đó đi.

Lúc đầu Lỗ Bá Phong còn không hiểu tên phú hộ nói gì, quay lại hỏi người bán bánh :

- Lão ta nói vậy có ý gì?

Lão bán bánh không đáp lời hần, quay lại hỏi cháu gái mình :

- Có phải tên nhóc này đã dẫn người vào rừng rồi hà hiếp gây thương tích cho người không?

Cô bé lã chã rơi nước mắt đáp :

- Không không! Là do con ham chơi chạy vào rừng rồi lạc, đến nỗi bị gãy chân, không ai làm hại con cả.

Lão bán bánh tiến lên chỉ Lỗ Bá Phong nói :

- Lão nghĩ tên tiểu tử này đã dụ dỗ đứa cháu gái, đe dọa nó để nó nói lời giả dối hòng chạy tội.

Lão nói xong, đám đông im lặng không nhúc nhích, rồi đột nhiên họ chạy tới chộp lấy Lỗ Bá Phong.

Cảm thấy nguy hiểm đang đến, hần liền tìm đường chạy. Lúc đầu hần còn luồn lách tránh né, đánh trả được một hai người, nhưng vì họ đông quá, cuối cùng hần bị một đám có đến chín mười người đè bẹp dí dưới đất. Người giữ chân, kẻ đè gối, đập tay, nhấn đầu... hần dù là thần thánh cũng không rục rịch được. Họ trói chặt hần như một khúc nem, rồi kéo lê đến một khúc cây to.

Một sợi dây thừng được ném qua một nhánh cây to hơn hai cổ tay người, rồi hần cảm thấy thân hình bị nhắc bổng lên, cổ bị siết lại. Thiếu khí hần muốn há miệng ra hít thở nhưng lại như không có sức

để há ra, muốn vùng vẫy chân tay cũng không cử động được. Chỉ có một cảm giác lửng lơ ở giữa không trung, rồi sau đó mắt hắn mờ đi không thấy gì hết, bên tai vẫn nghe tiếng người quát mắng :

- Chết! Chết đi, đồ khốn nạn!

Hắn chỉ mới mười hai tuổi, biết gì và đã làm gì nên tội mà người ta chửi hắn là “đồ khốn nạn”?

Trong sự tối đen bập bồng lạnh lẽo đó, hắn có cảm giác là như mình đang trôi nổi về chốn âm ty, bỗng đâu hắn cảm thấy một luồng khí ấm áp đưa tới. Hắn nghĩ chắc Ngọc Hoàng Thượng Đế thấy thương tình vì hắn còn nhỏ, còn ngây thơ nên hạ lệnh cho luồng gió ấm đưa hắn lên trên tiên cảnh. Lại thêm một luồng ấm nữa, rồi một luồng nữa...

Nhưng ở tiên giới sáng khoải đâu không thấy, hắn chỉ cảm thấy cả người đau đớn, như bị lột da xẻ thịt.

Có tiếng hét khàn khàn :

- Thở, thở! Tiểu tử hãy mau thở!

Luồng khí ấm kia không còn nữa, hắn bất chợt làm theo lời vừa nói, hít vội vào một hơi thở sâu khiến cơn đau tràn đến bật nảy cả người. Hắn mở mắt nhìn, thấy mình đang nằm trên mặt đất, những lá cây bao phủ xung quanh như một chiếc giường nệm không êm ái lắm. Hắn nghĩ tiên giới sao phàm tục giống trần gian quá.

Sợi dây thừng vẫn còn treo trên nhánh cây to trên đầu, nhưng đầu kia đã bị ai đó cắt đứt. Ánh mắt hắn chuyển hướng nhìn xuống, thấy gương mặt của những con người xa lạ từ từ hiện ra. Một người đầu đã điểm bạc, nhìn hắn nói :

- Đừng nói chuyện, cổ ngươi bầm tím hết rồi, nói sẽ bị đau. Nhưng không sao, ngươi vẫn còn sống. Để ta giúp ngươi đứng dậy.

Vất vả lắm, Lỗ Bá Phong mới đứng vững trên hai chân. Họ là những con người cao thấp mập gầy khác nhau, người nào cũng khỏe mạnh, rắn chắc, lưng hùm vai gấu, ánh mắt sáng quắc. Hắn không biết họ là những ai, nhưng trong đầu hắn họ là những mẫu người lý tưởng, và muốn trở thành một trong bọn họ.

Lỗ Bá Phong đưa tay sờ cổ, thông lọng dùng để treo cổ hắn vẫn còn đó, liền đưa tay tháo ra khỏi cổ. Da cổ hắn ram ráp và chảy máu. Hắn khèn khẹt cổ gằng cật tiếng, giọng ngắt quãng rời rạc :

- Tôi... tôi cứu... một đứa bé... nhưng không... không hiểu sao họ lại... không biết tại sao...

- Ta biết!

Một thứ âm thanh rần rở, khiến người nghe phải nể phục vừa vang lên. Lỗ Bá Phong quay người nhìn lại bắt gặp một người tóc cũng rậm bạc nhưng bạc hơn nhiều so với người đã đỡ hắn dậy. Lão nói :

- Tối hôm qua, họ đã đốt sạch giết sạch mọi người trong nhà ngươi.

- Không! Không thể nào!

Hắn lắc đầu chối, vì hắn không thể tin được. Cha hắn là người có võ công, lẽ nào không chống cự lại đám người kia?

- Họ chết cả rồi, ta thành thật chia buồn. Bọn chúng bị người mua chuộc dụ dỗ làm mờ con mắt, cho rằng gia đình ngươi bắt đứa nhỏ lấy máu cúng tế ma quỷ. Chỉ có những người đơn giản, ngu ngốc mới bị những lời nói như vậy dụ dỗ lừa gạt.

Nỗi đau trên cổ hắn không còn, chỉ còn nỗi đau trong lòng. Hắn cố gắng giữ bình tĩnh hỏi :

- Tất cả mọi người ư? Không thể nào...

- Tất cả mọi người... trừ ngươi...

Lỗ Bá Phong ngẩng đầu nhìn con người đầu bạc đó, thấy ông ta tướng mạo uy nghi, toàn thân phát xuất một thứ khí mà người ta gọi là chính khí. Con người đó nhìn đàng hoàng thẳng thắn, có cứng rắn chứ không lừa người. Họ đã cứu hắn sống lại thì tại sao còn nói dối cả gia đình hắn chết. Họ phải nói thật, vì chính

mắt họ đã thấy. Nếu đó đã là sự thật, thì hẳn cảm thấy cả bầu trời sụp đổ trong tầm mắt, chẳng có vết thương nào đau đớn hơn là mất tất cả người thân.

Một người trong bọn họ nói :

- Bọn ta biết người đang cầm hờn, muốn đòi lại công bằng cho người nên đã đem bọn người ngu ngốc giết cả nhà người tới đây.

Lão quay sang nhìn người tóc bạc uy nghi kia như hỏi ý kiến. Người đó hô to :

- Mang họ tới đây!

Họ dẫn ra mười hai người. Tất cả bọn người mà Lỗ Bá Phong đã thấy trên áo trên quần bám những vết bụi cháy đen đen. Lão đầu bạc lại phất tay hạ lệnh cộc lốc :

- Treo cổ!

Trước tiên là lão bán bánh bao bị lôi ra. Lúc trước khi treo cổ Lỗ Bá Phong lão ta to miệng tố cáo thế nào, thì lúc bị treo cổ cũng to miệng như vậy, nhưng là những lời năn nỉ van xin :

- Dừng! Dừng giết tôi!

Một người đàn bà đứng bên ngoài vòng người cũng gào khóc thảm thiết, xin tha mạng cho lão vì lão có gia đình, con cháu.

Lão già đầu bạc cất tiếng nói oang oang :

- Đã làm thì phải chịu. Đứa nhỏ này cũng có gia đình, nhưng bọn chúng dám bán lương tâm để sát hại. Nợ máu thì phải trả bằng máu.

Giọng ông ta cứng rắn quá, cứng rắn đến độ lạnh lùng không còn chút nhân tâm.

Từng người từng người một trong số mười hai người đều bị lão treo cổ chết làm gương cho cả làng.

Bất chợt hắn kêu lên :

- Lão họ Trương đâu?

Không ai trả lời, hắn lại hét đến khản cổ :

- Lão phú hộ đâu? Lão không có mặt ở đây. Chính lão mới là người cầm đầu. Chính lão mới đáng chết.

Một người trong bọn cứu Lỗ Bá Phong nhẹ giọng nói :

- Lão đã trốn mất rồi! Lão có chỗ dựa rất lớn, ngay cả bọn ta cũng không làm gì được.

Hắn muốn lão chết lắm, nhưng làm sao được. Họ với hắn không quen biết nhưng họ đã ra công trả thù cho hắn, chỉ chừa lại một tên phú hộ. Hắn chưa cảm ơn họ thì còn quát tháo trách cứ gì nữa.

Như họ đã nói, lão phú hộ có chỗ dựa lớn đến nỗi họ không làm gì được, và có lẽ họ cũng muốn chừa lão ta cho chính tay hắn trả thù.

Mặc kệ đám dân làng khóc than, đào mồ chôn mười hai người kia, Lỗ Bá Phong chạy về nhà. Dưới những ngọn đuốc đỏ rực soi chiếu một vùng, cả gia trang rộng lớn của nhà hắn đã trở thành đám hoang tàn nhuộm một màu đen.

Trong lúc đau thương, hắn còn đứng ngây người, bọn người cứu sống hắn lại chạy vào trong đóng đồ nát không ra bảy cái xác, sáu xác đen thui, một xác trắng nhách. Xác to xác nhỏ gì đều đủ cả.

Dù những cái xác đã bị cháy đen thui, không còn nhìn được mặt mũi, nhưng hắn vẫn nhận ra ai là ai. Cái xác to lớn kia chính là cha hắn, cái xác thon thon mảnh khảnh kia là mẹ hắn, còn cái xác nhỏ xíu chính là đứa em một tuổi của hắn.

Còn ba cái xác mập mạp là người làm trong nhà, hai người nô bộc và một bà nữ mẫu. Xác trắng nhách co quắp nhỏ nhắn kia là đứa em năm tuổi, cách đó mấy đêm nó đã khóc âm lên vì thấy ác mộng. Nó mơ thấy bị chết vì khói, cha hắn phải làm một lá bùa giải, nói sẽ hộ mệnh cho nó, mẹ hắn phải ôm nó ngủ hằng đêm

nó mới chịu yên, không khóc nữa. Và lúc chết trên tay nó còn cầm một lá bùa hộ mệnh giống như lá bùa trên cổ Lỗ Bá Phong.

Đâu đó bên cạnh có người nói :

- Đứa nhỏ đó chết vì khới.

Mắt Lỗ Bá Phong đỏ ngầu nhưng ráo hoảnh...

Hắn không rơi nước mắt. Mà dù hắn muốn khóc đi nữa cũng không làm những cái xác người thân trước mặt hắn sống lại. Họ chết rồi, thì công việc duy nhất hắn có thể làm lúc đó là chôn cất họ chu đáo. Hắn mím môi, bặm miệng hi hục đào bẫy lỗ huyết, đến khi hai tay rướm máu mới thôi.

Lúc đầu những người kia còn giúp hắn, nhưng về sau hình như lão già cứng rắn là người cầm đầu trong bọn ra lệnh cho họ dừng tay, để hắn tự tay chôn người thân. Làm công việc chôn cất xong, giọng nói cứng rắn kia lại vang lên :

- Người nên đi theo bọn ta.

Lão nói như ra lệnh, không cần nghe hắn có muốn đồng ý hay không.

Còn hắn, không người thân, không nơi nương tựa, và càng không muốn ở lại đồng hoang tàn này. Mới mười hai tuổi, hắn nên đi đâu? Chỉ còn cách theo bọn họ. Ngay từ mở mắt ra gặp họ, hắn đã muốn trở thành một trong bọn họ, thì ý nghĩa đi chung với họ càng hợp lý.

Một người dắt ngựa đến bên hắn, một người khác đỡ hắn lên lưng ngựa.

Nhìn hắn thật là nhỏ nhoi so với con ngựa thiện chiến to lớn.

Họ cưỡi ngựa cả ngày, dừng chân nghỉ vào ban đêm, có khi trong hang núi, có khi bên bờ suối, có khi nghỉ lại trong khách điểm với bao nhiêu con mắt tò mò dòm ngó.

Trong trọn tháng đầu, hắn không nói một lời.

Lại là lão già cầm đầu, có giọng nói cứng rắn mà khi đó mọi người gọi là Soái Phàm nói :

- Người phải học võ công, không biết võ công thì giết người sao được?

Lão nói chung chung là giết người, nhưng trong thâm tâm hắn hiểu lão muốn nói đến giết tên phú hộ họ Trương kia. Hắn cầm hai ngọn phi đao ra phóng phóng như là luyện tập, lão lại nói :

- Phóng hai ngọn phi đao chỉ giết được hai người, sau đó thì tay trắng. Lấy đó làm ám khí thì tốt hơn.

Lão lại thấy cho hắn một thanh trường kiếm, bảo một người trong bọn ra đánh với hắn.

Hắn không biết kiếm pháp thì đấu với ai được, nên thân hình hắn bị chém ngang dọc. Tuy bọn họ không nổi mạnh tay, vết chém không sâu, nhưng cũng làm cho hắn đau đớn và để lại những vết đỏ hồng trên người. Bị đánh nhiều hắn phải học cách đánh trả lại.

Hắn đánh bại người này, lão Soái Phàm lại kêu người khác đánh với hắn.

Lần lượt hắn cũng đánh bại hết mọi người trong đám Soái Phàm. Và cũng từ đó cái danh hiệu “Vô địch kiếm thủ” được họ gán cho hắn.

Họ băng rừng vượt suối, đánh hết nơi này lại tìm đến nơi khác, họ Lỗ cũng không biết những nơi đó làm gì sai mà phải đánh, chỉ biết những gì lão Soái Phàm nói đều đúng. Vì tính cách lão ta không thể nào sai được. Sai thì thả lão để cho người ta mình giết, còn hơn là làm.

Cũng trong thời gian đó, Lỗ Bá Phong làm quen được một lão già mù trong nhóm Soái Phàm, tên là Thôi Trung Viễn. Lão họ Thôi tuy mù nhưng ngược lại tai và mũi rất thính. Lão là con sói đánh hơi đi trước dọn đường cho bọn Soái Phàm.

Lần đầu tiên gặp hắn lão nói :

- Chúc cho mọi giấc mơ của người thành sự thật, trừ một...

Lỗ Bá Phong hỏi lại :

- Tại sao phải trừ một?

- Một giấc mơ không thành sẽ thôi thúc người sống một cách hữu ích hơn trong quãng đời còn lại.

Thôi Trung Viễn nheo mày hỏi :

- Người có biết tại sao tới bây giờ người vẫn còn muốn sống không?

- Để trả thù!

Lão họ Thôi gật đầu :

- Đúng! Tại vì một kẻ thù của người vẫn còn sống... Nếu người giết được kẻ thù cuối cùng thì sẽ làm gì kế tiếp?

- Sống.

Lão họ Thôi nhú mày :

- Sống? Sống như thế nào? Động cơ sống của người là gì? Trả thù ư? Ai là kẻ thù? Kẻ thù của người lúc đó đã chết hết. Giết người ư? Ta nhìn người không giống kẻ giết người. Người không có mục đích thường cuộc sống rất nhàm chán.

Lỗ Bá Phong hỏi lão :

- Vậy ông sống có mục đích không?

Thôi Trung Viễn lắc đầu buồn bã :

- Không! Nếu ta có mục đích thì theo Soái Phàm làm gì?

Lỗ Bá Phong ngẩn người suy tư, chẳng lẽ những người theo Soái Phàm đều là những người không có mục đích, không có lý do để sống. Hành động của họ đều do Soái Phàm điều khiển hay sao?

Nghĩ về chính bản thân, hắn hỏi :

- Có phải ông mang ơn Soái Phàm không? Nếu không thì có lẽ ông đã tách rời, tìm cho mình một mục đích để sống từ lâu.

Thôi Trung Viễn gật đầu.

Và cũng từ mẩu chuyện nhỏ này, hai người bọn họ có những mẩu chuyện khác, mà phần lớn là lão Thôi Trung Viễn chỉ dạy Lỗ Bá Phong cách đánh hơi dò theo dấu vết.

Cứ thế, ngày tháng trôi qua, hắn học kiếm xong, lão Soái Phàm lại nhìn hắn nói :

- Ra chơi với Bách Hộ!

Lúc đầu hắn không biết “chơi” của lão Soái Phàm có nghĩa là gì, nhưng chỉ biết là mỗi lần gặp Bách Hộ là hắn bị vật dập xương, nhức thịt. Lần lần thân hình của hắn không còn gầy nhom, mà thớ thịt bắt đầu nổi lên.

Trong thời gian đó hắn vẫn len lén tập phóng đao, dù gì hai ngọn phi đao cũng là do cha tặng. Nào ngờ, bị một người tên Kế Dư bắt gặp. Người đó không nói cho lão Soái Phàm biết, nhưng lại chỉ hắn cách nhắm vừa chính xác vừa hữu hiệu.

Rồi những lần vào sinh ra tử, hai con người Bách Hộ và Kế Dư luôn luôn kề bên hắn trợ giúp, họ coi nhau như bằng hữu.

Một cơn gió lạnh thổi qua khiến Lỗ Bá Phong rùng mình trở về thực tại. Hắn kéo tấm da trùm kín người, rồi lại liếc mắt nhìn hai người bằng hữu già nằm kề bên. Cái ngày đó đã trôi qua hai mươi mấy năm, nhưng trong đầu hắn vẫn còn in dấu ấn sâu đậm.

Khi hấn đã lớn khôn, nhanh nhẹn, võ công kha khá, lão Soái Phàm không biết vô tình hay hữu ý, đưa đám người quay trở lại vùng của hấn ở khi xưa. Trong một đêm, hấn dùng những gì đã học được, mò ra tên phú hộ kia báo thù.

Thù đã trả xong, lão phú hộ đã chết, giận dữ không còn nhưng buồn bã vẫn đọng lại. Thỉnh thoảng hấn nghĩ thà giận dữ còn hơn buồn bã. Buồn bã giống như một con dao nặng ngàn cân đè con tim hấn xuống, ngày tháng trôi qua là con tim hấn bị lưỡi dao nặng nề đó khắc sâu thêm vào vết thương chưa lành, không thể nào nhắc ra nổi. Vết thương lòng của hấn từ đó không bao giờ lành nổi, mà cứ tiếp tục rỉ máu và sâu thêm.

Lỗ Bá Phong buông tấm da thú, đứng lên đi lại gần chỗ bó củi hấn vứt xuống hồi chiều, thấy vào đồng lửa một ít củi. Hấn tự nhủ: “Ngủ đi, đừng nghĩ nữa, để giữ sức lên đường vào ngày mai”.

Nhưng giấc ngủ không đến dễ dàng, những hình ảnh năm xưa cứ chập chờn hiện về, nhất là hai đứa em nhỏ dại.

Kế bên Bách Hộ gầm gừ một tiếng rồi ngồi nhồm dậy. Lão như người mộng du đi đến một gốc cây to, sau đó chỉ nghe “ồ ồ” tiếng nước chảy.

Lỗ Bá Phong lại chui vào tấm da thú bên đồng lửa cho ấm thêm, lòng thầm mong là gốc cây hấn đang ngủ chưa hề bị Bách Hộ ghé thăm.

Bách Hộ lại từ trong gốc cây chui ra, tới gần đồng lửa, nói lè nhè :

- Không tìm được vàng... không ngủ được... Người có cần ta canh chừng một lúc không?

Lỗ Bá Phong cười :

- Không cần! Ta vừa chớp mắt chắc có lẽ người đã ngáy to rồi.

Bách Hộ gật gù :

- Đúng! Ta là loại người dễ ngủ!

Bất chợt Lỗ Bá Phong nhíu mày, gương mặt trở nên căng thẳng.

Tiếng lửa kêu tí tách nghe rõ mồn một.

Bách Hộ thấy gương mặt hấn nghiêm trọng như vậy, buột miệng hỏi :

- Chuyện gì vậy!

- Suyt! Đừng lên tiếng.

Hấn lắng tai nghe trên không một hồi, lại áp tai xuống dưới đất, lăm bắm :

- Hai mươi mốt... à không, hai mươi hai, một người đi đầu cách xa hai mươi người kia... và người thứ hai mươi hai đi đằng sau... xa... nhẹ nhàng quá... chắc khá xa...

Bách Hộ lại hỏi :

- Người lăm bắm gì vậy?

Lỗ Bá Phong trở người lên, chạy lại dập tắt đồng lửa và xóa hết vết tích, miệng la khê :

- Có người rượt đến! Hai mươi hai người... dậy mau Kế Dư.

Kế Dư ngủ rất nhẹ nhàng, nhưng nghe tiếng đánh thức liền trỗi dậy nhanh chóng.

Kế Dư và Bách Hộ lo thu dọn đồ đạc, rồi cả ba nhảy phốc lên lưng ngựa phóng đi.

Họ chạy được một đoạn khá xa, Bách Hộ chợt chửi rủa :

- Mẹ kiếp, ta vừa tiểu nơi gốc cây, bọn chúng ngủ mùi chắc cũng phát giác có người vừa cắm trại ở đó.

Lỗ Bá Phong lại kêu :

- Suyt!

Hắn nhìn xuống thấy con ngựa của mình đã thở phì phì liền dừng lại ngó xung quanh.

Trời đã lờ mờ sáng...

Bọn họ đang đứng cạnh một triền đồi khá cao, cây cao cây nhỏ lô nhô, đá to cũng hơi nhiều, thuận lợi cho việc ẩn núp.

Lỗ Bá Phong đưa mắt nhìn Kế Dư ra hiệu.

Kế Dư đưa mắt ngó địa thế, nhắm một chỗ thích hợp để ẩn núp, rồi lại đảo mắt tìm đường đi lên chỗ ẩn núp đó.

Bách Hộ xen vào :

- Người nói chúng ta giả chạy trốn, chứ đâu có nói giả quay đầu đầu thẳng?

Nhìn Kế Dư khuất bóng sau chỗ ẩn núp, Lỗ Bá Phong đáp :

- Ẩn núp lại đây để biết kẻ đuổi theo là ai.

Bách Hộ lầu bầu :

- Ta không thích ẩn núp, người cứ để ta ở đây đánh một trận, quen hay không quen gì cũng đánh hết vì tội phá giấc ngủ của ta.

Lỗ Bá Phong nhú mày :

- Đừng nhiều lời nữa, mau tìm một chỗ ẩn thân.

Chưa nói xong hắn đã vỗ mông ba con ngựa cho chúng chạy đi gặm cỏ nơi khác, còn mình phi thân bay lên cao ẩn vào những nhánh thông rậm rạp. Bách Hộ cũng tìm một tảng đá lớn núp vào.

Họ núp chưa được bao lâu đã nghe có tiếng ngựa rầm rập chạy từ xa, nhắm hướng của họ chạy tới.

Lỗ Bá Phong thắc mắc, trong rừng đâu có lối đi rõ rệt, tại sao bọn người đó không đi về hướng đông, hướng tây hay hướng bắc, lại nhắm hướng nam đi về hướng của họ.

Chẳng bao lâu từ đằng xa đã hiện ra bóng người. Đi đầu là một cái bóng rách tả tơi, phía sau bóng tả tơi là một đám lô nhô.

Có lẽ đám lô nhô kia đang rượt đuổi bóng tả tơi kia chứ không phải rượt bọn Lỗ Bá Phong.

Cả đám người chạy về phía họ nhanh như gió.

Khi người cuối cùng trong đám vừa chạy qua, Lỗ Bá Phong từ trên cao nhảy xuống.

Bóng hắn vừa nhảy thì trên sườn đồi tên cũng bay xuống vèo vèo, tiếng kêu la hoảng vang cả một khu rừng, khiến bọn người đi phía trước ghìm cương quay đầu lại. Họ bắt gặp đồng bọn từ trên lưng ngựa ngã xuống chết không ít.

Hai bóng người lạ khi ẩn khi mờ trong màn sương sớm, một bóng có ánh kiếm chớp lóe lên loang loáng, còn một bóng kia tay không nhào vô vật người của họ xuống ngựa rồi đánh lầy đánh để.

Bọn người kia vội thúc ngựa quay trở lại giúp đồng bọn, một nhóm vây lấy bóng người đầu trọc lóc, một nhóm vây người đang cầm kiếm, tách rời hai người không cho họ liên thủ giúp đỡ lẫn nhau. Họ tưởng dùng ngựa có thể đạp chết người đầu trọc, ai dè người đó mạnh khỏe như trâu, người thì né vó ngựa, còn nắm tay cứ nhắm ức ngựa tổng tới, chỉ cần hai cú là con ngựa bị đứt kinh mạch ngã lăn quay chết tại chỗ, có khi còn đè luôn cả người cỡi. Những tên nhanh chân thì phóng người nhảy ra xa trước, nên tránh thoát được.

Một giọng oang oang cất lên :

- Hãy để tên trẻ lại cho ta! Các người mau thanh toán tên già kia đi!

Bất chợt hiện trường có hơn mười tên vây quanh Bách Hộ, chỉ còn chừa lại một người đang cầm kiếm vờn Lỗ Bá Phong. Tên đó chính là Tư Mã Đô. Họ Tư Mã nhếch môi cười mỉa :

- Người hãy đem hết tài năng ra thi thố với ta mới mong thoát khỏi!

Lỗ Bá Phong không nói, chân di động theo nhịp chân đối thủ, tay giữ kiếm về trước chờ đợi.

Trận bên này im lặng bao nhiêu thì bên đám người vây công Bách Hộ ồn ào bấy nhiêu. Không những họ hò hét trợ chiến, mà còn có một vài người kêu thét thảm thiết vì bị tên đâm thủng người. Từ trên sườn đồi, Kế Dư cứ từ từ nhắm và xả tên hạ thủ bọn người kia.

Bách Hộ luôn tay chụp đỡ, nắm cổ tay tên này giờ lên đỡ kiếm tên kia, có khi còn ôm cả một tên làm bia đỡ kiếm, nhưng một người tay không đi chống chọi với đông người trong tay cầm vũ khí sắc bén thì chẳng mấy chốc sẽ rơi vào thế hạ phong.

Kế Dư ngồi trên thấy rõ tình thế, muốn nhảy xuống cứu giúp bằng hữu, nhưng ngập ngừng một lát lão lại nghĩ: “Cách trợ giúp tốt nhất là cứ ngồi ở trên bắn tên loại trừ kẻ địch cho Bách Hộ”.

Lão chú ý đến Bách Hộ quá mà không để ý có một tên đang mò lên đến gần chỗ lão.

Lỗ Bá Phong nghe tiếng động, biết Kế Dư đang bị nguy liền hét lớn :

- Kế Dư coi chừng!

Tiếng hét của hắn báo hiệu cho Tư Mã Đô biết tâm thần hắn bị phân tán.

Họ Tư Mã liền vùng kiếm nhào tới tấn công ngay, nhằm chiếm thế thượng phong.

Dù có nhanh nhẹn cách mấy, Lỗ Bá Phong cũng không thể phân thân ra đi cứu Kế Dư. Vả lại chiêu thức của kẻ địch trước mắt hung ác hiểm hóc, hắn phải lo chống đỡ, không có thời gian rút phi đao để phóng hòng giải cứu bằng hữu.

Ngược lại, Kế Dư dù nghe Lỗ Bá Phong cảnh báo cũng trở tay không kịp, vì tên kia đã đến gần sát bên, hắn đang giữ kiếm chém xuống. Dù cho lão có phản ứng nhanh cỡ Lỗ Bá Phong cũng chỉ còn cách giờ nỗ lên đỡ mà thôi. Nhưng cung nỗ không sắc bén bằng kiếm, có đỡ được cũng bị kiếm chặt gãy mà chém thẳng vào người. Huống chi lão lại già, không được nhanh nhẹn lắm, nên đành nhắm mắt chờ chết.

Nhắm mắt một hồi, lão vẫn chưa thấy ánh kiếm chém xuống liền mở mắt ra thấy tên đó gục chết trên đất, tay còn giữ lên chưa kịp chém xuống. Trên ngực hắn có cắm một mũi phi đao tương tự như phi đao của Lỗ Bá Phong, nhưng nếu nhìn kỹ thì thấy cây phi đao này mảnh và lưỡi mỏng hơn.

Kế Dư còn đang bàng hoàng thì tiếng hét của Bách Hộ khiến lão bừng tỉnh ngộ xuống. Bách Hộ đã bị đánh thương khá trầm trọng, máu từ trên trán nhỏ xuống làm mờ mắt, lão phải dùng tay quạt khiến mặt nhuộm màu đỏ. Bên tai phải lão cũng bị cắt một đường khá sâu, máu chảy ròng ròng ra từ đó nhều xuống bờ vai gấu. Tay chân chỗ nào cũng có vết chém, cả người lão đều thấm máu của chính lão. Tuy bị thương nhưng Bách Hộ vẫn còn hăng máu, tay không đánh đâm liên tục như một tên điên không biết sống chết là gì.

Kế Dư vội vàng giương nỗ hạ một tên nữa cho Bách Hộ, nhưng bên địch đông quá, lão muốn hạ nhanh thì phải bắn nhanh, nhưng bắn nhanh lại không chính xác, có khi lại bắn trúng Bách Hộ, không giết được địch mà lại tổn tên hại người mình. Còn nếu bắn chậm thì càng nguy cho Bách Hộ.

Lão đang phân vân, từ đâu bỗng xuất hiện bóng người rách rưới, vùng kiếm nhào vào cứu Bách Hộ, nhờ đó Kế Dư ngồi ở trên cũng đỡ lo, cứ nhắm mục tiêu mà thả tên. Lúc đầu lão còn bắn bị thương hoặc hạ được một vài tên, nhưng về sau bọn người kia để ý tránh né, nên càng lúc càng khó bắn.

Hai tên trong bọn người đó chia làm hai hướng bò lên sườn đồi đến gần Kế Dư. Lão không biết sao hơn đành thay phiên nhắm một trong hai tên đó, nhưng hai tên này khôn lanh nhanh nhẹn, ẩn nấp trong lùm cây vách đá tránh né, cuối cùng cũng lên tới gần Kế Dư. Kế Dư nhảy ra khỏi chỗ nấp để dễ dàng tránh né, chân chưa chạm đất đã nghe “phập, phập” hai tiếng, hai tên đó lại bị phi đao cắm chết.

Kế Dư càng thất lạc hơn, chắc chắn phải có người ẩn nấp đâu đó cứu giúp, cho dù là Lỗ Bá Phong nhanh tay phóng đao cứu lão đi nữa thì hắn cũng chỉ có hai ngọn phi đao, nhưng chung quanh lão có tới ba xác chết với ba ngọn phi đao cắm ngay tâm huyết.

Tuy thất lạc, nhưng sự lo sợ cho Bách Hộ tràn lên, Kế Dư liền quay người, nhắm bắn tiêu diệt thêm một tên, và người áo rách ở phía dưới chém chết một tên, Bách Hộ trước khi ngã xuống còn đâm cho tên cuối cùng vào mặt, nhưng lão cũng lãnh một nhát kiếm trên người.

Tên cuối cùng đang loạng choạng ngã thì người áo rách nhảy tới chém chết liền.

Bây giờ chỉ còn trận chiến giữa Tư Mã Đô và Lỗ Bá Phong, Kế Dư không còn mục tiêu để bắn nữa, chạy xuống xem xét thương thế của Bách Hộ.

Vừa xuống tới nơi Kế Dư nhận ra người ăn mặc rách rưới kia không ai khác mà là Cát Vệ, người cận vệ trẻ của lão Soái Phàm. Lão nói :

- Thì ra Lỗ Bá Phong liều mạng nhảy xuống, vì hắn thấy người bị rượt đuổi là người.

Cát Vệ ngượng ngạo cười, không đáp lời, chỉ cúi xuống xem xét vết thương cho Bách Hộ. Chàng nói :

- Bách Hộ bị thương quá trầm trọng, tôi e lão ta không thoát khỏi tay tử thần.

Kế Dư thở dài, băng bó điều trị thương thế chẳng ai giỏi hơn Lỗ Bá Phong, nhưng hiện tại hắn đang bận đối phó với Tư Mã Đô.

Một già một trẻ chợt cảm thấy chán chường, bất lực, cả hai đều nhận thức rằng họ dựa vào Lỗ Bá Phong quá nhiều, rồi hắn ra là coi như mọi sự đều rắc rối.

Kế Dư không nói không rằng, huýt gió gọi ngựa lại để lấy thuốc rịt vết thương cho Bách Hộ rồi dùng vải băng bó cẩn thận. Dù lão có cố gắng đến đâu cũng không băng bó đẹp đẽ và gọn gàng như họ Lỗ. Sau khi tất cả mọi vết thương trên người Bách Hộ được băng bó, thì lão nhìn chẳng khác gì một cục kén tằm khổng lồ.

Cộng thêm lão nặng quá, hai người mảnh khảnh như Kế Dư và Cát Vệ không sao vực lão lên ngựa để chạy đi kiếm thầy thuốc cứu chữa, chỉ còn cách ngồi xuống kế bên vừa chăm sóc Bách Hộ vừa theo dõi trận đấu giữa Lỗ Bá Phong với Tư Mã Đô.

8. Chương 8: Người Không Nói Được

Nơi khoảng trống trong khu rừng rộng lớn, rải rác xác chết, hai cao thủ đang thoăn thoắt vờn nhau như mèo vờn chuột. Họ đang ác đấu với nhau, nhưng ra chiêu nhanh quá không ai thấy rõ, chỉ thấy thân hình họ di động thoăn thoắt như đang vờn nhau.

Cách đó không xa có hai bóng người đang im lặng ngồi xem, kế bên là một cục kén tằm khổng lồ.

Ngàn năm một thuở mới thấy hai cao thủ tuyệt đỉnh quyết đấu với nhau, và cũng ngàn năm một thuở mới thấy Lỗ Bá Phong cực lực xuất chiêu, trở hết tài nghệ ra mà chỉ cầm cự tạm thời với đối phương.

Nói về nhanh thì Tư Mã Đô cũng nhanh không kém, kiếm thuật của gã lại tuyệt luân. Lỗ Bá Phong chỉ hơn về kinh nghiệm, có thể dùng để đoán chiêu thế của đối phương. Nhưng Tư Mã Đô là một con người kỳ quặc, lập dị, thích làm kẻ khác bất ngờ, cho nên gã không theo một đường lối xuất thủ nào cả. Kinh nghiệm của Lỗ Bá Phong do đó cũng không có chỗ sử dụng.

Giao đấu hơn một trăm chiêu không phân thắng bại, hơi thở Lỗ Bá Phong có vẻ nặng nề, nhưng lần này hắn không giả bộ để gạt đối phương, mà thật sự hắn đã mệt. Mỗi chiêu của họ Tư Mã giáng xuống, Lỗ Bá Phong phải dùng đến bảy tám thành nội lực mới đỡ nổi. Dùng nội lực quá mức đâm ra chóng mặt.

Hai kiếm giao nhau rồi bật ra, hai cao thủ cùng bật lùi lại hai bước. Tư Mã Đô đứng vững lại trước, trong tích tắc lợi thế đó, gã đã nhào vào tấn công tiếp. Lỗ Bá Phong không tránh né kịp, phải giơ kiếm lên đỡ, nhưng họ Tư Mã có đà nên đẩy được họ Lỗ bật té ngửa xuống mặt đất, người gã đè lên người Lỗ Bá Phong.

Tưởng chừng gã chiếm được ưu thế, nhưng cho dù Tư Mã Đô ở trên cố gắng dùng hai tay và hết sức nhấn kiếm xuống kết liễu Lỗ Bá Phong cũng không được.

Họ Lỗ biết rằng sự sống còn của bản thân đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc, nên cũng dồn hết sức lực bình sinh vào thanh kiếm của mình giữ thanh kiếm của đối phương một khoảng cách bằng gang tay mới tới da mặt mình.

Tư Mã Đô dùng sức không được, lên tiếng khiêu khích :

- Người thua rồi!

Không ngờ Lỗ Bá Phong mỉm cười nói lại :

- Chưa chắc!

- Tại sao?

- Người hãy nhìn xung quanh mình xem?

Tư Mã Đô không dám phân tán tinh thần, nói :

- Ta không cần nhìn cũng biết người thua.

Lỗ Bá Phong vẫn nở nụ cười nói :

- Người của người chết hết, chỉ còn bọn người của ta sống sót đang xem quyết đấu. Một trong bọn họ là một cung thủ tài ba, trăm phát trăm trúng, tên của ông ta đang nhắm vào người. Nếu người giết được ta, chưa chắc gì mạng của người giữ được.

Hắn nói hơi nhiều, sức lực dồn vào thanh kiếm bị giảm chút ít, khoảng cách giữa kiếm đối phương và da mặt hắn rút ngắn đi một chút. Nhưng không vì thế mà Tư Mã Đô lấy làm mừng, gã chú ý lắng nghe, quả nhiên người của gã im lặng quá, không nghe ai thì ào ào, reo hò hay rên rỉ gì cả. Hắn biết Lỗ Bá Phong nói đúng, nhưng bây giờ mà rút kiếm về tha chết cho đối phương thì còn gì danh dự.

Lỗ Bá Phong như đoán biết ý định của đối phương, lại nói :

- Trước lúc tỷ đấu với người ta đã đánh với bao nhiêu người rồi, mất sức cũng khá nhiều. Bây giờ người có thắng cũng chẳng lấy gì làm vinh dự.

Tư Mã Đô vẫn không rút kiếm.

Hơi thở của họ Lỗ bắt đầu nặng nề, nghe rõ từng hơi, nhưng hắn vẫn mở miệng nói :

- Nếu ta hẹn với người tỷ đấu lại một cách công bằng vào mười ngày nữa, đúng ngo, tại đây, người có chịu không?

Tư Mã Đô nhấn kiếm mạnh thêm chút nữa, lưỡi kiếm của gã chỉ còn cách làn da sạm nắng của Lỗ Bá Phong chừng một cọng chỉ. Tưởng chừng gã sẽ lấy sức nhấn thêm để kết thúc đời họ Lỗ, ai dè gã rút kiếm về, phóng nhanh ra ngoài vòng đấu nói :

- Được! Hôm nay người không chết, thì ngày đó người sẽ chết! Cho dù người có trốn tránh cũng không thoát khỏi tay ta!

Lỗ Bá Phong cũng bật người đứng dậy, cảm thấy hai cánh tay đau nhức rã rời vì đã dùng hết sức, miệng cười cười nói nói :

- Ta biết! Người yên tâm đi! Nhất định ta sẽ đến đúng hẹn.

Tư Mã Đô nhìn hắn một cái, rồi nhảy lên ngựa phóng đi.

Nụ cười trên môi Lỗ Bá Phong bất chợt biến mất. Hắn lách théch đi về phía Bách Hộ xem xét một lúc sau đó mới nói :

- Nếu lão sống sót được trong ba ngày tới, thì cơ hội sống mới nhiều. Còn bây giờ ta e rằng không có bao nhiêu.

Kế Dư than thở :

- Cũng tại hấn ham đánh đấm, biết tay không chẳng thể nào địch lại vũ khí sắt bén, vậy mà hấn không chịu lượm một thanh kiếm của bọn địch lên chống đỡ.

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Kiếm không phải là sở trường của lão, có dùng cũng như không.

Rồi hấn chợt hiểu ra tại sao lão Soái Phàm cứ nằng nặc bắt hấn luyện kiếm.

Kế Dư hỏi :

- Bây giờ thì sao? Chúng ta biết bọn người truy đuổi do Tư Mã Đô cầm đầu, chắc là do Mã Đạt Kha phái tới.

Lỗ Bá Phong lặng im suy nghĩ chốc lát rồi nói :

- Nếu ta may mắn giết được những tên cao thủ của họ Mã kia, thì loại trừ hấn cũng không khó gì.

Ngoài miệng hấn nói ra câu đó, nhưng trong lòng lại phân vân khó xử. Hấn nửa muốn lặng lẽ ẩn cư biệt tích giang hồ. Mã Đạt Kha không còn vết tích để truy lùng, cuối cùng phải bỏ cuộc, như thế hấn vẫn sống được quãng đời bình yên còn lại. Nửa kia hấn muốn chấm dứt họa hoạn bằng cách tiêu diệt ngay con người gây ra.

Cách thứ nhất thì hơi hèn nhát, cách thứ nhì thì hơi liều mạng. Vậy hấn là con người như thế nào? Hèn nhát hay liều mạng?

Hấn chán cảnh đánh nhau, nếu không bắt buộc hấn cũng không ra tay, chứ hoàn toàn không phải là kẻ hèn nhát đi trốn chui trốn nhủi để cầu cuộc sống bình yên. Lỡ khi kẻ địch nhất định truy đuổi thì sao? Dù có trốn cũng không được. Vả lại cứ như trận đấu vừa rồi mà nói thì Lỗ Bá Phong không thắng nổi Tư Mã Đô.

Hấn cũng không phải là người miệng lưỡi, thế mà miệng lưỡi vừa mới kéo dài mạng sống của hấn thêm được mấy ngày.

Giọng Kế Dư vang vang bên tai :

- Người đủ sức không?

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Ta chỉ biết cố gắng!

Kế Dư nói :

- Cố gắng có nghĩa là không chắc, mà không chắc thì chẳng cách xa thất bại bao nhiêu.

Lỗ Bá Phong nhíu mày nói :

- Cha của ta có nói: “Thất bại duy nhất chính là buông xuôi”. Còn cố gắng là còn cơ hội. Bây giờ việc cần phải làm là kiếm cho ra thầy thuốc trị thương cho Bách Hộ.

Cát Vệ xen vào :

- Bọn thầy thuốc nửa bị giết, nửa chạy trốn. Không còn ai ở lại trong trấn thành.

Lỗ Bá Phong ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao người biết?

- Mấy ngày trước có một vụ án bốn người làm nghề thuốc bị giết trong một đêm, ta lần mò tới nhà những người làm nghề thuốc khác, mới khám phá ra: một là họ bị giết, hai là biết nguy hiểm bỏ chạy trước.

Kế Dư hỏi :

- Ai lại đi giết thầy thuốc? Giết thầy thuốc với mục đích gì?

Cát Vệ thò tay trong túi móc ra một bọc giấy, mở ra để lộ một trái khô màu nâu đen, vỏ nhăn nheo như da người trăm tuổi. Cát Vệ nói :

- Ta tìm thấy thứ này trong nhà mấy người thầy thuốc, thêm một dấu hiệu hình tam giác có con ngựa bước ra.

Kế Dư nhìn tới nhìn lui thứ trái cây khô cong khô queo đó vẫn không đoán ra là trái gì, có công hiệu gì mà nhà thầy thuốc nào cũng có. Lão càng không hiểu gì về hình tam giác có con ngựa. Lão nhìn sang Lỗ Bá Phong như hỏi ý kiến, thấy hắn bắt chợt ngẩng cao đầu lẩm bẩm :

- Sao chỉ có hai mươi mốt người?

Kế Dư ngớ người không hiểu hắn nói gì, chỉ thấy hắn nhìn bãi chiến trường, chỉ tay đếm từng xác chết :

- ... Mười hai... mười bốn...

Chỉ vào Cát Vệ, hắn đếm :

- ... Hai mươi... thêm Tư Mã Đô là hai mươi mốt... Thiếu một người...

Hắn lại quan sát xung quanh, ngẩng đầu gửi khí khinh khật, lắc đầu nói lẩm bẩm :

- Không thể nào... không thể nào làm được, tuy nhẹ nhưng vẫn là hai mươi hai người...

Hắn lẩm nhẩm như người điên, đi tới trước rồi lại rẽ sang phải, quay trở lại rẽ sang trái, đi vòng qua sau tới chỗ đồng bọn đang đứng, đoạn bắt chợt quay người quát :

- Ai? Xuống mau!

Không có ai đáp lời, cũng không có ai nhảy xuống.

Họ Lỗ lại quát :

- Không xuống ta sẽ chặt cây!

Từ trên ngọn cây trước mặt có một bóng trắng phất phơ đáp xuống nhẹ nhàng không một tiếng động, cả tiếng cành lá rung cũng không có. Một cô gái tuyệt đẹp, có thân hình mảnh mai yếu điệu, da trắng như ngọc, đôi mắt to trong sáng như sao, hai má gập trời lạnh phơn phớt hồng. Nhìn dáng cô ta từ trên cây rút xuống mặt đất như tiên tiên giáng trần.

Cát Vệ vừa nhìn thấy cô ta lên tiếng :

- Là cô!

Kế Dư cũng lẩm bẩm :

- Thì ra là cô ta!

Lỗ Bá Phong vẫn giữ cái giọng quát tháo :

- Cô là ai?

Cô gái không trả lời.

- Nói mau!

Cô ta vẫn không lên tiếng.

Lỗ Bá Phong có vẻ hơi bức bối.

Kế Dư khề bảo :

- Hình như cô ta là bạn chứ không là thù.

Lỗ Bá Phong gật đầu, nhẹ giọng, hỏi tiếp :

- Nếu là bạn thì hãy xưng tên họ ra.

Môi cô gái hơi nhúc nhích, nhưng vẫn không có âm thanh nào phát ra từ cái miệng xinh xinh đó.

Cát Vệ khuyên bảo :

- Đừng nạt nộ với cô ta!

Lỗ Bá Phong bước tới nhanh như cắt, dí kiếm vào cổ cô ta, tra hỏi :

- Cô là ai? Nói mau! Nếu không đừng trách kiếm của ta vô tình.

Cát Vệ thấy hành động của hung hăng của Lỗ Bá Phong vội ngăn cản :

- Đừng! Đừng nên làm vậy!

Kế Dư cũng hòa theo :

- Cô ta chưa làm gì nên tội, không nên lỗ mắng.

Kiểm dí sát cổ, mũi kiếm đâm vào da, một giọt máu tươi chảy xuống làn da trắng như ngọc trông thật tội nghiệp, thế nhưng cô gái cũng không hề lên tiếng, cũng không có hành động phản kháng gì.

Lỗ Bá Phong trầm giọng nói :

- Đã đến đây đây thì phải có mục đích, không đường đường chính chính xuất hiện là phải có âm mưu.

Cô ta chớp mắt, luồng nhãn quang hơi hướng về Cát Vệ, nhưng cái nhìn chỉ xảy ra nhanh như chớp, rồi sau đó lại tròn mắt nhìn Lỗ Bá Phong.

Con người tinh ranh như Lỗ Bá Phong thì khi nào bỏ qua cái nhìn thoáng qua đó. Hắn nhấn sâu kiếm vào cổ cô gái rồi nói :

- Có nói không!

Trong khi nói chân hắn khảy hai viên đá từ dưới đất lên, đưa tay còn lại chụp lấy. Bất chợt hắn búng hai viên đá điểm huyết Cát Vệ và Kế Dư. Sau đó hắn buông cô gái ra, phóng nhanh về phía Cát Vệ dí kiếm vào cổ chàng, đe dọa :

- Cô không nói ta sẽ giết hắn.

Hành động của hắn bất ngờ, nhanh lẹ quá, người bị hắn điểm huyết cũng không kịp hô lên một tiếng. Cô gái ú ớ mấy tiếng rồi lại thôi, sau đó thì không hề biểu lộ một phản ứng nào khác.

Lỗ Bá Phong nhú mày. Hai người phe hắn cũng bị bất ngờ, chưa hiểu ra chuyện gì đã thấy hắn lại phóng tới đe cô gái xuống đất, banh miệng cô ta ra.

Hắn nhanh quá, chẳng có ai kịp lên tiếng hoặc phản ứng.

Trước cặp mắt ngơ ngàng của hắn, con người tựa như thiên tiên này có cái lưỡi cụt ngắn. Vết cắt gọn lỏn, chắc chắn do vật sắc bén gây ra từ lâu, chứ không phải là tự nhiên sinh ra. Nguyên nhân khiến cô ta không trả lời hắn là do không nói được. Hắn càng nhìn kỹ càng thấy cô ta quen quen.

Lỗ Bá Phong chậm chạp đứng lên, đỡ cô gái dậy rồi lẳng lặng đi kiếm một cành cây nhét vào tay cô ta. Hành động của Lỗ Bá Phong nhanh nhẹn, bất ngờ quá, khi hắn làm xong mọi việc Cát Vệ này mới hoàn hồn, lên tiếng mắng nhiếc :

- Tên họ Lỗ kia, tại sao ngươi lại có hành động lỗ mắng như vậy. Từ trước đến nay ta vẫn tưởng ngươi là con người đàng hoàng đứng đắn, không ngờ ngươi lại thô bạo với một cô gái như vậy.

Con người của Kế Dư từ trước tới giờ vẫn giữ phép, nhã nhặn, không bao giờ lớn tiếng và nhất là mắng nhiếc ai, thế mà bây giờ lão thấy hành động của Lỗ Bá Phong cũng phải bất bình.

Lão “hừ” một tiếng lạnh nhạt nói :

- Ta cũng thật không ngờ ngươi lại là con người như vậy. Ngươi đúng là đã lừa gạt bọn ta hơn hai mươi năm.

Lỗ Bá Phong không thèm chú ý đến hai người đó, ra lệnh cho cô gái, nhưng lần này giọng nói có vẻ hòa nhã hơn.

- Cô tên gì? Từ đâu tới? Viết ra đi!

Cô gái đưa tay phủ bụi nơi quần áo, tròn mắt nhìn hắn, rồi khẽ lắc lư cành cây :

- Họ Hồ, tên Tuyết! Từ miền tây quan ngoại tới!

Lỗ Bá Phong lẩm bẩm chữ “Hồ” luôn miệng, liếc nhìn Cát Vệ, rồi lại cúi đầu suy nghĩ. Một lúc lâu hắn đưa chân xóa những chữ trên đất, rồi lại hỏi :

- Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

Cát Vệ ở cách xa không thấy cô gái viết gì, cũng không hiểu trong đầu họ Lỗ đang nghĩ gì, chỉ nghe kiểu hắn hỏi chuyện cô gái đẹp một cách nham nhở như vậy, liền lớn tiếng mắng chửi :

- Thật là đồ dê tiện!

Cành cây trên tay cô gái lại rung động, trên mặt đất lại hiện mấy chữ :

- Hai mươi hai tuổi!

Rồi cô ta lại nhìn hắn với ánh mắt quái dị.

Cát Vệ chịu không nổi, chân tay lại không nhúc nhích được, có cái miệng là nói được nên chỉ lớn tiếng chửi mắng :

- Đồ khốn nạn!

Không ngờ chàng vừa thốt ra ba chữ đó, Lỗ Bá Phong như con hổ dữ nhào tới túm cổ chàng nhấc bổng lên, kéo lê, rồi chẹt chàng cứng ngắc vào một thân cây gần đó. Hắn gầm lên :

- Người... tất cả là vì người...

Cát Vệ bị hắn chặn họng, nhưng vẫn bực tức, cất giọng khèn khẹt nói :

- Ngươi... ái... g... gì?

Lỗ Bá Phong vận sức hất tung Cát Vệ lên không, rơi xuống đất trở về chỗ cũ, mặt lộ vẻ giận dữ cực kỳ nói :

- Người có biết, hai mươi hai năm trước gia đình ta bị giết sạch. Và có lẽ cả gia đình cô ta cũng bị giết sạch cách đây hai mươi hai năm. Theo ta đoán, lúc đó cô ta mới sinh ra đời, vừa lớn tiếng khóc oa oa chào đời đã bị người ta cắt đứt lưỡi. Nếu ta đoán không lầm thì tất cả là vì người... Thật ra người là cái giống gì? Tại sao lại khiến gia đình bọn ta chết sạch?

Cát Vệ vừa nghe vậy, dù có mười lưỡi cũng không nói được, ứ ở không biết trả lời ra sao. Thật ra chàng chẳng hiểu đầu đuôi ắt giáp gì. Câu chuyện hai người tuy thương tâm thật, nhưng tại sao hắn lại nói có liên quan đến chàng?

Kế Dư nghe chuyện cũng hiểu mang máng, cảm thấy hổ thẹn vì đã nghi ngờ bằng hữu.

Lỗ Bá Phong quay người lại, cô gái kia vẫn còn đứng đó, tròn cặp mắt long lanh nhìn hắn. Hắn lại hỏi :

- Người nuôi dưỡng cô là ai?

Cô gái lắc đầu.

Lỗ Bá Phong lại giở giọng như ra lệnh, đưa tay chỉ Cát Vệ nói :

- Ta muốn gặp người nuôi dưỡng cô, nếu không ta sẽ giết tên đó.

Kế Dư thở dài, nói xen vào :

- Hắn nói là hắn làm. Cô tin tôi đi!

Cô gái chớp mắt, hình như đang khó xử. Sau đó cô ta gật đầu.

Lỗ Bá Phong lại hỏi :

- Người đó ở gần đây không?

Cô gái gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Lỗ Bá Phong giải huyệt đạo cho Kế Dư, bảo :

- Lão ở lại đây kiểm một nơi an toàn chăm sóc cho Bách Hộ.

Không đợi Kế Dư có đồng ý hay không, hắn quay lại xách Cát Vệ nhảy lên ngựa rồi quay đầu nhìn cô gái.

Cô ta gật đầu, phóng mình lên lưng một trong những con ngựa mà bọn truy đuổi đã chết để lại. Lỗ Bá Phong, cũng nhảy lên con ngựa trộm được, một tay cầm dây cương điều khiển ngựa mình, một tay cầm dây cương dắt theo con ngựa có Cát Vệ trên lưng.

Gần một ngày trên lưng ngựa, họ tới chân núi, đi vòng vo trên triền núi một quãng gian nan vất vả mới đến trước một hang động.

Cô gái cột ngựa bên ngoài, đi bộ vào trong.

Lỗ Bá Phong cũng làm theo, trên vai vác Cát Vệ.

Đi vòng vo trong hang một đoạn, tới một nơi có một phiến đá bằng phẳng.

Cô gái giơ tay gõ ba tiếng, rồi hai tiếng, sau đó lại gõ nhẹ ba tiếng nữa.

Một giọng thều thào bên trong vang lên :

- Vào đi!

Cô gái liền đi về hướng khác, vòng qua một khúc quanh tới một hang khác, thấy đằng sau tảng đá có ánh lửa bập bùng chiếu ra.

Họ đi vòng qua tảng đá thấy một phiến đá lớn bằng phẳng, trên phiến đá có trải da thú dày lên làm thành một chiếc giường, trên giường có một người đang ngồi cũng được trùm bằng da thú từ cổ xuống dưới chân. Vừa nhìn thấy người đó Lỗ Bá Phong đứng sững người, thả Cát Vệ xuống, nghe “phịch” một tiếng.

Cát Vệ mắt thấy người đó đã reo lên :

- Thì ra là ông? Tại sao ông ở đây?

Chàng thấy có điều gì không ổn, chú mắt nhìn thật kỹ, rồi mở miệng hỏi như không ra hơi :

- Tại sao da mặt ông nhợt nhạt như thế này? Ai đã làm...

Người đó nói :

- Đứng lên! Đứng lên đi!

Lỗ Bá Phong sau khi bình tĩnh lại, trầm giọng nói :

- Hắn không đứng lên được, đã bị tôi điểm huyệt rồi.

Người ngồi trên giường “ồ” lên một tiếng.

Hắn lại quay sang Cát Vệ, điềm nhiên giải thích :

- Lão bị như vậy là do ta làm.

Chàng vừa nghe hắn nói, lập tức nổi giận đùng đùng, nhưng đã bị điểm huyệt, ngoài mở miệng nói được chữ chẳng nhúc nhích làm gì được. Chàng gào thét chửi mắng Lỗ Bá Phong thật thậm tệ.

Lỗ Bá Phong im lặng không nhúc nhích, để cho chàng nói gì thì nói đến khi chán miệng thì thôi.

Người trên giường cũng như Lỗ Bá Phong, nhìn Cát Vệ chửi mắng người một lúc chán chê, mới lên tiếng bảo :

- Người nói đủ chưa?

Cát Vệ im ngay. Làm sao chàng nói gì được khi người chàng tức giận giùm lại nói ra câu đó?

Người trên giường mỉm cười, nụ cười yếu ớt gượng gượng, nói tiếp :

- Tốt! Nếu ta không trách hắn, người cũng đừng nên trách hắn. Rõ chưa?

Cát Vệ gật đầu.

Người trên giường cũng gật đầu ra vẻ hài lòng. Lão quay sang Lỗ Bá Phong, hỏi :

- Người muốn gặp ta?

Lỗ Bá Phong hất đầu về phía Cát Vệ nói :

- Có phải tất cả vì hấn không? Tôi muốn biết sự thật!

Người trên giường đắm chiêu một lúc nói :

- Người đã gặp Hồ Tuyết rồi. Dưới cổ chân con bé cũng có một vết xăm giống như vết xăm dưới cổ chân người. Nhưng của người là bên phải, của nó là bên trái.

Lỗ Bá Phong lại chỉ Cát Vệ :

- Và điều này có liên quan đến hấn?

Cát Vệ cũng tròn mắt nhìn người trên giường, chờ nghe câu trả lời.

Người trên giường suy nghĩ chốc lát, gật đầu đáp :

- Có!

Lỗ Bá Phong lại nói :

- Và cũng có liên quan đến Mã Đạt Kha chăng?

Người trên giường lắc đầu :

- Không! Các người nhìn lầm rồi. Mã Đạt Kha tuy là con người có thể lực lớn, hiếu thắng, kiêu ngạo, tâm địa gian xảo. Nhưng hấn có yếu điểm... và người gian xảo có yếu điểm thì không phải hoàn toàn ác, chỉ là một con rối lý tưởng cho người khác điều khiển.

Lỗ Bá Phong ngẫm nghĩ, nếu Mã Đạt Kha không phải là người cầm đầu mà là con rối, thì người cầm dây giật là ai. Chỉ có Khôi Cung là người hay đi bên Mã Đạt Kha. Chẳng lẽ chính là lão ta? Chẳng lẽ người nông cạn như Bách Hộ lại nói đúng. Lỗ Bá Phong lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Là họ Khôi?

Người ngồi trên giường gật đầu.

Lỗ Bá Phong tuy ngạc nhiên nhưng không đến nỗi sửng sờ. Vốn không ưa gì Khôi Cung, vì hấn thấy thái độ và hành động của người đó có cái gì đó giả dối, không hợp mắt. Nghe cái danh hiệu pháp sư của lão ta cũng đủ thấy là loại người chuyên lừa bịp. Nhưng điều làm cho hấn ngạc nhiên là lão đã dùng thủ đoạn gì để nắm đầu họ Mã.

Còn Cát Vệ thì vô cùng sửng sốt. Chàng cứ tưởng lão pháp sư là người hiền từ, gom góp trẻ mồ côi rơi rớt ở ngoài đường về nuôi nấng. Con người có lòng từ bi như vậy thì sao lại là ác được. Chàng sửng sốt đến độ há miệng trợn mắt nhìn người trên giường.

Người trên giường ho sặc sụa lên một hồi, rồi nói tiếp :

- Người sửng sốt cũng phải. Nếu ta không biết trước thì ta cũng sửng sốt như người thôi.

Lỗ Bá Phong lại hỏi :

- Họ Khôi kia có liên quan đến dấu hiệu xăm trên người tôi như thế nào?

Người trên giường chỉ Cát Vệ bắt đầu kể :

- Năm xưa tổ tiên hấn là Minh chủ võ lâm Trung Nguyên, tổ tiên của Hồ Tuyết và của người là hai Tả Hữu hộ pháp. Lúc đó ai cũng lấy làm lạ là tại sao hai nhân vật không hề có danh trong giang hồ lại được làm Tả Hữu hộ pháp. Nhưng thật ra tổ tiên Cát Vệ là Bang chủ Tam Giác Mã bang, và hai vị kia cũng chính là hai vị Phó bang chủ của bang phái bí mật đó. Bang đó làm gì, hoạt động ra sao không ai biết.

Lỗ Bá Phong đáp :

- Tôi biết!

Người trên giường lại nở nụ cười gượng gạo đáp :

- Ta cũng biết! Đối với ta và người thì điều đó chẳng có gì bí mật, chẳng có gì đáng quan tâm, nhưng đối với Khôi Sử là một điều quan trọng, vì điều đó có thể dùng vào mục đích lật đổ đối thủ của hắn.

Lão hắt đầu hướng về Cát Vệ. Chàng nuốt vội một ngụm nước bọt, lắng tai nghe người đó kể tiếp. Người trên giường lại nói :

- Tổ tiên Cát Vệ không muốn phiền phức, nên đã giết Khôi Sử. Đó là một hành động sai lầm. Nhưng chuyện đã làm rồi, không thể nào cải sửa được. Người đã chết lâu rồi cũng không thể nào cứu sống lại.

Lỗ Bá Phong cười mỉa mai :

- Chuyện sát phạt lẫn nhau của người xưa thì đâu có gì liên quan đến con cháu sau này? Người chết là hết.

Người trên giường lắc đầu, cười cười :

- Đó là lý luận sống của người với ta, còn lý luận sống của Khôi Sử là cha làm không xong thì con phải nối tiếp. Con làm không xong thì cháu phải nối tiếp. Giết cha không được thì giết con, giết cháu, cho đến khi tuyệt hậu mới thôi. Cứ thế truyền từ đời trước đến đời sau.

Người trên giường ngưng lời, thay vào đó là một tràng ho sằng sặc nữa.

Lỗ Bá Phong nhú mày. Đột nhiên hắn lên tiếng :

- Ông phải kể cho hết!

Người ngồi trên giường gượng gượng nở một nụ cười, gục gặc cái đầu bạc.

Cát Vệ nghe lời nói vô tình của họ Lỗ, bất giác lại nổi xung, tỉnh lên tiếng chửi rửa nữa, nhưng người ngồi trên giường xua tay ngăn cản :

- Hắn nói đúng! Ta không còn thời gian dài dòng nữa!

Lão ngừng lại, lấy hơi rồi mới nói :

- Khôi Cung chỉ là muốn báo thù cho cha mà thôi!

Lỗ Bá Phong lại nhú mày :

- Lão báo thù cho cha sao không đi kiếm họ Cát, mà lại giết hại con cháu của hai Hộ pháp?

Người trên giường cười khắc khắc :

- Đó là điểm người không thể nào suy đoán ra ngay phải không? Nếu người nghĩ cho thật kỹ về tính cách, khả năng của mỗi người liên quan trọng vụ này, người sẽ thấy. Tổ tiên Cát Vệ chỉ có cái dũng, võ công cao nhất lúc đó, nhưng nếu không nhờ hai vị Hộ pháp tài giỏi kia cũng không tiến lên được. Đánh người có âm mưu sâu độc thì không dùng võ được, chỉ có thể dùng trí. Tả hộ pháp là một người mưu trí tuyệt luân, nhưng lại thích cảnh thanh nhàn, cho nên không có danh tiếng trên giang hồ. Hữu hộ pháp là tổ tiên người, lại là một lang y có thể cải tử hoàn sinh, nhưng chỉ thích ngấm ngựa chạy trên đồng hoang, không thích tranh giành với đời nên cũng không có danh trên giang hồ. Để đánh bại Khôi Sử, một người gian xảo, có thể lực yếu kém và chuyên dùng độc; dùng võ chỉ vô ích mà phải dùng mưu với thuốc giải độc. Chính hai vị Hộ pháp này đã cống hiến mưu và được chất cho tổ tiên Cát Vệ đi giết Khôi Sử.

- Thuốc giải độc?

Người trên giường gật đầu :

- Lá bùa hộ mệnh trên cổ của người chính là được ngâm trong hồ luyện thuốc của tổ tiên người hơn mười năm. Thuốc quý khó tìm, số lượng không nhiều nên chỉ luyện được một lá bùa. Chỉ cần ngửi khí của lá bùa đó toát ra cũng có thể tránh được vạn độc, người sắp chết cũng có thể cứu lại được. Nhất là chỉ cần nhìn ánh sáng và mùi phát ra từ lá bùa đó, độc bí truyền của nhà họ Khôi sẽ được giải.

Lão chỉ ngón tay vào ngực Lỗ Bá Phong nói :

- Cho nên lúc người bị treo cổ mà không chết là vậy.

Lỗ Bá Phong nghiêng rằng, nghĩ tới cảnh tượng phải chôn xác người thân thì hẳn thấy uất hận trong lòng. Tại sao chỉ luyện được một lá, và tại sao chỉ có hắn được đeo bùa, còn hai đứa em nhỏ xíu lại không. Hai đứa em thơ dại chết, chỉ còn một mình hắn sống. Thế gian thật không công bằng.

Cát Vệ chợt lên tiếng :

- Có phải độc của nhà họ Khôi là khiến cho tâm thần mê loạn, giận dữ đến muốn giết người hay không?

Người ngồi trên giường gật đầu :

- Đúng!

Lỗ Bá Phong chợt hỏi :

- Thuốc độc đó ngoài lá bùa trên cổ tôi ra, còn có thuốc giải nào khác không?

Người ngồi trên giường lại gật đầu :

- Có!

Cát Vệ lại ngo nguẩy cái đầu ý muốn nhúc nhích chân tay, nhưng lại không được vì đã bị điểm huyết. Họ Lỗ đứng kế bên, vô tình hay hữu ý, không hề để mắt nhìn tới. Không nhích động chân tay để lộ ra chứng cứ, cuối cùng Cát Vệ đành phải diễn tả :

- Thuốc giải có phải là loại trái khô cong queo màu nâu đen, nhẵn nhúm không?

Người ngồi trên giường lại cười khặc khặc :

- Đúng mà cũng không! Trái đó là một loại “long nhãn” quý hiếm, bốn năm mới ra trái một lần. Mỗi lần ra rất ít, chỉ có mấy trái. “Long nhãn” tiết ra một mùi thơm có thể không chế được độc được do nhà họ Khôi chế ra. Nhưng “long nhãn” mà người thấy chỉ là “long nhãn” sau khi đã tiết hết hương thơm.

Cát Vệ lăm bầm :

- Thì ra là hết hơi cho nên họ mới bị giết, hoặc là chạy trốn.

Chàng chợt ngừng đầu hỏi :

- Còn những người trong nhà khắc hình tam giác có con ngựa là môn hạ của Tam Giác Mã bang hay sao?

Người ngồi trên giường khẽ gật gù, đầu hơi cúi xuống, giọng nói cũng nhỏ đi :

- Đúng! Nhưng không còn là môn hạ của gia đình người nữa! Bọn họ từ Nam được họ Lỗ dắt lên miền Bắc này để tránh nạn. Cho nên phần lớn họ không biết võ công, chỉ biết nghề thuốc...

Lỗ Bá Phong chợt hét lên :

- Nếu ông đã biết hết mọi việc, ông cũng là người có quyền có thế, tại sao không giúp tiêu diệt Khôi Cung? Tại sao ông lại để cho lão tàn sát cả hai gia đình?

Không một tiếng trả lời.

Lỗ Bá Phong lại hét lên :

- Ông trả lời đi!

Cũng không có tiếng trả lời, thay vào đó là một bóng trắng lướt vào. Bóng trắng đó đỡ người trên giường nằm xuống, kéo tấm da thú trùm kín người cho ông ta.

Cát Vệ ngồi dưới đất, mắt rơi lệ nói :

- Ông ta không được khỏe!

Bao nhiêu giận dữ trong người Lỗ Bá Phong tự nhiên xìu xuống như một trái bóng xì hơi, khẽ nói :

- Ông ta chết rồi!

Hắn thở dài, im lặng không nói nữa. Một lúc sau hắn mới đưa tay giải huyệt đạo cho Cát Vệ.

Hai mắt nhắm lẹ, chàng loạng choạng chạy đến gần bên chiếc giường đá, quỳ xuống lạy ba lạy. Chàng còn khóc lóc một hồi nữa mới đứng lên, nhìn quanh không thấy Lỗ Bá Phong và thiếu nữ áo trắng đâu.

Hang đá này có thể làm một ngôi mộ lý tưởng, không cần phải đào mồ chôn người chết, có lẽ vì thế mà thiếu nữ áo trắng Hồ Tuyết không hề di chuyển xác trên giường, chỉ phủ tấm da thú qua đầu.

Khóc đã đủ, ngớ ngẩn đã qua, chẳng còn cách nào hơn là bỏ đi, để cho linh hồn người chết được yên tĩnh nghỉ ngơi. Cát Vệ bước ra ngoài thấy cột nơi gốc cây chỉ còn lại con ngựa của mình đã cỡi tới đây. Lại một lần nữa, Cát Vệ cảm thấy bơ vơ lạc lõng.

Bây giờ đi về đâu? Phải nên làm gì?

Bỏ trốn ư? Sợ không thoát. Trả thù thì không đủ sức, luyện tập võ công thêm thì sợ không có thời gian. Tính tới tính lui thì cũng chỉ còn cách nhờ vả Lỗ Bá Phong.

Ý nghĩ đi nhờ vả khiến Cát Vệ cảm thấy con người của chàng quả yếu nhược, việc gì cũng sợ làm không được.

Chàng ngửa mặt nhìn trời, thầm cổ động chính bản thân :

- Phải cố gắng! Nếu không cố gắng thử làm thì sao biết khả năng tới đâu?

Cát Vệ không muốn nhờ Lỗ Bá Phong. Thái độ của hắn vừa rồi thật ngang tàng, hống hách, chẳng coi ai ra gì. Và nhất là sau câu chuyện này, hình như hắn không có cảm tình gì với chàng.

Lỗi tại ai?

Chàng đâu có quyền quyết định, lúc sinh ra chàng đâu có thể lựa chọn được ai là cha mình hoặc ai là mẹ mình. Tất cả đều do ông trời xếp đặt... hay là do quỷ xếp đặt như Lỗ Bá Phong đã từng nói.

Cát Vệ chợt nghĩ tới cô gái tên Hồ Tuyết, con tim chàng như rút xuống vực sâu. Cô ta không chờ chàng đi cùng mà lại theo Lỗ Bá Phong. Hắn có gì hơn chàng? Chỉ được cái khỏe mạnh thua Bách Hộ một chút, nhưng tính tình thô lỗ ngang ngược chẳng khác gì Bách Hộ. Chính hắn đã hung bạo đè cô ta xuống, và banh miệng ra. Lúc đó chàng không cử động được nhưng cũng ráng dùng ba tấc lưỡi để cắn hắn lại. Thế mà cô ta lại bỏ rơi chàng.

Vừa nghĩ tới Bách Hộ, Cát Vệ vội thúc ngựa chạy nhanh về phía rừng nơi Kế Dư ở lại chăm sóc cho Bách Hộ.

Không hiểu tại sao, chàng lại hồi hả thúc ngựa chạy thật nhanh như bị rượt đuổi. Lúc bị bọn Tư Mã Đô truy kích, chàng chạy lung tung không định hướng, nhưng lần này chàng biết đích xác nơi đến.

Gió thổi ào ào bên tai, hai hàng cây hai bên lùi lại phía sau vù vù, Cát Vệ vẫn cảm thấy con ngựa chạy quá chậm. Chàng lại thúc mạnh vào bụng ngựa, con ngựa đau quá hí lên một tiếng, tung bốn vó phóng như điên như cuồng.

Khi đến nơi triền đồi họ đánh nhau hai hôm trước, người và ngựa đều thở phì phì. Cảnh rừng vẫn vắng lặng, bóng dáng Kế Dư và kén tắm Bách Hộ đâu không thấy. Những xác chết nằm rải rác mấy ngày trước cũng không còn đó.

Cát Vệ quay ngựa đi kiểm, chàng không biết đánh hơi như Lỗ Bá Phong nên không biết phải đi về hướng nào.

Ngó xuống đất tìm dấu vết ngựa thì thấy lồi lõm có tới trăm vết, biết vết nào là vết ngựa của Bách Hộ, Kế Dư. Chàng đi vòng tới vòng lui, cuối cùng quay trở về chỗ cũ. Người ngựa đều đã mệt phờ. Vừa chán nản vừa thất vọng, Cát Vệ nhảy xuống vỗ mông con ngựa cho nó đi gặm cỏ, con ngựa liền chạy về hướng nam nơi có một vùng cỏ non mơn mơn vừa mới mọc lên.

Ánh chiều chiếu xuống khu rừng hoang, thoang thoang trên mặt đất có vết chân ngựa, không dày đặc lồi lõm như nơi chàng đã xem, nhưng cũng không ít.

Đếm kỹ lại thì đúng hai mươi dấu chân ngựa cả thấy. Bốn dấu cho mỗi con ngựa, và trong đó có bốn dấu sâu hơn những dấu khác. Rõ ràng Bách Hộ là người rất nặng, có lẽ bốn dấu chân ngựa in sâu là do con ngựa chở Bách Hộ để lại. Cát Vệ mừng quá, chạy về phía con ngựa của mình. Con thú chưa kịp cúi đầu gặm cỏ đã bị chàng nhảy phóc lên, thúc nó phóng đi về hướng nam.

Cuối cùng dấu chân ngựa mất hết, năm con ngựa hiện ra, cách đó không xa là Kế Dư, Lỗ Bá Phong, thiếu nữ áo trắng tên Hồ Tuyết đứng vây quanh một đồng đất u ra như mồ mả người mới chết.

Không cần suy nghĩ cũng biết là Bách Hộ đã chết, danh hiệu ngang tàng hồ đồ từ đây chừa lại cho Lỗ Bá Phong độc bá.

Cát Vệ chỉ đứng xa xa nhìn lại, chứ không dám đến gần.

Sợ thái độ ngang ngược hồ đồ của Lỗ Bá Phong chăng?

Ngại ngừng vì mình đến trễ quá chăng?

Hay là hối hận? Hối hận chính vì cứu mạng chàng mà họ nhào ra ứng chiến, đến độ Bách Hộ phải mang thương tích nặng. Hối hận là họ giúp chàng, mà chàng không quay lại giúp họ kịp thời. Hối hận là Lỗ Bá Phong nói đúng.

... Tất cả cũng vì chàng mà ra...

9. Chương 9: Lọt Bẫy Lửa

Cát Vệ không làm gì được hơn, nhảy xuống ngựa, ngồi phịch nơi gốc cây. Trong vòng mấy ngày, bao nhiêu điều bất ngờ xảy đến...

Hai người có thể được gọi là thân thiết và quen biết đều chết trong một ngày...

Mệt mỏi, buồn chán...

Chàng ngơ ngẩn thất thần nhìn cảnh rừng từ từ chìm trong bóng tối, rồi mắt chàng nhắm lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi bên tai có người lên tiếng :

- Người có đói không?

Mở mắt nhìn lên chàng thấy một bóng người cao to đứng sừng sững trước mặt, ánh nắng chiếu lòa mắt không thấy được mặt mũi người đó.

Tiếng nói người đó lại vang lên :

- ... Có đói không?

Người đó từ từ hạ thấp người xuống, bấy giờ Cát Vệ mới nhận ra đó là Lỗ Bá Phong.

Chàng ngẩn người, không ngờ thái độ con người lại có thể thay đổi nhanh chóng như vậy. Hôm qua hăn hùng hổ, điểm huyết, hất dấy, quăng ném, đối xử chàng như một kẻ thù địch. Hôm nay hăn lại thân thiện hỏi thăm chàng.

Lỗ Bá Phong đưa một đĩa thịt thỏ tới trước mặt Cát Vệ, nói :

- Thịt thỏ Kế Dư mới nướng, người nên ăn cho nóng.

Cát Vệ vẫn chưa hết sững sờ, nên tay chưa cầm đĩa thịt thỏ.

Lỗ Bá Phong nhìn hăn nói :

- Nghe đây, ta biết người thật sự không hề biết về sự việc năm xưa. Tất cả đều do lão Soái Phàm xếp đặt, và tất cả đều do lòng thù hận mù quáng của Khôi Cung. Chuyện đã xảy ra rồi, dù không muốn cũng không được. Bây giờ bọn ta muốn toàn mạng thì phải tìm một con đường sống.

Cát Vệ lẩm nhẩm :

- Soái Phàm xếp đặt... như vậy ông ta là quý ư?

Lỗ Bá Phong gật đầu cười cười :

- Đúng, có lẽ ông ta đúng là quý...

Cát Vệ chợt thấy mặt nóng lên, lớn tiếng quát :

- Soái Phàm không thể nào là quý. Ông ta đã xếp đặt chuyện gì?

Lỗ Bá Phong không nổi nóng vì bị quát. Hắn thở dài, từ tốn đáp :

- Lão chính là người cứu và đào tạo ta và Hồ Tuyết. Lão chính là người bảo người nhà ép người làm cận vệ, để có thể che mắt kẻ địch và lão cũng có thể để mắt tới người.

Phần đầu thì Cát Vệ mới biết từ miệng Lỗ Bá Phong. Nhưng phần sau thì chàng ngờ ngợ hắn nói đúng. Thái độ vội vàng, miễn cưỡng của người nhà lúc đó khiến chàng nghi ngờ thắc mắc. Rồi thái độ thân thiện như người cha của Soái Phàm lại càng khó hiểu hơn... tại sao phải là chàng?

Lỗ Bá Phong cười cười, mĩa mai nói :

- Lão xếp đặt vì muốn ta và Hồ Tuyết làm Hộ pháp cho người, giống như tổ tiên của ba người ngày xưa.

Cát Vệ khẽ nói :

- Ta không bao giờ xem người là Hộ pháp, mà ngược lại, ta chỉ mong người xem ta là một vị bằng hữu.

Lỗ Bá Phong im lặng nhìn thẳng vào mắt chàng, hồi lâu mới nói :

- Ta cũng mong ngày đó đến thật mau.

Hắn mong cái ngày đó, có nghĩa là hiện tại chàng chưa được hắn xem là bằng hữu. Một mùi vị cay đắng tràn lên nơi cổ họng Cát Vệ. Lỗ Bá Phong không để ý đến bộ mặt nhăn nhó của chàng, hắn đưa đĩa thịt thỏ, nói :

- Ăn đi!

Cát Vệ lắc đầu :

- Ta không đói!

Lỗ Bá Phong cũng không hề ép, ngồi phệt xuống kế bên chàng, lưng dựa gốc cây, tay bốc thịt bỏ vào miệng ăn nhóp nhép ngon lành. Vừa ăn hắn vừa nói :

- Người đã nghe qua câu chuyện rồi đó. Nếu Khôi Cung còn sống ngày nào thì chúng ta không được yên ngày đó. Người nghĩ sao nếu chúng ta tìm cách tiêu diệt lão trước khi lão tiêu diệt chúng ta?

Cát Vệ cười mĩa :

- Khôi Cung có thù oán với người, chứ không có thù oán với ta. Lão Pháp sư chưa hề động tới gia đình ta.

Lỗ Bá Phong bắt chợt quay đầu nhìn chàng chăm chú lần nữa, nhưng ánh mắt lần này không thân ái như lần trước, có vẻ tức giận không vui thì đúng hơn.

Xoi mói một hồi lâu, hắn đứng lên nói gọn lỏn :

- Được!

Hắn bỏ đi về phía Kế Dư và Hồ Tuyết một cách lạ lùng và bất ngờ, không vung vẩy hay giận dữ, mà lại thông dong rất bình tĩnh như chưa hề nói chuyện với Cát Vệ.

Hắn bình tĩnh mà bầu không khí xung quanh chợt trở nên căng thẳng.

Hồ Tuyết và Kế Dư hai người cũng quay đầu nhìn hắn lòng hồi hộp, ánh mắt nửa tò mò nửa lo ngại.

Cuối cùng Kế Dư lên tiếng :

- Thế nào?

Lỗ Bá Phong lắc đầu. Hắn bình tĩnh, lặng lẽ, giống như trước khi cơn bão lớn ập tới trời bỗng yên lặng vượt quá mức bình thường.

Quen biết với hắn hơn hai mươi năm, dĩ nhiên Kế Dư biết chút chút về con người của hắn. Lão hỏi :

- Chuyện gì?

Lỗ Bá Phong lại lắc đầu, nhưng khi mắt hắn chạm phải hai tia nhìn sắc bén từ mắt Kế Dư khiến hắn có cảm giác như không trả lời không được. Hắn đáp :

- Chúng ta chờ!

- Người muốn nói án binh bất động?

Lỗ Bá Phong gật đầu.

Bất chợt tiếng vó ngựa vang lên, ba người liền quay đầu nhìn lại thì thấy Cát Vệ đang phóng ngựa bỏ đi không nói một lời từ biệt.

Lỗ Bá Phong lầm bầm trong miệng câu gì đó không rõ.

Kế Dư thở dài, nói khẽ :

- Trẻ người non dạ, suy nghĩ nông cạn, cảm xúc lại bộc phát dễ dàng...

Hồ Tuyết đưa mắt nhìn lão chăm chú.

Kế Dư bắt gặp ánh mắt của Hồ Tuyết liền ngậm miệng ngay. Trong lòng lão lại nghĩ: “Cô thì khác, lúc nào cũng lặng thinh, không hề biểu lộ một cảm xúc gì”.

* * * * *

Lỗ Bá Phong nói chờ, có nghĩa là chờ cho hắn tìm ra kế hoạch hành động.

Trong đầu hắn lúc đó trống rỗng chẳng biết phải làm gì, chỉ còn hy vọng thời gian sẽ cho hắn một kế hoạch, sẽ vạch cho hắn một con đường để đi.

Ngày hôm đó họ tìm một hang núi gần bờ sông trú thân.

Hồ Tuyết chưa hề bị phát giác, có thể đi lại mà không hề gì. Đó chính là điểm hay của Soái Phàm. Lão ta lúc nào cũng giấu một con cờ bí mật, để có thể gây bất ngờ, và có thể lật ngược thế cờ.

Nàng theo lời Lỗ Bá Phong trở về trấn ở để tiện việc theo dõi tình hình. Còn chính Lỗ Bá Phong giả dạng người đồn cũi, ngày ngày vào trong trấn bán cũi, thu thập tin tức hoặc đưa ra chỉ dẫn cho Hồ Tuyết. Cái tướng cao to của hắn và đôi mắt sáng quắc kia dễ khiến người khác nghi ngờ, nên hắn phải rịt người, nhắm mắt vờ mù.

Thật ra công việc “chờ đợi”, án binh bất động này cũng làm cho họ Lỗ khó chịu, bức bối. Hắn có cảm tưởng mình là một người bất lực, vô dụng. “Chờ đợi” càng khiến cho tinh thần Lỗ Bá Phong ngày càng suy giảm. Nhưng hai mươi mấy năm lăn lộn trong giang hồ, hắn cũng học được một bài học quý giá, đó là phải kiên nhẫn. Khi lâm vào thế yếu không thể chống lại địch mạnh thì phải dùng mưu, mà muốn mưu cơ thành công thì phải có thiên thời địa lợi. Nói chung Lỗ Bá Phong phải kiên nhẫn “chờ đợi”.

Qua một thời gian, Lỗ Bá Phong cũng thu được một vài điều lợi, Hồ Tuyết kiếm đâu ra một bản đồ xây dựng nơi Mã Đạt Kha và Khôi Cung ở, và số người thường xuyên. Bây giờ chỉ cần nghiên cứu bản đồ đó, tìm cách xâm nhập vào là có cơ hội tiến gần đến Khôi Cung.

Một ngày kia đang lúc chuẩn bị vào trấn thu thập tin tức, họ Lỗ chợt đứng lặng yên, mọi cử chỉ đều ngưng lại, mặt lộ vẻ căng thẳng.

Kế Dư hỏi :

- Có chuyện gì?

Lỗ Bá Phong không đáp ngay, hai mắt chăm chú nhìn vào hư không, một lúc nói :

- Có người!

Hắn chạy ra ngoài hang núi, tới một khoảng đất trống, nằm xuống áp sát tai vào mặt đất nghe ngóng. Một hồi hắn đáp lại :

- Có rất nhiều người đi về phía Tây nam.

Hắn suy nghĩ thêm một lúc thật lâu rồi đột nhiên nhìn Kế Dư hỏi :

- Lão theo Soái Phàm nhiều năm trước khi gặp ta, lão có nhớ nhà Cát Vệ ở hướng nào không?

Kế Dư nheo mày, ngẫm nghĩ một lúc đáp :

- Tây nam và ở trong trấn phía bên kia cánh rừng!

Lỗ Bá Phong kéo tay lão nói :

- Đi, chúng ta rượt theo họ mau lên!

Kế Dư ngờ ngàng, hỏi lại :

- Tại sao?

Lỗ Bá Phong nhắc lão bỏ lên ngựa như nhắc một trẻ nít nhẹ nhàng, nói :

- Tiếng ngựa phóng nghe rất gấp gáp, có tiếng của nhiều loại binh khí khua, nhất là cung nỏ. Ta đoán không lầm là một đoàn kỵ mã đi đánh nhau thì đúng hơn.

Kế Dư ngồi yên trên lưng ngựa, kiểm soát lại hành lý của mình, chợt nói :

- Bá Phong, người hãy mang...

Lão chưa nói dứt lời, Lỗ Bá Phong đã xách đồng nồi niêu xoong chảo cột vào yên ngựa, quần áo đang phơi còn chưa khô thấy lên lòng Kế Dư. Còn hắn nhảy phốc lên lưng con Lửa Trời.

Hai người phóng đi vội vã, không kịp nhắn tin lại cho Hồ Tuyết. Họ đi ngày đi đêm, cuối cùng cây cối cũng thưa dần, xa xa hiện ra những nóc nhà, khói bếp tỏa lên. Cảnh sắc nhìn thật bình yên, như chưa hề có đánh nhau hay xung đột gì xảy ra.

Kế Dư nghi ngờ quay lại hỏi Lỗ Bá Phong :

- Người có chắc...

Lão không dám nói hết câu, đánh hơi theo dấu vết là cái tài độc nhất vô nhị của Lỗ Bá Phong. Lão chưa bao giờ thấy hắn sai.

Họ Lỗ hít một hơi khí vào buồng phổi, rồi quay lại đáp :

- Có mùi máu, ta đoán không sai đâu! Đi về hướng này...

Lỗ Bá Phong thúc ngựa đi xeo xéo vào trong rừng một chút, một lúc sau họ quả nhiên thấy có vết chân người, chứ không phải chân ngựa.

Hắn liền thúc ngựa chậm chậm lần theo vết chân người.

Chẳng bao lâu trên nền đất hiện ra một người máu me đầy mình đang nằm úp, một chân co một chân duỗi, tay vờ về phía trước như đang cố gắng trườn người bò tới, đầu hướng về trấn.

Lỗ Bá Phong xuống ngựa, chạy về phía người đó, cúi xuống đưa tay lật người lên.

Kế Dư cũng chạy theo sau, vừa nhìn thấy mặt người đó lão đã la lên :

- Khương Vinh. Lão ta làm gì ở đây? Đáng lý lão phải về quê với vợ con chứ.

Như có máu lang y của cha ông ngày xưa, Lỗ Bá Phong nhanh nhẹn khâu vết thương, rịt thuốc rồi băng bó cho người đó. Hắn vừa làm vừa nói :

- Lão không sao đâu! Chỉ bị thương nhẹ, máu ra nhiều nên kiệt sức mà thôi.

Nghỉ ngơi một lúc sẽ tỉnh lại.

Họ không cần phải đợi một lúc, vừa được Kế Dư rót vào môi tí nước lạnh, lão già tên Khương Vĩnh tỉnh dậy ngay. Lão nhìn Lỗ Bá Phong mỉm cười, thì thào nói :

- Bá Phong, hãy đi cứu người chúng ta...

Tay lão chỉ vào sâu trong rừng.

Lỗ Bá Phong nhú mào. Hắn không hề nghe thấy tiếng đánh nhau, hay tiếng nào khác lạ ngoài tiếng lá rừng xào xạc khi bọn họ từ phía bên kia rừng đi tới. Bây giờ lão Khương Vĩnh nói như vậy là có ý gì?

Họ Lỗ đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn Kế Dư như ra hiệu bảo lão ở lại đây canh chừng, còn hắn đi về phía Khương Vĩnh đã chỉ xem sao.

Càng vào sâu thì rừng càng rậm rạp, thân cây cao to che khuất tầm mắt, Lỗ Bá Phong phải chậm chạp dò từng vết tích trên thân cây, trên mặt đất, lâu lâu nghiêng cổ hít đầy một buồng khí để phân biệt mùi vị gió đưa tới.

Bất chợt Lỗ Bá Phong giật mình khi nhìn thấy một khoảng đất nhàu nát như bị một đoàn ngựa dầy xéo hiện ra trước mặt, khí cũng sắc mùi máu. Họ Khương nói không sai, mà hắn cũng không nghe lầm. Như vậy chỉ có một lời giải thích duy nhất là những người đó nằm ngược gió và cũng đang trong tình trạng như Khương Vĩnh mà thôi: không nhúc nhích và hơi thở rất yếu!

Hắn thúc ngựa chạy thật nhanh, được một quãng gặp một lão già khác tên Ngô Quý, thương thế nặng hơn nhiều so với Khương Vĩnh.

Đi một đoạn nữa lão lại gặp một toán người nằm ngổn ngang, đa số là bị tên xuyên người. Có người sống cũng có người chết. Hắn tìm tới những người còn thở, xem xét nặng nhẹ thể nào rồi bắt đầu rịt thuốc băng bó. Sau đó hắn lại dắt ngựa tới chỗ những người bị thương về chỗ Kế Dư.

Những con ngựa rời bỏ chủ chạy loạn trong rừng lúc trước, như bị cặp mắt sáng như điện xẹt của Lỗ Bá Phong thôi miên, chúng quay trở lại giúp hắn làm công việc vận chuyển người bị thương một cách nhanh chóng.

Đám ngựa được con Lửa Trời dẫn đường tới chỗ Kế Dư. Con ngựa đen tuyền có bốn vó màu vàng rực đó được Lỗ Bá Phong chăm sóc cẩn thận, đến nay đã khỏe mạnh và chạy như gió cuốn, những con ngựa kia phải hết sức sải vó, vừa phóng vừa thở phì phì mới bám theo sau đằng xa mà không bị lạc. Chúng chở về mười một người, thêm Khương Vĩnh là tất cả mười hai người bị thương.

Những người chết được Lỗ Bá Phong đào lỗ chôn cất cẩn thận. Hắn làm lui làm công việc chôn cất đến độ không ngừng tay nghỉ ngơi. Mỗi một xác người được hắn đặt xuống hố là một lưỡi dao khắc vào vết thương chưa lành trong tim hắn.

Những lão già này đã từng vào sinh ra tử với hắn hơn hai mươi năm trời. Có người đối xử với hắn như bằng hữu, có người đối xử với hắn như cha, có người đối xử với hắn như anh em. Người nào nói chung cũng tốt với hắn như người trong nhà: có cãi vã đánh nhau nhưng khi có chuyện lại rất thương yêu đùm bọc lẫn nhau.

Một gia đình mà lão Soái Phàm đã ban cho!

Làm xong công việc chôn cất, hắn lại nhảy lên lưng con Lửa Trời, lúc đó đã quay trở lại đứng yên nơi gốc cây.

* * * * *

Kế Dư tìm được một hang núi tránh gió lạnh, kéo các lão bị thương vào trong đặt nằm ngổn ngang.

Có người đã tỉnh, ngồi dậy thu nhỏ chỗ để cho người khác nằm.

Lỗ Bá Phong đi xem xét nơi trú thân của bọn họ một vòng, xếp đặt cạm bẫy xung quanh phòng bắt trắc rồi mới quay trở về. Hắn thấy Khương Vinh đang gặt gù bên đồng lửa, liền thả thân hình mệt mỏi ngồi xuống bên cạnh.

Khương Vinh nhìn thấy hắn, mỉm cười hiền từ nói :

- Khi nào gặp lại người ta biết mình sẽ thoát nạn.

Lỗ Bá Phong cười gượng gạo. Gia đình “nuôi” lúc nào cũng đối xử với hắn nồng nặc. Hắn đã mất đi gia đình ruột thịt, nhưng vẫn có một gia đình “nuôi” để an ủi lòng. Nghe họ Khương nói, hắn cảm thấy hối hận vì đã đến trễ, đã để vài người trong bọn họ chết. Ngoài mặt hắn trầm tĩnh lạnh lùng vô cảm, nhưng thật ra con tim hắn đang bị cắt nát. Lỗ Bá Phong nhìn Khương Vinh, khẽ hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra?

Khương Vinh cũng nhìn hắn hỏi lại :

- Chuyện rất dài dòng, người muốn ta bắt đầu từ đâu?

Lỗ Bá Phong suy nghĩ một hồi rồi đáp :

- Từ lúc được lệnh giải tán.

Khương Vinh cười, nheo mày nói :

- Chuyện rất dài!

Lỗ Bá Phong duỗi thẳng chân, ngã người bên đồng lửa đáp :

- Tôi có thời gian!

Khương Vinh cười ha ha, gục gặc chiếc đầu bạc, rồi bắt đầu kể :

- Thôi được! Mấy ngày sau khi Bách Hộ được tha. Lão Soái Phàm gọi bọn ta tụ tập lại để lão nhắn gởi, phát lương lần cuối. Lão sai Quách Hồ đi lấy bạc, nhưng lão già đó đi một lúc lâu vẫn chưa quay lại. Mọi người liền đi tìm kiếm thì phát hiện lão chết trong nhà trọ, chính tay lão dùng dao đâm chết mình. Lão Soái Phàm vào xem xét...

Họ Khương dừng lại nhìn Lỗ Bá Phong thăm dò, xem hắn đã nghe câu chuyện này chưa. Nhưng họ Lỗ không có phản ứng gì, mắt mờ màng nhìn vào bóng đêm tối tăm, đang im lặng chờ nghe tiếp.

Khương Vinh lại nói :

- Soái Phàm đi ra rồi nói với bọn ta đừng vào, vì bên trong đã bị ai đó thả độc dược. Lão ra lệnh trói người đưa tin vào một góc, chờ khi độc dược hết công hiệu rồi thả ra. Lão còn đưa cho bọn ta một thứ trái cây nâu nâu, bảo vào trại thu xếp mọi thứ chuẩn bị lên đường. Lần lượt từng người một trong bọn ta cầm thứ trái cây đó về phòng thu xếp hành trang.

Lỗ Bá Phong chột lên tiếng hỏi :

- Ngày đó có phải là ngày thịnh hội chăng?

Khương Vinh gặt đầu :

- Đúng, trong lúc mọi người đang vui nhộn bên ngoài, bọn ta lặng lẽ rời đi.

Lão Soái Phàm dẫn đến nhà của một bằng hữu ở trấn thành bên kia khu rừng phía tây nam, tụ tập ở đó chờ lệnh của lão.

Lỗ Bá Phong nhú mày lắm bảm :

- Nhưng sau đó Soái Phàm không xuất hiện.

Khương Vinh lắc đầu :

- Thật không giống như kiểu cách của lão ta chút nào. Thường thì lão nói là làm chứ không bao giờ im lặng lâu như vậy...

Lỗ Bá Phong đáp gọn :

- Lão đã bị thương nặng và chết rồi.

Khương Vinh mặt mày nhăn nhó, ngạc nhiên hỏi :

- Người có biết ai đã khiến lão bị thương không?

- Biết!

- Ai?

- Tôi!

Một tiếng nói gọn lỏn phát ra từ miệng Lỗ Bá Phong như tiếng sét đánh ngang tai, Khương Vinh chồm người tới làm động vết thương, mặt liền nhăn nhó hỏi lại :

- Có thật không?

Lỗ Bá Phong vẫn bình thản gật đầu :

- Thật! Chỉ là không phải tôi cố ý... bị người đặt cạm bẫy mà thôi...

Khương Vinh sau một thoáng ngỡ ngàng rồi cũng bình tĩnh lại nhanh chóng.

Lão vào sinh ra tử đã nhiều, thấy kẻ chết cũng chẳng ít, nên biết trấn tĩnh lại rất nhanh. Lão thả người ngồi xuống lại chỗ cũ, nói :

- Soái Phàm không trách người đâu!

Lỗ Bá Phong gật đầu đáp :

- Lão không trách!

Khương Vinh cũng không muốn nhắc lại chuyện xúc động nên kể tiếp :

- Cách đây một ngày, có người nhận là Cát Vệ nói tới theo lệnh Soái Phàm bảo bọn ta đi, nhưng lại không nói đi đâu. Cho nên bọn ta vẫn ở lại...

Lỗ Bá Phong gật đầu :

- Không giống như kiểu Soái Phàm ra lệnh nên bọn lão không rút đi.

Khương Vinh gật đầu :

- Đúng! Bọn ta không đi. Nhưng tên thanh niên đó lại xua đuổi, bảo đó là nhà của hắn, không cho bọn ta ở lại. Bọn ta đành vào rừng, nhưng...

Lỗ Bá Phong đưa mắt nhìn lão, tiếp lời :

- ... Nhưng vì Soái Phàm đã dặn ở nhà người đó...

Khương Vinh gật đầu :

- Ta nghĩ lão cố ý đặt bọn ta ở đó để bảo vệ cho họ. Cho nên tuy bọn ta vào rừng trú nhưng vẫn cho người đến đó canh chừng!

Lão chợt ngưng lời, thở dài một tiếng. Lỗ Bá Phong cũng đoán biết nửa phần.

Khương Vinh nhìn Lỗ Bá Phong nói tiếp :

- Người phải quay trở lại đó xem bọn họ sống chết ra sao?

Lỗ Bá Phong ngẫm nghĩ giây lát rồi thờ ơ nói :

- Tôi phải nghe hết câu chuyện rõ ràng, trước khi có hành động gì khác.

Thái độ hắn có vẻ không khẩn trương lắm như không có ý muốn đi cứu gia đình Cát Vệ, Khương Vinh đành gật đầu đồng ý :

- Hôm qua có một bọn người phóng ào ào tới đây tập kích bọn ta. Vì không phòng ngừa trước nên bị tên bắn thương hơn phân nửa, đám người còn lại cố gắng chạy về trấn bảo vệ gia đình kia như Soái Phàm đã dặn...

Lão thở dài một tiếng, kết thúc :

- Nhưng bọn ta bảo vệ cho mình không xong thì làm sao bảo vệ cho người khác...

Lỗ Bá Phong chợt đứng lên nói :

- Nể lời lão tôi đi đến đó xem, nhưng tôi đoán họ đã chết hết rồi, có đến cũng vô ích thôi.

Khương Vinh nhìn hẩn trầm tư một lúc rồi, nói :

- Bá Phong, ta nói thật, năm xưa có người trong bọn ta cũng đã nói câu đó, nhưng rốt cuộc vẫn cứu được người...

Mắt lão long lanh như đang ứa lệ vì xúc động. Người già nhiều kinh nghiệm mà phải xúc động thì điều xúc động đó phải mãnh liệt như thế nào. Lão nói tiếp :

- Ta rất lấy làm hãnh diện về người, hãnh diện về việc cứu sống người ngày trước...

Không đáp lời, cũng không muốn nhìn một lão già mắt ứa lệ, Lỗ Bá Phong lẳng lặng rập yên cho ngựa rồi phóng đi như cơn gió thoảng.

* * * * *

Trong trấn vẫn bình yên, con mắt sáng quắc của Lỗ Bá Phong rà khắp mọi nơi nhưng vẫn không thấy một căn nhà nào bị đốt cháy hay phá hủy. Cảnh vật thật yên tĩnh, không có dấu vết gì tỏ ra nơi đây vừa có biến cố...

Lỗ Bá Phong lẳng yên nghe gió thổi hiu hiu bên tai, tay khẽ lay động dây cương điều khiển con ngựa chậm chạp đi về phía cuối ngọn gió. Hy vọng cơn gió sẽ nói cho hẩn nghe những gì mà mắt hẩn không nhìn thấy.

Hít vào một hơi đầy lồng ngực, Lỗ Bá Phong ngửi thấy mùi sương khuya ẩm ướt, mùi khói thoát ra từ lò sưởi, mùi mồ hôi thoát ra từ những người đã lao động cực khổ trong ngày, nhưng thoang thoảng còn có một thứ mùi tanh tanh như mùi máu đã tan loãng. Như vậy có thể có người đổ máu hoặc vật bị giết để bán cho phiên chợ sáng mai, và sự việc đã xảy ra từ lâu.

Lỗ Bá Phong khẽ giật dây cương, điều khiển con ngựa từ từ đi ngược chiều gió thổi. Mọi nhà vẫn còn thấp đèn. Đèn chưa tắt là người còn thức vì chưa đến giờ ngủ. Một vài người tò mò mở cửa, vạt rèm ngó bóng người trên lưng ngựa, cả người và ngựa đều cao to hùng vĩ đang từ từ quét cặp mắt sáng quắc nhìn khắp lượt. Chỉ cần một điều bất thường là hẩn có thể phát hiện ra ngay...

Ánh trăng lười lười chiếu ánh sáng bạc mờ ảo soi đường cho Lỗ Bá Phong đi. Đường lớn hẩn đi hết, đành phải rẽ sang đường nhỏ. Những nơi đông đúc không thấy gì lạ, hẩn lại rong ruổi ra nơi vắng vẻ, xa trung tâm trấn.

Một căn nhà tối om khi rõ khi mờ xuất hiện trong tầm mắt...

Đến gần nhìn kỹ thì thấy đó là một gia trang thì đúng hơn, có vườn lớn, có cổng dẫn vào thật kiên cố, xung quanh có hàng rào đá xanh thấp. Hàng rào chỉ dùng để phô trương sự giàu có, chứ không dùng để ngăn cản trộm cắp hoặc kẻ gian. Bởi hàng rào thấp cho nên họ Lỗ mới phát hiện căn nhà đó không có ánh đèn.

Lỗ Bá Phong dừng vó ngựa trước cửa nhà, ngắm nghía một lúc, rồi lại quay đầu ngó xung quanh xem có dấu hiệu bất thường gì khác không?

Hẩn nhảy xuống ngựa, mở cổng, tiến thẳng về phía căn nhà tối om đó.

Mảnh đất trước nhà bầy nhầy, nhưng cửa dẫn vào nhà vẫn còn nguyên, giống như một bầy ngựa nhảy qua hàng rào thấp vào đứng bên trong.

Cửa không khóa...

Lỗ Bá Phong đưa tay mân mê lá bùa. Một thói quen mà hắn không thể nào bỏ, tuy lá bùa chỉ là một loại trừ độc chứ không phải là hộ mệnh hay đem lại may mắn. Nhưng mỗi lần sắp gặp nguy hiểm hắn đều mân mê tấm bùa như thể nó sẽ mang lại bảo vệ hoặc mang lại may mắn cho hắn.

Cơn gió lạnh thổi nhẹ nhàng vờn trên gáy, Lỗ Bá Phong rung mình rụt cổ.

Cuối cùng hắn lấy hết can đảm đẩy mở cửa bước vào.

Không còn sai lầm gì nữa, mùi máu tanh tanh cùng với mùi chết chóc bốc lên thoang thoang.

Ánh trăng bạc rọi qua cửa, mờ mờ hiện ra trên nền nhà một cây đuốc, có lẽ bị ai đó bỏ quên.

Lỗ Bá Phong cúi xuống lượm lên, thò tay vào túi lấy mồi đốt đuốc.

Tự nhiên tay hắn chợt ngừng lại, lưỡng lự, phân vân không biết có cần thêm ngọn đuốc đó không? Ánh trăng và cặp mắt tinh tường của hắn có đủ sáng để soi và để phân biệt, xem xét chuyện gì xảy ra nơi đây hay không?

Thêm một chút lửa có lẽ tốt hơn!

Hắn đưa tay đốt ngọn đuốc.

Ánh lửa phụt lên bùng cháy hừng hực, chiếu sáng cả gian phòng, chiếu qua khung cửa soi sáng những gian kế bên.

Gian phòng nơi họ Lỗ đứng, trống không, những gian phòng kế bên cũng vậy.

Lỗ Bá Phong chợt động tâm, suy nghĩ. Không biết mùi máu tanh cùng với mùi chết chóc phát xuất từ đâu, khi mà nơi đây không có xác chết.

Hắn còn đang ngỡ ngàng, bỗng tiếng con ngựa Lửa Trời hí lên lạnh lạnh.

Tiếng hí hoảng hốt sợ hãi như báo động điều gì bất tường. Lỗ Bá Phong quay người nhìn lại thì thấy ánh lửa ngọn đuốc trên tay hắn chỉ như một ánh đom đóm nhỏ xíu so với ánh lửa bốc lên đỏ rực xung quanh nhà. Gian nhà được soi rõ không phải do ánh đuốc trong tay hắn, mà là do bị đốt khắp bốn phía. Lửa lan thật nhanh...

Có người đã bày mưu thiêu sống hắn, họ chờ đợi ở đây chỉ cần hắn chui vào là nổi lửa đốt.

Cảnh tượng năm xưa gia đình bị đốt cháy lại hiện về, Lỗ Bá Phong không còn thần trí nghĩ ngợi gì nữa, quãng cây đuốc đang cháy qua một bên, phóng thục mạng chạy ra ngoài, bất chấp ánh lửa nóng rát cháy bùng bùng xung quanh.

Bên ngoài con ngựa bị ánh lửa làm hoảng sợ đang giơ hai vó trước lên đập đập như điên như cuồng, chuẩn bị giẫm nát tất cả những gì dưới chân nó, còn thân hình đứng thẳng bằng hai chân sau, miệng hí vang lừng.

Mờ mờ một bóng đen chập chờn từ trong ánh lửa hiện ra.

Hai chân ngựa tức thời giơ xuống, tưởng chừng đập người đó banh xác, không ngờ bóng đen nhanh nhẹn lách qua một bên, rồi phóng lên lưng con ngựa.

Người đó giật mạnh dây cương, khiến con ngựa lỏng lên quẹo đầu, phóng nước kiệu ra khỏi vùng lửa đỏ.

Cả người lẫn ngựa phóng ra ngoài thật xa, quay lại thấy dân trong trấn cũng đang đổ ra mỗi lúc một đông để xem náo nhiệt.

Lỗ Bá Phong thoát khỏi cảnh lửa đốt, tim đập loạn xạ đến độ quên cả sự rát bỏng nơi chân, định thúc ngựa phóng thẳng về phía cánh rừng.

Nhưng ngựa vừa mới tung được ba bốn vó, tâm thần hắn vừa ổn định lại tức thì giật dữ liên tục bốc lên, hắn quay phắt ngựa lại. Lỗ Bá Phong muốn tìm người nào có âm mưu hại hắn...

Muốn tìm người núp trong bóng tối, thì tự bản thân mình cũng phải tự rút vào trong bóng tối quan sát những điều bất tường.

Họ Lỗ lặng lẽ xuống ngựa, dắt ngựa lẩn vào trong một góc tối thui. Nơi đó hắn đứng chăm chú quan sát tường tận mọi diễn biến xung quanh. Hắn xem dân chúng dập tắt lửa, cũng đứng xem những ai có hành động đáng nghi.

Một thời gian khá lâu trôi qua, họ Lỗ thấy con đường ở phía bên trái có một bóng dài như một con rắn khổng lồ trườn vào rồi mất tích. Hắn quay lại vuốt ve rồi vỗ vào đầu con ngựa nói :

- Người ngoan ngoãn ở lại đây! Ta sẽ quay lại trong chốc lát!

Như một con mèo ăn đêm, Lỗ Bá Phong luồn lách qua đường này tới ngõ khác, cuối cùng dừng lại trước một con hẻm nhỏ tối tăm. Hắn nghe có tiếng người thở nặng nhọc lẫn với tiếng người nói lầm bầm :

- Nếu ta chết... các người cũng chết...

Tiếng thở lại thêm nặng nề...

Hắn nhíu mày khi phát hiện hơi thở người lẩn lộn mùa khói, chết chóc, máu me. Rõ ràng người trong hẻm nhỏ đang thở hồng hộc kia vừa thoát ra từ trong căn nhà bị đốt như hắn.

Lỗ Bá Phong đứng một mình trong bóng tối thật lâu, sau đó mới từ từ đi vào ngõ hẻm thấy một người nằm dài trên đất, hơi thở đứt quãng. Người đó thấy có kẻ đột ngột xuất hiện cũng muốn bật ngồi dậy, nhưng không làm sao di động được.

Lỗ Bá Phong cúi xuống nhìn người đó hỏi :

- Người khỏe chứ?

Người đó cười, đau đớn nói :

- Ta không ngờ trước khi chết lại gặp người.

Lỗ Bá Phong lắc đầu, bước lại sát bên :

- Người chưa chết được! Người đã biết rồi, tấm bùa trên cổ ta có thể cứu sống được người sắp chết.

Hắn lại cười cười, ngồi phịch xuống đất, giọng mai mỉa nói tiếp :

- Ta cứ ngồi đây để người ngửi cái mùi thum thum của ta.

Người nằm dài trên đất cười ha hả, sau đó trầm giọng trả lời :

- Nếu ta nín thở thì sao? Ta muốn chết để khỏi phải ngửi mùi của người.

Lỗ Bá Phong ghé người đưa tấm bùa trước mũi người đó, cất giọng khàn khàn như âm ma từ địa mộ vang về, khi gần khi xa :

- Ta nghĩ quá trễ rồi, người còn nói chuyện lâu như vậy là chưa chết được. Người phải sống... sống để hiểu những gì ta đã trải qua.

Người nằm trên đất lại ha hả cười như điên như dại.

Lỗ Bá Phong cũng cười cười khắc khắc theo người đó.

Cuối cùng hắn đột nhiên ngưng cười, nhanh tay điểm huyệt người đó, rồi vác lên vai. Con ngựa tinh khôn như hiểu được ý nghĩ của chủ, từ đầu vừa lúc chạy đến. Lỗ Bá Phong vắt người đó ngang lưng ngựa, rồi cũng phóng lên yên, thúc ngựa chạy về hang núi trong rừng, nơi mà bọn Kế Dư đang nghỉ ngơi.

10. Chương 10: Ai Đúng Ai Sai?

Khương Vinh từ trong hang bước ra, thấy Lỗ Bá Phong nằm dựa gốc cây bên đống lửa, mắt nhìn đăm đăm về phía trước. Lão bước lại, thả người ngồi xuống bên cạnh hắn hỏi :

- Tại sao người lại trói tên thanh niên đó lại, để cho hắn được tự do chạy nhảy có vui hơn không?

Lỗ Bá Phong đưa mắt nhìn ông ta rồi nói :

- Hắn không còn là hắn nữa, có thả ra cũng vô ích.

Khương Vinh nhú mày :

- Ta không hiểu! Ta thấy hắn bình tĩnh lắm mà.

Lỗ Bá Phong lắc đầu.

Họ Khương lại nói :

- Bất quá hắn cũng như người lúc trước, không nói chuyện trong vòng một tháng. Đâu đáng phải bị trói như vậy?

Lỗ Bá Phong đáp :

- Hắn còn tệ hơn tôi gấp mười lần.

Khương Vinh lưỡng lự một lúc rồi hỏi :

- Tại sao lại tệ gấp mười lần người được?

Lỗ Bá Phong nhòm người lên giải thích :

- Vì hắn chỉ muốn chết.

- Như vậy quả là thâm hiểm.

Họ Lỗ cười cười :

- Bây giờ chắc lão đã hối hận nhờ tôi cứu hắn rồi chứ?

Khương Vinh gật đầu.

Kế Dư vẻ mặt bơ phờ bước tới gần họ Lỗ nói :

- Cát Vệ muốn nói chuyện với người.

Lỗ Bá Phong uể oải đứng lên, đi vào trong, tới một góc hang nơi có một người bị trói chặt như một kén tằm, miệng bị nhét chặt bởi một mớ vải, nằm bất động giữa lều. Lỗ Bá Phong cúi xuống rút mớ vải ra, người đó vẫn nằm im không lên tiếng. Họ Lỗ liền nói :

- Quả nhiên người ngoan ngoãn thật. Có chuyện gì cứ nói ra đi!

Cát Vệ là người nằm trên đất, tròn mắt nhìn hắn hỏi :

- Ta với người có thù oán gì mà người cứ đem ta ra hành hạ làm trò cười như thế này?

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Không có thù oán gì.

Cát Vệ liền lớn tiếng quát :

- Nếu vậy tại sao người không cho ta chết mà lại cứu sống ta? Người thật ác độc, chắc người muốn ta sống để nếm mùi đau khổ như người đã nếm?

Lỗ Bá Phong cười nói :

- Chết không phải là cách giải quyết. Người tưởng chết là xong ư? Ta khuyên người đừng nên chết là hơn, vì có chết người cũng không còn mặt mũi gặp người thân ở tuổi vàng!

Cát Vệ trầm ngâm một lúc, lại nói :

- Nếu ta đồng ý giúp người tiêu diệt Khôi Cung, người có cởi trói cho ta không?

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Việc tiêu diệt Khôi Cung ta không cần người giúp!

Cát Vệ nhìn họ Lỗ chăm chú, như muốn soi mói những điều bí ẩn từ trong mắt hắn. Nhưng càng nhìn càng thấy lạc lõng vào một chốn hư vô. Chàng hỏi :

- Tại sao Khôi Cung cho người hại gia đình của ta hai mươi hai năm sau?

Một khoảng cách khá lâu đó chứ?

- Nhiều lý do lắm... Có thể vì thế lực của Soái Phàm đã hết, không còn sức bảo vệ ai, và cũng có thể Khôi Cung chỉ vừa mới phát hiện ra nơi ẩn cư của gia đình người.

Cát Vệ suy nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Nếu ta muốn đi trả thù, người có cớ trối cho ta không?

Lỗ Bá Phong gật đầu. Hắn cúi xuống cớ trối cho Cát Vệ thật.

Vừa được cớ trối, Cát Vệ chồm người đứng phắt dậy, không thèm nhìn họ Lỗ, loạng choạng chạy ra bên ngoài, nhảy phốc lên lưng một con ngựa rồi phóng đi mất dạng.

Lỗ Bá Phong cũng không ngăn cản, chỉ đưa mắt nhìn theo rồi thả bước đi ra ngoài.

Khương Vĩnh thấy vậy chạy tới hỏi :

- Sao người lại thả hắn ra? Chính người đã nói hắn chưa được bình tĩnh. Ta cũng sợ hắn nhất thời nóng nảy, làm liều hỏng mạng.

Lỗ Bá Phong nhìn lão, bỗng lên tiếng nói chuyện lạc đề :

- Hai ngày nữa tôi có hẹn với người ta tỷ đấu vào giờ Ngọ.

Khương Vĩnh ngó người, không hiểu hắn nói như vậy nhằm ý gì.

Kế Dư lúc đó đã đến bên hai người, xen vào hỏi :

- Người có cần bọn ta giúp đỡ gì không?

Lỗ Bá Phong gật đầu :

- Rất cần nữa là khác.

Khương Vĩnh lại lắc đầu :

- Người hẹn người tỷ đấu thì phải công bằng, không nên để người khác nhúng tay vào.

Họ Lỗ lắc đầu :

- Tôi cần sự giúp đỡ để thanh toán một món nợ trong vòng hai ngày, trước khi tỷ đấu với người ta.

- Có phải tên thanh niên vừa rồi cũng đi giúp người làm chuyện đó hay không?

Lỗ Bá Phong ngập ngừng một lúc mới đáp :

- Có thể!

Khương Vĩnh “hừ” nhạt một tiếng, nói :

- Người nói chuyện sao lại ngập ngừng, không giống người chút nào.

- Trên đời không có điều gì chắc chắn!

Kế Dư hỏi :

- Bọn ta có thể giúp người được những gì?

Lỗ Bá Phong suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Mã Đạt Kha đem theo hơn năm mươi thuộc hạ tới đây, trong số đó có khoảng ba mươi người thiện chiến còn lại chỉ là thuộc hạ sai vặt. Bọn ta đã tiêu diệt khoảng mười tên cao thủ khi trước. Nếu chúng ta phục kích những cao thủ còn lại thì thế lực của Mã Đạt Kha sẽ bị kém dần.

Kế Dư nghe hẳn nói chuyện toàn đề cập đến Mã Đạt Kha, nhưng không nhắc đến Khôi Cung thì lấy làm lạ. Lão suy đoán có lẽ hẳn nghĩ chỉ cần hạ thủ được Mã Đạt Kha thì việc hạ Khôi Cung sẽ như trở bàn tay.

Khương Vinh đứng nghe gật gù, miệng tán thành không ngớt.

* * * * *

Hai ngày trôi qua, bọn người của Khương Vinh từ từ lành mạnh. Họ bày mưu tính kế ngấm tập kích những cao thủ của Mã Đạt Kha ở những tử lâu, trà quán. Nhưng trong hai ngày họ chỉ hạ được một, hai người, con số quá thấp so với kế hoạch dự đoán.

Còn Lỗ Bá Phong thì như ma quỷ, “phụ” một cái là biến mất không thấy tăm hơi.

Ngày tỷ đấu cuối cùng cũng đến...

Bóng dáng Lỗ Bá Phong cũng chưa xuất hiện, bọn Kế Dư và Khương Vinh đành lục tục kéo đến nơi hẹn đấu chờ đợi.

* * * * *

Vào ngày tỷ đấu, khi trời chưa sáng một bóng đèn xuất hiện, gõ cửa nhà một người thợ rèn hỏi :

- Hàng đặt đã làm xong chưa?

Tên thợ rèn mắt nhắm mắt mở đưa cho bóng đen một bọc da thú, mở ra thấy bên trong có năm ngọn phi đao sáng loáng.

Bóng người đó chính là Lỗ Bá Phong. Hắn trả tiền rồi phóng về hướng tòa phủ của Mã Đạt Kha. Hắn biết tuy là biệt phủ của họ Mã nhưng thật ra họ Khôi mới là người chiếm địa vị cao quý nhất. Giống như nhiều vòng tròn nhưng chỉ có trọng tâm ở giữa, Khôi Cung là trọng tâm, Mã Đạt Kha chỉ là một vòng tròn và người của hắn tạo thành những vòng tròn khác vây chung quanh trọng tâm để ngăn cản mọi nguy hiểm tiến vào. Xóa được vòng tròn này sẽ gặp vòng tròn khác, và vòng tròn cuối cùng chắc là Mã Đạt Kha.

Soái Phàm đã nói con người gian xảo như Mã Đạt Kha có yếu điểm nên mới bị Khôi Cung lợi dụng. Yếu điểm đó là gì?

Như một con báo đen, họ Lỗ luôn lách trong bóng đêm. Bất chợt hắn dừng lại. Trong tầm mắt hiện ra một người cầm một thanh kiếm tuốt trần, đứng im như tượng. Ánh trăng tuy mờ nhạt sắp tàn, nhưng khi chiếu xuống cũng khiến ánh kiếm lóe lên sáng loáng, và một cái đầu bạc lấp lánh...

Trong lòng họ Lỗ thắc mắc, lạ lùng...

Trầm ngâm suy nghĩ giây lát, bỗng hắn nhún từng bước vững chắc từ trong bóng tối bước ra lộ diện trước mặt người cầm kiếm nọ.

Cái bóng đó vừa nhìn thấy hắn liền nhoẻn miệng cười, nói :

- Ta biết ngươi thế nào cũng đến bằng ngõ này. Như năm xưa ngươi đã lên đi giết tên phú hộ kia.

Lỗ Bá Phong không trả lời, cũng không mở miệng nói một tiếng.

Người đó đành phải nói tiếp :

- Ta đứng chờ ngươi lâu, vốn muốn tiếp trợ ngươi thanh toán món nợ kia.

Lỗ Bá Phong chiếu nhân quang sáng như điện nhìn chăm chăm vào mặt người đó. Một cái nhìn không bình thường, như thể hắn muốn dùng nhân quang để bóc từng mảnh vỏ bao bọc bên ngoài con người để tìm hiểu những gì ẩn chứa ở bên trong.

Cái nhìn của hắn khiến người trước mặt phải chớp mắt ra vẻ khó chịu.

Người đó vừa chớp mắt, họ Lỗ đã nói :

- Thật ư?

- Người không tin ta à?

Lỗ Bá Phong lắc đầu.

Người đó ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Vậy người nghĩ ta tới đây để làm gì?

- Chặn đường!

Câu trả lời thật gọn lỏn, nhưng lại chắc chắn và tự tin.

Người đó trợn mắt nhìn hắn một hồi rồi cất tiếng cười ha hả.

Lỗ Bá Phong cũng bình thản đứng chờ người đó dứt cười.

Thấy tiếng cười vang vang, như muốn xoáy vào màng nhĩ người nghe, nhưng lại không làm đối phương nhích động, tức giận hay biểu lộ một cảm giác nào, người đầu bạc đó ngưng cười, hỏi :

- Người có vẻ ngạc nhiên lắm phải không?

Lỗ Bá Phong lắc đầu.

Đến phiên người đó “ồ” lên một tiếng, ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao người lại có ý nghĩ như vậy?

Lỗ Bá Phong nhìn lão đầu bạc, chậm rãi kể lại :

- Lúc tôi cứu người, thì lão là người nằm cách xa nhất, bề ngoài thì có vẻ thương tích nặng lắm, nhưng thật sự thì lại nhẹ nhất trong đám. Trong khi kể chuyện lão lại nói nửa ở lại chống cự, nửa kia chạy đi bảo vệ. Nhưng thật sự chỉ có lão và Ngô Quý là ở ngoài vòng thôi, còn tất cả bọn họ bị bao vây bên trong. Hơn hai mươi năm vào sanh ra tử, ít nhất tôi cũng biết bọn lão không phải là loại người dễ chết. Thế mà tại hiện trường lại thấy họ toàn bị thương và chết, còn bên địch không có lấy một xác. Nếu không phải có người báo trước hoặc ngầm ám hại thì đâu đến nỗi như vậy. Cho nên tôi biết có nội gian, hoặc là lão hoặc là Ngô Quý.

Hắn đưa tay chỉ trường kiếm tuốt trần trong tay lão, nói tiếp :

- Hơn nữa, lão chờ người ở đây để giúp đỡ mà kiếm tuốt trần như thế kia sao? Không giống chút nào!

Người đầu bạc nghe hắn nói, thở dài một tiếng khẽ nói :

- Quả thật ta đã quá già, hành động để lại quá nhiều dấu vết.

Lỗ Bá Phong hỏi giọng chua cay :

- Tại sao?

Người đầu bạc ngó người, không biết hắn hỏi lão tại sao lại hành động quá nhiều sơ hở, hay là tại sao phải làm như vậy. Lão nhìn mặt hắn một lúc, chợt hiểu ra liền cười cười, nói :

- Tại sao ư? Người là người thích suy nghĩ, chắc người cũng đoán ra?

Lỗ Bá Phong chợt nghĩ tới hành động và những gì Ngô Lệ Giao đã từng nói, liền hỏi tiếp :

- Vì tiền?

Lão đầu bạc gật đầu :

- Câu chuyện ta kể cho người là thật, không hề bịa đặt. Ngay cả lời nói ta hành diện về người cũng là sự thật. Đáng lý ngày hôm đó lão Soái Phạm phát lương cho bọn ta, nhưng vì chuyện xảy ra và lão không đến, bọn này cạn tiền, lại bị tên Cát Vệ đuổi như chó. Ta không còn cách nào khác nên phải làm vậy thôi.

Lão ngừng lời, nhìn hắn một lúc rồi hỏi :

- Bây giờ người đã biết sự thật, tại sao còn chưa ra tay?

Lỗ Bá Phong đáp :

- Có ích gì?

Lão già đầu bạc chợt rít lên :

- Có ích gì? Đối với người không có ích, nhưng đối với ta thì có!

Lỗ Bá Phong lắc đầu :

- Ông không phải là địch thủ của tôi!

Người đầu bạc đó lại bật cười ha hả, tiếng cười nghe không được vui vẻ cường tráng như trước, mà hình như ảm ức đau khổ thì đúng hơn. Người đó nói :

- Người có biết đây là lần thứ ba trong ngày ta nghe câu đó không?

Lỗ Bá Phong nhíu mày hỏi lại :

- Lần thứ ba?

Người đó nhướng mày, trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu :

- Không đúng, lần thứ hai, con bé đó không nói không rằng chỉ hất tay một cái, đã vung kiếm dí vào cổ ta rồi bước qua. Nó không nói, nhưng ánh mắt nó đã nói ta không phải là địch thủ của nó.

Lúc này Lỗ Bá Phong thật sự ngạc nhiên. Con bé mà lão vừa nhắc đến có thể là Hồ Tuyết, người kia có thể là Cát Vệ. Nhưng hai người bọn họ tại sao biết hẳn tính toán ra sao, mà lại đến đây vào ngày hôm nay?

Lỗ Bá Phong lại thở dài, lại đổi hướng câu chuyện :

- Bao nhiêu?

Người đầu bạc đó nhíu mày nhìn hắn như thăm dò, sau đó đáp :

- Mười ngàn lạng bạc!

- Có đáng không? Tình bằng hữu mấy mươi năm đổi lấy chút tiền, có đáng không?

Người đầu bạc lắc đầu :

- Họ sẽ không oán trách ta. Người chắt cũng sẽ hy sinh bản thân để giúp bạn chứ? Họ cũng vậy... vả lại người già rồi thì thế nào cũng chết...

Lỗ Bá Phong gật đầu, lẩm bẩm :

- Đúng, già rồi... thế nào cũng chết...

Tay hắn vung lên thật nhanh, một làn thép sáng xẹt tới như điện.

Lão đầu bạc vốn đã phòng bị trước, liền lạng người tránh né, đồng thời vung kiếm gạt đỡ ánh thép dạt sang một bên.

Một tiếng thét vang lên, rồi một bóng người ngã xuống.

Lão đỡ được lưỡi phi đao thứ nhất, tưởng mình thoát nạn, nhưng không ngờ một làn thép sáng lại có hai ngọn phi đao phóng đi song song. Lão gạt được một nhưng không tránh được ngọn thứ hai.

Họ Lỗ đứng lặng nhìn xác lão đầu bạc, rầu rĩ nói :

- Mạng bằng hữu không thể nào rẻ như thế được...

Hắn uể oải kéo lê thân hình đi thu lại hai ngọn phi đao, sau đó quay lại kéo xác lão đầu bạc vào một nơi vắng vẻ để khỏi bị phát giác.

Sau một phút đau buồn, hắn lại như một con báo đen lẩn trốn trong bóng đêm, cuối cùng nhảy lên ẩn vào góc một nóc nhà gần tòa phủ của Mã Đạt Kha.

Bốn bề vắng lặng, trời không một gợn mây, vàng trắng trắng nhách mờ nhạt chiếu thứ ánh sáng yếu ớt, sao chỉ là những chấm mờ nhỏ li ti.

Cuối cùng trăng mờ, sao mất, nơi chân trời phía đông xuất hiện một vùng đỏ vàng.

Mặt trời bắt đầu nhô lên...

Cánh cổng tòa phủ của Mã Đạt Kha bỗng mở tung ra, một đoàn kỵ mã năm sáu người phóng nhanh rầm rập, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của một buổi sáng tinh mơ.

Trên nóc nhà phía bên này, bóng dáng Lỗ Bá Phong cũng biến mất.

Từ Mã Đô xuất hiện hùng hổ, ồn ào bao nhiêu thì họ Lỗ rời chỗ ẩn nhẹ nhàng, không một tiếng động bầy nhiều.

Kinh địch khó thắng của hắn đã bỏ đi, Lỗ Bá Phong không còn bao nhiêu thời gian đã tiến hành kế hoạch của mình. Hắn lại như một con báo, dùng những góc tối lờ mờ chưa được vầng nhật quang soi sáng làm chỗ ẩn nấp, lên vào tòa phủ của Mã Đạt Kha.

Trong tòa phủ của Mã Đạt Kha chia ra nhiều khu nhỏ khác: thuộc hạ ở một nơi, họ Mã ở một nơi, họ Khôi ở một nơi. Trước khi đi tới khu ở của họ Mã phải đi qua khu ở của đám thuộc hạ đông lúc nhúc. Qua được chỗ ở của họ Mã với đám cao thủ thân tín thì mới vào được chỗ ở của họ Khôi.

Lỗ Bá Phong nhờ nhanh nhẹn, vượt qua được đám thuộc hạ, nhưng khi vào tới nơi ở của Mã Đạt Kha thì bên ngoài bỗng nổi lên tiếng binh khí chạm nhau khốc liệt, tiếng hò hét khiến bên trong cũng rối loạn lên. Họ Lỗ phải nhảy phóc lên trần nhà, tay chân bám vào tường ẩn vào một góc.

Mã Đạt Kha đầu tóc rối bù, quần áo xốc xếch chạy ra quát tháo :

- Chuyện gì... chuyện gì xảy ra?

Một tên thuộc hạ tông cửa chạy vào, miệng hỗn hển báo cáo :

- Bẩm... có người... hai người... từ... hai phía đánh vào...

Mã Đạt Kha hét :

- Đám cao thủ đâu, sao không ra chặn chúng lại?

Tên thuộc hạ ngập ngừng chưa trả lời thì Mã Đạt Kha lại quát :

- Người bị điếc hay sao? Tại sao không trả lời ta?

Tên thuộc hạ ấp úng đáp :

- Từ Mã đại gia đã rời phủ... Các vị cao thủ khác... còn chưa... còn chưa tỉnh giấc...

- Người không biết đi đánh thức họ dậy hay sao?

Tên thuộc hạ nghe bảo “đi” tức thì dạ dạ mấy tiếng, rồi co giò chạy đi liền.

Dĩ nhiên gã cũng không muốn nán ná ở lại nghe họ Mã quát tháo chửi rủa.

Mã Đạt Kha quay người đi vào trong, không hề hay biết có một bóng người bám chắc vào sàn nhà từ từ bò đi.

Qua được khu nhà của họ Mã, gặp một khu vườn hậu viện. Tòa biệt lâu ở giữa hậu viện kia chính là nơi ở của họ Khôi.

Năm sáu cao thủ đang đứng xung quanh canh gác. Tận bên trong hậu viện của một phủ mà còn có người canh gác thì người đó phải quan trọng như thế nào?

Mọi phía đều trống vắng, nếu đi tới là phải lộ diện, họ Lỗ không tìm được nơi ẩn nấp để tiến lên đành phải dừng lại, suy nghĩ tìm cách. Hắn từ trên trần nhà lộn người xuống, ẩn vào một góc tối, hai lỗ tai cảm giác nghe mọi động tĩnh, cặp mắt cũng quét một vòng.

Tai hắn chợt nghe được tiếng động lục đục nhỏ nhỏ rất khẽ, nếu không có lỗi tai thính như họ Lỗ thì cũng không nghe được, và cũng không phân biệt tiếng động đó với những âm thanh náo loạn bên ngoài. Tiếng lục đục kia giống như tiếng người đi động xuống bậc thang, không phải trên mặt đất này mà ở phía dưới nữa.

Nhất định bên dưới có đường hầm...

Nhưng cửa vào ở đâu?

Hắn đưa mắt ngó về gian nhà ở giữa hậu viện, cửa ra chắc chắn ở đó.

Một lúc lâu, tiếng lục đục lại vang lên, nhưng hướng đi không phải là tới gian nhà ở giữa hậu viện, mà là một nơi trong gian chính, nơi Mã Đạt Kha dùng làm chỗ ngủ.

Những tiếng quát tháo lại vang lên thật gần, binh khí chạm nhau chan chát.

Họ Lỗ lại như ma quỷ, “phụp” một cái, mắt tích không nhìn thấy tăm hơi nữa.

Mã Đạt Kha nghe tiếng ồn ào gần ngay phòng ngủ của mình liền chạy ra, tức thì thấy một người đầu bù tóc rối, trên người máu me bê bết, trông chẳng khác gì một người điên đánh ra những chiêu cuồng loạn không theo một đường lối nào. Người đó đi đến đâu thì người của Mã Đạt Kha dạt ra đến đó. Mà cũng lạ, những thuộc hạ đối đầu, cản đường người đó toàn là những tên tiểu tốt bình thường, còn đám cao thủ thượng thặng thì không thấy đâu. Chẳng lẽ họ bị đánh thuốc mê ngủ trể hết rồi sao?

Mã Đạt Kha không còn thời gian suy nghĩ, vung kiếm lên đón lấy chiêu kiếm của người đó. Một tiếng “keng” vang lên, họ Mã tưởng chừng như toàn thân bị rung động bởi cái chạm kiếm đó.

Ngó mắt nhìn kỹ lại thì thấy con người như điên kia chẳng ai khác hơn là Cát Vệ, càng khiến họ Mã kinh hoàng nhiều hơn. Đối với hắn, Cát Vệ chỉ là tên tiểu tốt bình thường được Soái Phàm yêu mến, vậy thôi. Chứ hắn không ngờ là chàng lại có một sức mạnh như vậy.

Hắn không ngờ cũng phải, Cát Vệ đang nổi điên, nên chiêu nào đánh ra cũng dùng hết sức mình. Cơn điên khiến người ta không nghĩ tới sự mệt mỏi.

Mã Đạt Kha quát :

- Còn bằng hữu Lỗ Bá Phong của người đâu? Sao không kêu hắn tới đây luôn một thể?

Vừa quát hắn lại vung kiếm tấn công tiếp.

Chạm kiếm thêm vài chiêu nữa, Mã Đạt Kha cảm thấy toàn thân ê ẩm, tay cầm kiếm không muốn nhấc lên được nữa. Bất chợt hắn dừng kiếm, liếc mắt nhìn xung quanh, thuộc hạ hắn nằm rải rác xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng bọn cao thủ mà hắn đã mang tới đây trợ lực. Biết tình thế bất lợi, họ Mã bỗng quay người chạy nhanh như cắt.

Hắn chạy đến cửa phòng thì gặp một bóng trắng phát phơ đứng cản lối. Tuy người đó bịt mặt bằng một miếng khăn trắng, nhưng nhìn bóng dáng cũng đoán ra là một thiếu nữ tuyệt đẹp. Trong một thoáng hắn bị thân hình thiếu nữ chiếm hết cả tâm hồn, nhưng rồi ý nghĩ nguy hiểm đang bị rượt đuổi khiến hắn mở miệng hỏi :

- Cô là ai? Sao lại cản đường ta?

Bóng trắng không hề trả lời, mà cũng không nhích động thân hình, ánh mắt lạnh lùng vô cảm.

Mã Đạt Kha không còn cách nào khác đành vung kiếm lên tấn công bóng trắng. Hắn nghĩ dù gì hắn cũng là một kiếm khách, tuy không giỏi bằng Tư Mã Đô nhưng cũng hơn được nhiều cao thủ có danh, ít nhất cũng phải đánh thắng một thiếu nữ yếu điệu như thế này.

Kiếm hắn chưa chạm tới vạt áo thiếu nữ thì thấy mắt lóa lên bởi ngàn tia kiếm, rồi một cảm giác lạnh ngắt kề bên cổ khiến hắn lạnh toát mồ hôi, thân hình không nhúc nhích.

Cát Vệ từ gian ngoài thở hồng hộc, lê lét thân hình đầy máu bước tới, nói không ra hơi :

- Dẫn bọn ta đi gặp Khôi Cung!

Mã Đạt Kha giật mình, chưa kịp trả lời đã nghe Cát Vệ quát lên :

- Mau!

Mũi kiếm nơi cổ cũng dí sát hơn. Thì ra hai người tấn công vào đây từ hai phía là hai người này, một người đánh như điên loạn, một người lại mau lẹ âm thầm. Họ Mã nghị Lỗ Bá Phong chắc y lời hẹn đã đến nơi tỷ đấu với Tư Mã Đô, nên không đến, chỉ có hai người này đến thôi. Mã Đạt Kha ngáp ngừng một lúc, nói :

- Nếu ta chết, bọn người cũng không thoát được.

Cát Vệ đã liều mạng xông vào đây thì đâu cần gì thoát ra. Chàng cất tiếng cười như điên như cuồng, nói :

- Ta không cần thoát ra! Ta chỉ cần gặp Khôi Cung mà thôi!

Mã Đạt Kha nghe trảng cười rợn người kia, chỉ khẽ liếc mắt nhìn về phía gian nhà nơi hậu cung, nhưng không nói một lời.

Cái liếc đó cũng là hành động cuối cùng của họ Mã. Cát Vệ vừa bắt gặp cái liếc nhìn về gian nhà nơi hậu viện liền cầm kiếm chém xẹt ngang người hắn, máu bắn lên vạt áo trắng vốn đã lấm tẩm máu của thiếu nữ kia.

Thiếu nữ vẫn đứng im không nói một lời, chỉ đưa mắt nhìn Cát Vệ thương hại.

Cát Vệ giết xong Mã Đạt Kha lại lê lét tẩm thân mỗi mọt, đầy thương thế đi về phía gian nhà nơi hậu viện.

Những tên canh gác vốn nghe tiếng náo động bên ngoài, nhưng vẫn không nhúc nhích rời bỏ vị trí đi xem xét tình hình. Lúc này có người tiến về phía chúng, chúng vẫn không nhúc nhích động dấy.

Cát Vệ chợt cất tiếng cười ha hả, nghe thật thê lương ảm đạm.

Bọn người canh gác kia không nhúc nhích, dĩ nhiên là có người đã điểm huyết chúng. Ai lại điểm huyết bọn canh gác cho Khôi Cung? Chàng vất vả hết sức mình tấn công vào bên trong, nhưng cuối cùng lại đến sau, không đau khổ sao được? Thua ai chứ thua con người đó thì không thể nào vui vẻ được.

Cát Vệ vẫn lê lét tẩm thân đầy thương tích đi vào.

Bên trong Khôi Cung quần áo chỉnh tề, đang ngồi trên ghế bình tĩnh, như đoán biết trước có khách tới thăm. Mắt lão nhìn Cát Vệ một cái, rồi lại nhìn vào một góc phòng.

Cát Vệ cố nặn một nụ cười mỉa mai nói :

- Lão vẫn khỏe chứ?

Khôi Cung mỉm cười, đáp lại :

- Ta vẫn khỏe! Nhưng ngươi thì có vẻ không được lành lặn cho lắm!

Cát Vệ khục khặc cười, hỏi thẳng vào vấn đề :

- Lão có biết ta đến đây làm gì không?

Khôi Cung gật đầu :

- Biết!

- Thế tại sao lão không chạy?

- Tại sao ta phải chạy? Vả lại có một người bảo ta ở lại đây để trả lời những câu hỏi của ngươi.

Cát Vệ rít lên :

- Hắn! Chính là hắn phải không?

Dù chàng không nêu ra tên người, nhưng Khôi Cung cũng gật đầu tán đồng.

Cát Vệ nuốt một ngụm máu đang chực trào lên cổ họng nói :

- Được! Hắn muốn lão trả lời, thì ta sẽ hỏi! Người chết là hết, tại sao lão còn truy đuổi hậu nhân của họ?

Khôi Cung cười, nhưng nụ cười của lão cũng ảm đạm chẳng thua kém gì tràng cười vừa rồi của Cát Vệ. Lão đáp :

- Trước khi ta trả lời câu hỏi của ngươi, ta mạn phép hỏi ngươi một điều.

- Cứ hỏi!

- Ngươi có biết Soái Phàm là ai không?

- Lão là ai, ta không cần biết, nhưng ta chỉ biết lão là một người tốt...

Khôi Cung chen lời chàng :

- Và ta là một người xấu...

Cát Vệ gật đầu :

- Đúng!

Lần này đến lượt Khôi Cung cười ha hả. Ngưng tràng cười, lão hỏi :

- Ai đã nói cho ngươi biết ta là người xấu? Lão Soái Phàm ư?

Cát Vệ nghe người mĩa mĩa tới lão Soái Phàm thì rít lên :

- Ta không cần nghe ai nói. Ngươi cho người giết sạch cả nhà họ Lỗ và họ Hồ hai mươi hai năm trước, hai mươi hai năm sau ngươi lại phái người đến giết sạch nhà ta, chỉ cần nhiều đó thôi cũng biết ngươi là một người xấu.

Chàng tức giận đến độ nói xong là thở hồng hộc, gân cổ nổi lên trên khuôn mặt đầy máu, chẳng khác gì một con thú vật.

Khôi Cung lắc đầu, hỏi :

- Ngươi chính mắt thấy ta ra lệnh ư? Chính ngươi thấy người của ta giết họ ư?

Hất đầu về một góc tối trong gian phòng, lão hỏi tiếp :

- Hai mươi hai năm trước, chính mắt ngươi cũng thấy sao?

Không một tiếng đáp lại, Khôi Cung cất giọng chua xót mĩa mai nói tiếp :

- Ngươi không biết, nhưng ta biết Soái Phàm là ai. Lão ta chính là đệ tử của tên Minh chủ họ Cát ngày xưa. Tên Minh chủ họ Cát giết người không gớm tay, gây thù chuốc oán cuối cùng phải chết non. Còn lại tên đệ tử bất tài của hắn, không làm gì được mới bày mưu tính kế gây dựng lại cơ đồ. Người khác không biết, nhưng ta lại biết...

Cát Vệ nghe họ Khôi nói xấu về Soái Phàm, và nhất là tổ tiên của mình thì tức giận đến sùi bọt mép, gào lên như điên như khùng :

- Lão nói láo! Lão nói láo! Gia tổ ta và Soái Phàm không phải là người như vậy, ngươi không được nói xấu họ!

Khôi Cung nhếch miệng cười khinh miệt :

- Nếu ngươi không tin thì hãy nhìn lại chính mình đi!

Cát Vệ tức đến không thể đứng yên nghe lão nói lảm nhảm nữa, tiến lên định vung kiếm chém chết Khôi Cung. Không ngờ một ánh sáng lóe lên trong bóng tối, đánh bay thanh trường kiếm đâm máu trên tay chàng. Cát Vệ bây giờ thì tức giận đến cứng người, không nhúc nhích được.

Khôi Cung lại cười, lại nói :

- Nếu ta quả đúng là người gian xảo, chuyên dùng độc hại người như Soái Phàm đã nói, thì tại sao các người vẫn bình yên vào đây được. Tại sao các người không bị trúng độc. Họ Lỗ kia có bùa giải độc, nhưng còn ngươi và con nhỏ kia, tại sao các người vẫn khỏe mạnh nói cười ở đây.

Một giọng nói trầm trầm, như từ âm mộ đưa về :

- Đừng nói nhảm nữa! Người có chứng cứ không?

Có người yêu cầu lão nói, Khôi Cung liền cười khoái chí, gật đầu nói tiếp :

- Chứng cứ ư? Người thử nghĩ kỹ lại xem, trong hai lần lão ta đều đến trễ và chỉ cứu được một người. Và tại sao người lão lại tới nhà tên họ Cát ở?

Tiếng người trong bóng tối lại hỏi :

- Lão đều biết rõ sao?

Khôi Cung cười mỉa :

- Ta biết, ta còn biết lão mua hết “long nhãn” có khả năng trừ mê dược của nhà họ Khôi, chỉ chừa lại cho đám thầy thuốc một trái để phòng thân. Lão ta muốn tìm một người để đổ lỗi, ta chính là một hổ rác lý tưởng... vì ta sống quá lâu, biết quá nhiều, và cũng bởi ta cố công tìm cách khắc chế yếu điểm của mê dược được tổ tiên truyền lại.

Người trong bóng tối chợt lăm bắm :

- Mê dược... mê dược... độc mà không giết người thì không thể gọi là độc... mê dược mà ai cũng biết thuốc giải thì không hữu dụng...

Đang lúc người trong bóng tối còn suy nghĩ thì một ánh sáng lóe lên, một ngọn trủy thủ cắm phập vào cổ họng Khôi Cung. Một vòi máu phụt ra, thân người họ Khôi cũng ngã xuống, lạng lẹ chết không kịp la lên một tiếng.

Cát Vệ thở hổn hển nhìn hai bàn tay đầm máu, rồi quay vào người nhìn vào trong bóng tối, nói :

- Người có tin lời lão không? Lão ta toàn nói dối... Tất cả lời lão nói đều dối trá, không thể tin được... Người nhất định không nên tin lời lão... Nếu lão là người tốt tại sao lại phái người ám hại chúng ta... ám hại người ở nhà trọ... ám hại ta ở tửu lâu?

Một tiếng thở dài nổi lên :

- Người đã giết lão rồi, đâu còn ai trả lời câu hỏi của người nữa! Những gì lão nói đều có thể xảy ra! “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng”, Tư Mã Đồ có thể là con người như vậy, có thể phái người đi đo lường võ công của ta. Còn ở tửu lâu, người cũng nên tự hỏi mình tên cận vệ đi chung với người là loại người như thế nào...

Từ trong bóng tối bước ra, Lỗ Bá Phong chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy ánh nắng chói chang. Sắp đến giờ ngo...

Hắn lại từ từ quay đầu lại, chớp mắt nhìn Cát Vệ từ đầu đến chân rồi lắc đầu bỏ đi.

Cát Vệ lê thân hình đầy máu theo hắn quát hỏi :

- Người tin lời lão nói phải không? Nhưng người hãy trả lời cho ta biết, nếu lão không gian, thì tại sao lại nắm được yếu điểm của Mã Đạt Kha, tại sao lại điều khiển được một người hiểm ác như Mã Đạt Kha?

Lỗ Bá Phong hất đầu về phía một cánh cửa hé mở dẫn sang phòng bên, nơi đó ló nhô những đầu trẻ con, có đứa nước mắt chảy dài, có đứa trợn mắt đỏ ngầu, có đứa thất thần nhìn xác Khôi Cung. Hắn nói :

- Người hỏi chúng! Ta phải đi! Một cuộc tỷ đấu gay go đang chờ ta!

Người chết là hết chuyện, có đúng như vậy không?

Nếu Lỗ Bá Phong hoặc Tư Mã Đồ bại trong cuộc tỷ đấu sắp đến, mọi chuyện thù oán có chấm dứt không? Có người trả thù cho họ không?

Có lẽ họ Lỗ không muốn quan tâm đến những điều trong tương lai. Tuy biết cơ hội thắng của mình không nhiều, nhưng trong hiện tại hắn chỉ biết cố gắng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-thu>